

8154

II

26

II. 4. N. 22. 32.

Variae Lectiones
Translarienses
et
Carolineses—
1886/87 1887/88.

Lectiones Translarienses.

0081

890

Br

M

Qu

Di

gelingend (Anweisung Z. I. Nr. 8), daß der Kurfürst aus der ersten, und
naß die zu ansehnlich, und unter der Aufsicht der hiesigen Verwaltung
zum hiesigen Kurfürsten, so daß oben ist das Gmüthung nicht
geschaffen sein können.

Voll
Anko
Ant.
Eva
Tay
Anko
Pott
Pott
Anko
Sag
Tine
Jaw
Law
Puff
Law
Tide
Gup
Bude
Anko
Oelri
Gaba
Ant.
Wece
Ma
Mand
1615
Vinf
Cecce
Leate
Treu
Tho.
Helf
Helf
Helf
Helf
Helf

Volkmann Varior. quæ ad Leges Romanas.

Antonii Augustini de Legib. et L. C. lib. 1.

Ant. Goussier Varior. quæ ad Leges lib. 1.

Evandi Ottomii de iura — servii Sulpiii, lib. 1.

Taylori Comment. a L. Decemviris de iure de iure.

Antonii Tabii Conjuratorum Libri 2.

Putmanni Opuscula Juris.

Petri Tabii Semestria.

Antonii Guiberti ~~de~~ Quaestiones iuris memorat.

Agustini Menagii Amonit. iuris civilis.

Tineii Tabii Adnotat. lib. 1.

Jauch. Gollhofer. Tractatus de calais.

Cauch. Giraudi, de iuris voluminibus reponendis.

Buffonii Opera Minora.

Cauch. Tabotti Exercit.

Tiduli Tractatus iuris de O. J. de V. L. de R. J.

Goussier de iure Romanæ.

Budæi adnot. in II.

Antonii Tabii de Errorib. Pragmaticis.

Deiuch. Differt.

Gabaueri Exercit. Academ.

Ant. Merenda ^{overius} Ant. Jur. Vol. 2. lib. 8. c. 21.

Uccius de Diff. Publicæ et Privatæ

~~Mandis de Lac. et amb. conc. lib. 1. c. 1.~~

Mandis Franc. Tr. de iuris et ambiguis Convent. Colon. f.)

1615.

Diffonius de solut. et acceptil. Speidel. Publ. Jur. p. 17.)

Coccei Differt. iuris civilis.

Lautebachii Differt.

Treutleri Differtat.

Thomasi Differt. iuris Civ. T. 1. ubi de Spurf.

Hellfeldt, Differt.

U. Kii Differt. Juris. Vol. 1. 1.

U. Kii Program. Jan. X - XII.

Differt. Juris. Vol. 1.

Nota et Animad. ad Treutleri Differt.

Tractatus De Arbitratib. — Petrus Nicol. Murrus auctor.
Petr. Murrus Opera Venetiis 1586. p.

~~Diffinitiones De arbitrat. et deliberat.~~

Doctores peregrini, p. Joh. Henr. Mylius in Opusculis et Caust. Conrad. Herz. parte I.

Histoire de la Législation p. M^r le Comte de Rappereb Tom. 3. Paris 1812. chez Didot.

Exempla ex Chladenio

p. 9. Illi qui civitatem nanciscabantur, eius plerumque, cuius
beneficium eam impetrabant, nomine gentili utebantur. cf.
Ligonius lib. 1. c. 7.

p. 12. garrulatur noster, adspiculari Gerzio d'Arnaud.
De pasta stipulata. sequi debet. cf. Just. II. 3. §. 3. et 4. §. 1.

p. 22. Quae licet ita sint, non adeo caute tamen ipsos Romanos
satos, sed hominis appellatione, cognomen et agnomen
etiam, significasse, multa veterum scriptorum, Tullii
etiam, loca, comprobant.

p. 46. ~~S. 17.~~

p. 50. Plinius Hist. XXXIV. 13. narrat, gentem Serviliam ducentem
sacrum habuisse, eique fuma cum cura magnificendi
sacra quoque hanc fuisse.

p. 50. S. 14. Plinius locus.

p. 59. Nota ex Diono.

p. 75. — Nota ex Tacito! cf. Valer. Max. IX. 16.

p. 84. Verba Calonis ex Livio 34. 2.

p. 85. ~~Nulla haec ratio est, imo ne nobilitas gentilibus, aequalis~~
~~nobilitas esset.~~

p. 93. ~~Nota ex Suetonio!~~

p. 96. nota ex Livio VI. 40. ut per nos auctor potius quam
imminuta, maiestas eorum gentium, inter quas nos afferro.
dixerunt familiam a gente.

p. 101. garrulatur De gentilitate feminarum!
Formula, qua gentiles ad sua hereditatem capiendam
vocabantur, iam ipsa per se testis est, non necesse
fuisse ut ejusdem familiae gentiles essent; cum
nam si id negas, numne credi potest, inter gentiles
proximiores gradu despolari (non posse, inter gentiles
nem Iulianum non neglexerint, proximioresque re-
motiores excludere iusserint, si secundum vulgarem
opini de gentilitate opinionem res se habuerit. ut illi
omnes, gentiles ad hereditatem capiendam vocarent.

p. 188. Cornelii Antiquiss. gens sacrosanctis muneribus fungetur. Augustinus de famil. Romanor. ad Cornel.

p. 12. Adgnosco definitio civis Romanus, ex diversis lineis ejusdem gentis vel familiae progenitos, de quorum proximitate consanguinitatis constat. Quod enim gradus agnationis inter duos civis Romanos, licet remotus esset, ex femine gentili docui poterat, illi se salutabant agnatos. Ut autem determinationem ipsam, quod agnati dici non possint, nisi sint in diversis lineis subicerem, hoc posterius movebat, quod alios, si ea omittetur, pater et filius agnati invicem dicendi essent, cum tamen hoc a principis iuris Romani alienum sit, quod exponit Georg. D'Arnaut Vinas. Coniectur. lib. 1. p. 46.

p. 44. Ad religionis speciem multo magis composita erant sacra gentilicia, Dionysio (lib. II. p. 125. ed. Sylb.) *εὐγενεῖς* dicta, quae, quod Macrobio (lib. I. 18.) erant *gens*, quae quilibet voca gentem intelligamus, necesse est. Namque Manlius et Cornelia subiit, ex quibus sane, eundem familiis appellationes gentem denotare, colliges. Haec igitur sacra peragebantur, non gentilium absentibus, nisi summa necessitates esse non possent, sed, quatuorve pro sola gente rem faciam facere poterant. (Dionys. lib. IX. p. 408.)

p. 5. Gentilium duplex erat significatio. Modo enim gentilis dicebatur sine relatione ad nomen sanguinis, qui inter duos implebatur, modo cum eo. Illo significatu Gentilis erat civis Romanus, quatenus in gente erat. Hoc vero gentiles erant cives Romanus ejusdem gentis, de quorum tamen proximitate consanguinitatis non constabat. Cum enim subinde eveniret, ut agnationis gradus, qui personis, eadem natae origine gaudentes, se invicem coningerent, ob antiquitatem generis, aut aliam causam, ignoraretur, eoque ades pro agnatis haberi non possent, gentiles eos invicem vocare solebant Romanus. De posteriori significato videtur Tullius

ubi ad eos definiendus animus adiecit. — — Sed quid audio?
 petiit ipse Tullius — — Quid igitur ambigis, mi Tulli? nonne fuisset
 decenter, si ipse, qui Trebatium dum in invenienda bona
 definitiones erudire solitus, accuratam contempsisset definitionem?
 Nonne tibi, sumos in re publica honores ambiendi, gloriae eius
 fuisset, eorum rerum, quae tantum viri, Consulis et Praefi-
 ci, esse debebant notissimae, causam prosperam cognitionem,
 quam tibi ipsi diffidere, hesitare, et levola falsam
 fuisse autari soliti, nihilque perfectum, nihil solidum iudica-
 re, nisi quod docuit levola? Cum ego Tullius laus-
 ris, ipse versetur in dubio, an per definitionis a vera gen-
 tilium notione abluat, alium nobis certe non videtur
 fuisse, quin in ea supplenda, iure quidam nostris defen-
 damus. Nam si licet indistincte perquirere, definitionem
 Tullianam, addita demum determinatione, quid gentiles ab eodem
 stiles, ignota tamen gradum proximitates dependant,
 mirum, atque inspicuum Romanorum, consensum esse, inelligi-
 mus. Tullius enim autem fratres, patres, ceteroque adgra-
 tos (in quos omnes eius definitio quadrare videtur) genti-
 les in vicem vocare, nisi ipsam determinationem, diffinitionis
 specificae loco, addendum esse, caute promovere.

150. De Dionysio de laus Gentil. cf. Ovid. Trist. II.
 Proxima cognati dicere Charissos cari
 Et venit ad foetus luctus propinquos deus.
 Licet a cunctis, et qui penes, propinquus
 Proles ad vivos ora referre iuvat.
 Postque tot amissos, quisquid de sanguine esset,
 Aspicere, et generis dinumerare gradus.
 Inveniri veniant: procul hinc, procul impius esto
 Frater, et in partus matris acerba fuos.
 His generis cuncta clura boni: conundra fatus
 Illa praecipue mihi adeo die.

155. Licet Trebatium dum, cum de iuvanda nobilitate cogitaret,
 ut ex illustri liberalitatis specimen daret, bona in seipsum
 petita, Amulio Lepido, qui nomen gentilibus videbatur, depre-
 et seipsum excludi, quam Amulium operosa probationes, utrum

huius fortune, non solum ad capiendam maiora incrementa, sed etiam, necio quibus finibus agitata, ad nobilitatis sue diminutionem cordaliniuebant.

p. 161. Gutherius De Veteri Jure Pontif. lib. 1. c. 17. legis meminit, quæ cautum est ne plures gentiles simul in Augurum (Curiis) collegio essent. Gutherius notoph. Rifan. Diff. II. c. 7.

p. 163. Putat nosse ex Ulp. II. §. 1. pr. 2. §. 4. d. unde legit. pr. 1. pr. et §. 1. p. Tab. legum. et §. 1. de Bonor. post. cuncti post, Pretorem cognatus gentilibus non prebuisse, sed illis, dum saltem, si ex familia gentilem defuncti nemo superstes esset, bonorum post. dedisse, atque gentiliam per quosquam contra hoc affectu facere, quæ Paulus, Ulp. et Gaius, dum Edictum Pretoris interpretantur, gentiliam nullibi habeant rationem, atque post suos heredes agnatos, post agnatos cognatos vocant. Dicitur. Si enim S. Chi, ubi sapiens iam monui, ea etate, qua gentilibus existeret, ad edictum universum conuertebatur, eamque ob causam non erat, cur de gentiliam iuribus essent solliciti.

p. 188. Neque Adriani, post Traianum, Imperatoris auspiciis gentilitatem faciem suam in prius mutasse conicerem, nisi eundem auctoritate S. C. Tebelli. confutem esse audirem. Hoc nimirum etiam si summa equitates videri videretur, fuisse tamen iniuriam faciebat gentilitati. dum enim matri sequebantur heredes filii, defuncti bonis in matrem translatis gentile egrediebantur, et agnati, matri postpositi, atque gentiles, a successionibus sequebantur, adeoque velut succedendi ordo, qui ad statum et conservationem familiae nun admodum erat, intervertebatur. Preterea tamen placidius non est Imperatoris ejusdem indulgentia, qua nobilitatem et suaderem profectum viros, exigiebat. Foram enim, si re angustas laborarent, nec videri tamen his decessissent, palamonia pro liberorum modo explebat, ita, ut parvisque in diem videri sue dimensum fines dilacione respiciunt. partem. in stat. c. 7.

p. 184. Item hoc, nisi fallor, Pauli et Ulpiani Julum locodis tribuendum est, quod ad priorem statum non redierit gentilitas. utique nimirum

Quid p.
latero
ad alio
to enim
Auctor
Viri J.

principis consilia moderabatur, neque Severus quicquam saniebat, nisi eos pri-
us consulisset, quid in ejusmodi causis statuerent antea, cuius in
iudicio cum valeret auctoritas, principis animus, qui nobilitatis
in interitus iam erat, ad evocanda praeceps gaudium iura et imperia, quae
antecessorum perversitates intercederent, flectere parvi negotio poterant.
Sed, licet ipsi nobilissimas gaudium, alter Julius, Domitius alter, nominis
illustres essent, tantum tamen abest, ut commodis familiarum invigilarent
ut potius, cum Severus ad facinorosas a parvi et libertino sanguine in-
novas cives, quosque ordinem propriis vestitu distinguere vellet, et idcirco
eorum consilia expulset, ei hoc, quod medicabatur, in fluctibus effundere
(Lausius in Alex. Sever. v. 27.) ut etiam, quod gravibus viris probis quae
non volumine exsequerentur, quam in gentilitate, qua familiarum
voluntas splendor atque auctoritas comprehenderetur, illustranda, prope-

P. G. Buhle de diffinitionibus librorum Aristot. in Exotericis et Aeromaticis
cuiusque rationibus et causis. Gottae typis J. Chr. Dietrich 1786.
Necat Patricius diff. peripat. T. I. lib. 3. p. 22. Topica quae nunc Aristotelis
cum nomen gerunt genuina esse. Contra quem Tabernus bibl. gr. lib. III. c. 1.
p. 115. diffinitur.
Et si Trebatius apud Accursum Aristotelis Topica nimis obscura inveniunt, quae
ut in legendis operam impenderet, habentur ea tamen optimis viris
ceterum librorum fere omnium intellectus facillimos, non sunt libri, de
quibus, ad quale genus, five exotericum five aeromaticum referendi sunt,
certius affirmare licet. Buhle p. 64. l. v.

Quod per proprietatem dicitur, hoc diffinit, quia ex genere cognoscitur, indeque dicitur gentilitas.
Cetera ordine variantur. Nam quod proponitur, praenomen: quod post verbum, cognomen: quod
ad ultimum dicitur, agnomen: quorum prius non ita, ut exponi, semper privata est. Animadverti-
te enim enim in consulum fastis, perplexum ipsum praenomen et agnomen nunc fuisse.
Auctor in archy Grammat. Lat. p. 1398. et Godofr. de Spanheim de usu tranf. Diff. X. §. 2. 1799.
Viri Justinus in praenomen

Aurel. ab aliis scriptis, diligentissime inter gentes et familiam diffiniri
facere hanc, eligunt, quod a superioribus variis ab aliis, Tiberio
Velleio et Valerio Maximo, iura, seu sit. cf. Spanheim de
Praefantia et legi municip. antiquor. Differt X. §. 1.

gentes et municipales habuerunt cf. Cicero de leg. II. 1.

Sed a Cesare dictatorem praenomina et gentilia nomina negligi ce-
pisse, praenomina vero per celestia frequentata fuisse, novis quibus-
que ex V. H. Melandi praef. ad P. Melandi Zapp. off. ~~cap.~~ p.
4. Cannejieler iust. ad T. Idosch in add. ad. lib. de mut.
nom. p. 273.

Paulus Manut. de leg. c. 16. Tram. Holman de legib. in l.
Legib. in l. Abut. putant legem Sibus XII. Tab. leges
corripisse.

Quid sit leges? cf. Quinctil. V. 10. Gell. X. 5. Plin. Hist. N.
32. 10. Opponitur ex eo fr. 57. D. de manum. l. 1. fr. 5. et 18.
§. 1. qui et a quib. manum. l. 1. fr. 2. pr. D. qui falsi D. cog.
falsa privata et gentil. Cicero de Harusp. resp. 32. Livius
V. 46. Cicero de leg. II. 45. cf. ^{l. 12.} quibus V. 12. Cicero pro domo
34.

De manumiss. servi, per censum vindictam depon. cf. Oclinius Diff.
novae Belg. T. 2. p. 16.

De Latinis ait Appianus B. C. lib. II. p. 443. et Tacit. habuisse
T. 3. ex eo S. 1. p. 10. d. 1. in eadem hinc observationem persequi-
nos fuisse.

Spontis vel stipulatio item est. fr. 19. §. 2. de stipul. cond. (21. 1.) c. 1.
C. de iur. iur. (4. 3.)

Alii gentiles clarioris familiae agnatos expressimant, quam inter prelatorem in lege XII. Tab. propositum
 Ciceronis definitionem probaverim: postea enim qui a penis oriundi erant gentiles, dicitur
 fuit. Plin. lib. 33. And. Alialex de v. l. p. 325.
 In medio rerum et hominum vidam qui colunt, ignorare non oportet verba actionum civilium
 celebris, id est, iudiciorum sponsionum, iuris in mandis. Gell. XI. c. ult.
 Cuius in Tuscul. Servium Tullium Rom. regem, gentilem suum appellat. Apparet gentiles proprie
 dictos ipsos patricios inter se. Tacit. hist. lib. XI. paucis iam reliquis familiis, quas Romanus
 lus maiorum, et L. Brutus minorum gentium appellaverat, exhaustis etiam, quas dictator Caesar
 lege Cassia et princeps Augustus lege Senia sublegere. — Ex Cicerone de frat. I. satis
 ostenditur, id ius, quod olim solis patriciis competebat, ad plebeios quoque inducendum, dum
 in genti ipsi maioresque sui semper fuissent.
Alialex Varergru. lib. I. p. 7. ed. 1539. 8.

Plinius lib. 8. Historia. 1. liber: in familiis bene institutis reserui similitudines et quasi exempla optimarum Reipublicarum.

Cato apud Livium 34. 2. ait: nullam legem salis commodam omnibus esse posse.

Plin. 4. 1. lib. 20. 1. Exstant et apud Plato gentes respicias ejus in XII. tab. nostris de arantibus praestigiantibus Roma).

Parent. Thomio act II. sc. 2. vers. 20.

— Dices, duunt domus domum,

Alere velunt hominem edem: et sepunt mea quidem audientia,

Pro maledictis si beneficium factum volunt reddere.

Xenophon lib. VII. p. 195. Gyropedia ἔδῃ ὀβριότερον χωρίον ἢ ἀνδρώπορις, ἔδῃ ἡδίων, ἔδῃ ὀκλειότερον ἢ ἔδῃ ὀκλειῶ ἰδία.

De jure fidei com. Livius 34. 2. l. 7. Capit. pertinebat ad jus feciale, cujus peritia laudent in Pompeio Acero pro Corn. Salbo.

Quae nisi in desce lit confusio cum legatis Coloniis, fecit, ut non modo se nobilissimas co-
um legatione agerem, sed et de nostris judicis, (non enim nulli inter eos Oratores Græci
fuere, in quorum etiam comitatu familiares habui Capitini duos viros, quavis
ut leges nostras loquentur, Agentes in rebus, Jav. Parthorivum, et Franc. Mastorivum)
quippiam responderem: dico de Juris prudencia, quam his afficiis dotes in ejus
Principis, quem illi Regem elegerunt atque requirunt, Andria et Academia. Cum au-
tem et illi de sua Cracoviensi magis atque magis exultanda conferunt, dixi, quid pen-
debam, nihil agi, nisi si illi quoque personæ voce juris prudencia Roma-
na, et cur id dicerem, hæc, pen direm, non dis simulavi: neque non, cum de dis cre-
mentis (ut in scribuntur) descriptionibus, quas Cracovia edidit Doctor Steffanus, audirem,
ingenue ad jei, posse ex Gallia repeti quippiam per loffe magis Capitini nam, (non
enim aliò magis verbo possum significare capitini Juris prudencia) quod lar-
matia quoque colat.

Franciscus Barbini ad S. Phil. Henricum Cheverni, Canallanum regis Blonid
Henrici valisii, in prefat. ad disputationem Capitini descriptionis l. 40. S. Phil.

vis est de qua dicitur 2° 5° Gouardus Epist. V. 25. 1. Corinth. XI. 3. hinc dicitur 5. 2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

gemein über Kinder. so in v. 112.
Luther nicht finden zu sein. I. 13. p. 1.
einige für die Kirche. Und die 12. von
Luther dem I. v. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Ein zweites Buch. Luther v. 19. - 22.
Gefährlichkeit v. Luther.

V. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

V. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

= Luther's Buch

V. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

7. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Acceptil.

hoc iure alimus hoc videtur Ulpianus dixisse opinor, ut quamvis ac-
ceptilatio non sit vera et naturalis sed civilis (pr. 107. de solut.
45. 3.) id est ficticia quaedam, et (ut Gassianus ait in l. 1. de iur. iuris
dell. oblig.) imaginaria solutio (pr. 16. pr. de acceptil.) ad exemplum
vera solutionis (quod et ex numeratione fit) adeoque iure civili et auth-
ritate prudentium introducta verborum conceptus et formula: nihilomi-
nus tamen omnes obligationes quas aequitate naturali et ius-
gentium iuxta patris ductus edicto, et alio iur. datis approbat, pe-
rinde collantur per acceptilationem, quasi naturalis numeratio in se-
quela effectus quo solo genere purpure solvitur et iure gentium
quod obligatio: sed tamen hoc iure alimus, et acceptilatione quoque
hoc est civilis solutio, tanquam ea sit ius gentium, omnes
tam homines (quibus pater ac dominus tenentur) quam civiles soli
tam aut naturalis servi obligationes dissolvantur. pr. 11. §. 2.
de acceptil.

Verum tam stipulat. quam acceptil. basis. Et tamen ab his igitur solemnibus
acceptilationis solennibus et legitimis actus nomen sortita est: quod cum in
stipulatione non adhiberetur, ideo non sunt actuum legitimorum nomen
adscripta. Et tamen habuisse videtur aliquod symbolum stipulationis, per
quod obligationem contractam esse demonstraretur, id quale fuerit, non-
dum quisquam indicavit. Ego existimo nullum aliud fuisse, quam
verbum fidei descriptum Philipp. Aeneas II. Phil. Hist. l. 4. n. 45.
inde in stipulat. verbis frequens illud verbum Promittis, promitto,
et alia solenniter stipulat. verba veteris grammatici promissa nomi-
nant. idem liber p. 336.

Acceptilatio actus solennis l. actus de R. J.

Quae non habent, si Theophrasto credimus quo vim stipulationis, quae a iure civili profe-
cta est, promissionisque exprimant. scilicet ut enclitica epitrochis, epitrochis, epitrochis, quibus
verbis Aristoteles non solum aliter eadem in re: est. veteris Glossae reddant
mones ἐπιτροχὴ ἐπιτροχὴ ἐπιτροχὴ, ἐπιτροχὴ, ἐπιτροχὴ.

scilicet, sollicitudo ad v. 13. C. de sollicitudo.

Maneat igitur, dato iure antiquo promissionem nunquam pro simpliciter nudaque
iure effecti, verum de solenni verborum obligatione ad praesentem aliquam
obligationem facta. idem liber p. 10.

7 p. 5.

Tama non nimium rona puellam
duales in media /eant suburra,
Vendebat modo Thero Gallienus.
Parvo ium /erictio die licet,
dum puram upit approbare cunilis,
Abroxit prope se, manu negantem:
Et his terque quaterque /espiant.
Quid profecit opulo, reginis?
Seventos modo qui dabat, negant.

Martial XI. lib.

De illis: qui in minori aetate desponsantur, respondemus: quod si ita fuerint a-
lii propinqui, quod voluerint copula carnali coniungi, minoris aetatis in iure fe-
marum non debent, si unus in alium visus fuerit consentire, cum in eis aetate
tem superasse malicia videatur, sed cuius unque sint aetatis se possunt per
illatam violentiam excusare, nisi ipsi violentiam consensu audiat.
c. 9. x. desponsat. in iher.

— queritur, utrum ea quae adeo arcta est, ut nulli possit carnaliter commisceri, nisi
per incisionem aut alio sibi modo violentia imperatus non solummodo levis,
sed forte tam gravis, ut ex ea mortis periculum timeatur, ad matrimonium
contra hendum debeat idonea permitti. Similiter illa quae viro cui nupti-
ae uita est, ut nunquam ab eo valeat seiorari: si ab eo ut per indi-
cium ecclesiae separata, et nubat alteri, ut arcta non sit, et per frequen-
tem usum secundi, reddatur etiam opta primo: utrum. ad eum redire
debeat cum quo prius fides iuravit coniugale. De talibus quidem non
est facile iudicandum, cum finale iudicium pendat ex futuro.

Innocentius III. c. 6. x. de figuris

In ambiguo sermone non utrumque dicimus, sed id dumtaxat, quod volumus, itaque quia aliud
dicit quam vult, neque id dicit quod vox significat, quin non vult: neque id, quod vult,
quia id non loquitur. Paulus lib. 2. de verb. sig.

Infamia

De infamia v. Pauli R. S. V. 4. §. 6. q. Romani cum ipsa morte
infamiam conserant. fr. 9. §. 1. d. manumissis fr. 1. §. 2. quod
necesse est.

Infamis non nisi pro certis rebus (fr. 1. §. 11 d. de postulando)
postulare, i. e. procurator vel Advocatus fieri potest. fr. 1. §. 6.
d. de postulando. Paul. R. S. 1. 2. §. 1. fr. 6. §. 1. lege Jul. Re-
pellendar. Haec lex loquitur quidem modo de ex lege Jul. re-
pellendis damnatis, sed omnem iudicis publici damnatum esse
significat ex fr. 7. d. de publ. iud. et coll. d. 11. et 12. §. 3.
§. 12. quo etiam addunt fr. 3. §. 5. d. de testib. fr. 4. d. accusati
fr. 43. §. 12. Rursum neque.

Infamem propter inestabilitatem illi inherentem solemnitatis causa, iuxta
ad testamentum, testem adhiberi omnino non posse; quod vero faculta-
tem testimonii in iudicio dicendi, admittenda est. Quare (dixit)
anniversar. II. 23.) distindit, ita ut ex quibusdam causis qui sunt
infamem iuxta de crimen repellendum, absolute arceantur a testi-
monio dicendi, reliqui vero non omni fide careant, sed sint modo
testes non omni exceptione majores, qui tamen ad rem quan-
talam unquam evocandam adhiberi possunt, quo respectu ne per-
c. 8. c. de testib. Probationes meae sunt, quod prociua iura
quae Infamem vel Inestabilem plane a testimonio remouent,
universa loquuntur de testibus solemnitatis causa adhibendis
fr. 14. fr. 15. d. de testib. fr. 16. 2. 1. fr. 26. qui testem. facere poss. (.)
Contra vero, ubi Infamem non omnino reicitur. Testimonium

ubi de lege judiciali dicitur et sermo est (pr. 3. 13. 21. §. 2. De le. iud.).
Opitularur autem mihi quousque licet (no. Flacco ex. 15. 20. 21.)
qui de testimonio quorundam cui in parricidis fuisse videntur non
recusat, sed tamen eum modo vim atque auctoritatem de parricidis
nisi eorum appetitur.

Infantis accusare, vel populares actiones instituire non po-
test (pr. 4. §. 6. D. accus. pr. 7. D. popular. act.) nisi liberorum
vel patronorum suorum mortem ex iudicio, vel rem suam
exequatur (pr. 4. D. l. o.) vel ob crimen maiestatis
aliquem accusare velit (pr. 7. D. ad leg. Jul. Majest.).

Infans in adulterio deprehensus impune a marito occi-
di potest (in. 54. pr. ad leg. Jul. de adult. Paul. R. I. II. 26. §. 4. C.
L. M. et R. IV. §. 3. 12. Ante legem Jul. de adult. marito quolibet
adulterum occidere licuisse, et ipsa denuum lege hanc licentiam ad Infantes
restricendam esse colligo ex §. 3. cit. C. L. M. et R. nam ibi Paulus: Cer-
to autem enumerantur persone, quas viro liceat occidere in adulte-
rio deprehensa uxore. Duo loco enumerantur non adiicit Paulus, sed
quam ipsa §. 3. fragmentum sit libri singularis ejus de Adulterio, fa-
cili coniectura ad leg. Jul. de Adult. ferimus.)

Infantes in omni supplicio severius puniuntur quam integri famuli ho-
mines (pr. 28. §. 16. de pœn.)

Infans, licet non prohibeatur tutelam gerere (pr. 1. §. 6. in fin. de popal.
c. un. C. de infam.) si tamen ut sibi soli committatur administratio
desiderat, audiendus non est (pr. 17. §. 1. de testamentis. Balon. Lauter-
bach Colleg. pract. XXV. 1. §. 25.)

Ad longius ordine notis ex crimine quod Infantiā importat, in
perpetuum moventur pr. 5. D. de deur.

Libertinus qui duos pluresve habet liberos, patrono nihil eorum de
quibus iuravit, vel promittit, obligatus est, dare, facere, proflare,

Indica ut antiquissimas formulas stipulationibus adhibitas refert Biff. ibidem, quod
opus Varr. de Re Rust. I. II. et apud Biff. opera Minora p. 15.
Paulus fr. 54. §. de colit. solutionis verbum pertinet ad omnem liberationem quoque
modo factam: inique ad subeandam obligat. refertur, quam ad numer. solutionem.
Vult diu exceptio

leges Xmirales ob personis in solentiam planis Labeis. sui plur. patrum Labeis scriptis esse vide-
buntur. (V. plig. ad Horat. II. Epist. 1. 23, Odes Veneribus parat, ut etiam XII. Legum
Tabula a X. viris scripta Labeis esse videantur ob asperam et rursam velut Labeis Tay-
loc. 3.) partim ob immutatum in omni casus. genere vim et conspectum auctoritatem velle
Kantius a J. Ch. Gellio avi, quam ab unoquoque nostrum intelligi aut explicari potuisse.
Hic autem Lex de de Legibus III. Epist. 44. et Tabula ille apud Gellium.
Argutus mansuetus, qui ait leges XII. Tab. paulatim antequam aegre XII. 13.
Ex valles. (atque 37.) conspectu legum de evandis debitoribus non fuisse servatam.

[illegible]

de humanitate X.ristorum. ibid.
de ~~translatio~~ translatio Roman Atheniensib. ibid. !
de servitute addictor. ibidem.

De populi.
halio
ter-
in
de

Commentarius de l. Decemviorum de iure videtur in partibus diffundendo, quam in hunc
Iudicium Cantabrigiae — veritatem. Joannes Taylor LL.D. Cantabrigiae.
Anno 1742.
Verba XII. Tab. Leg. libens parvis in dies dato: si volet, plus dato. Corrigi vult Guil. Foxneus cele-
tionum lib. I. p. 30. si volet, suo vivito; nisi suo vivit, qui eum vincitur habebit, libra S.
parvis in dies dato ex. Libra S. id est felibram. Nam et quod in medietatem asu affluere
si suo parvis et in die, nect. notaum Valerius Publius, Volupius Maricanus et Rada Anglus
ita exposuerunt. Ex Plutarchi in Camillo locus ubi dicitur ἡμετέρας ἐκαστος εκπύδαρεν εἰς τρεὶς

Εἶδος πῶς ὑποτίθεται φάρος.

instituta, nisi infamium nomen sit. fr. 5. §. 1. de operis libert.

Infamis civilis, i.e. municipii vel colonia sub ditione populi Romani, legalis esse non potest. fr. 4. §. 1. D. legationib.

Infamis ordie de iurisdictione esse requiritur. fr. 40. D. injuriis

Infamis neque in urbe Roma, neque alibi ubi imperator est, morari licet (fr. 1. D. de iuris esse opprobrio dubio, sed ex ampliat. v.o. ex c. 3. c. de nuntiis. Caracalla, cigo

Infamis adfessoris officio fungi prohibetur. fr. 1. D. Officio adfess.

Verum ex antiquissimo iure dependit, quod infamis, quamvis in arbitrio

compromissarius non spectetur an integra fama sit (fr. 7. pr. D. Recept. arbitr.), iudex privatus. Paulus L. 2. §. 1. ad leg. Jul. de vi. fr. 1. pr. ad leg. Jul. de vi D. ad leg. Jul. de vi privat. (Cujas Obs. 1. 38.) Admodum notabilis est, nam infamem nullum honorem capere posse nos docet.

Ius Civitatis Romanum duabus continetur partibus, altera privata, altera publica vel politica seu nunc legumina. Priori parti res duo in sunt, Connubium et commercium, et haec quidem pars fundamentum Civitatis Romanae, conditio sine qua civis nemo esse poterat. Cui connubium aut commercium decretum illi nunquam civis Romanus, sed qui solum commercium habebat, Latinus, et qui utroque carebat, aut peregrinus si liber, aut servus, si non liber erat. Longe si connubium et commercium politicam, qua qui carebat, tamen civis esse poterat, de antiq. iure civili Rom. 1. c. 1. Trebell. Relat. Antiquit. 1. 4. Hago Com. 2um 1744. Pars haec conficiebatur iure suffragii et iure honorum (fr. 1. D. municip. et honorib. fr. 6. §. 1. D. de iurisdictione), quorum hoc erat ius magis

Εἶδος τοῦ
πῶς
Τὸ πῶς
ἰσχύς
ὁμοδοξία
ὁ δὲ
De spon
vire
Romanos
p. 176.
Abdichi
V. sen
23.
Differen
Eulion
At
Ba.
quiden
πῶς το
public
esse app
civilis
illa not
do conn
habebant
iure;

ἔτι δὲ μὲν ἔκτιστες, ὡς ὑποτάξαι, πρὸς τῆς διεξουσίως τοῦ σωματος, ἵππιδι τῶν ἀπομένων
 ὑπὸς τὴν ἐμπειρίαν ὅσῳ, πρὸς γὰρ χαλεπότητι δ' ἔτι (ἐκδόμενος, πρὸς τὸν ἐκείνου
 τὸ πρῶτον, ὡς μὲν τοῖς βουζύκοις τῆς παρ' ἐνός, αὐτῶν ὀρεγνόντων, εἰς ὃ παρ' ἑ
 αὐτῶν παρ' ἐνός. ἀπὸ τῶν ἑνῶν, ὡς Νομοτῶν τὴν λόγον, καὶ τὴν ἐξουσίαν
 ὁμοδοχεῖτε πρὸς αὐτῶν εἰς τὴν ἀντίστοιχον γνῶσιν. Dionys 14. p. 679. ed. Hadson.
 cf. de verbo ἐξουσίας ἀλματίο de modo ὑφ' ὧν c. 16.
 De sponsalibus seu nuptiis cf. Juvenalis VI. 25. 200. Tacitus XII. 5. Annal. Nonnius p. 176.
 voce speratam Arnobius adversus gentes 4. c. 7. C. Just. de donat. autem p. 176.

Romanos leges a Graecis plerumque sumptas. — Rudolphus Tournier in Theop. Oct. II. p. 176.

Addicti dicebantur a creditoribus donum in carcerem privatum ut Plaut. Bacchid. Act. V. sen. ult. v. 87. f. Alendichm. sc. 1. Terent. Phormio Act. 2. sc. 2. Cicero de orat. II. 23.
 differunt compedes a nervo Gell. XI. c. ult.
 Eulionis Plautine sc. 27.

At ego deos credo voluisse, ut apud me in nervo ensem

* Bz. Vesper hui est, sequi mini. Ph. ducite nos quo cubet, languant quidem addictus.

τῶν τοῦ νόμου φ. l. infid. de iis qui dicit.

publicum De rebus publicis dicendi; tam late enim ius suffragii definiendum esse apparet (ex fr. D. D. municip. et honor. fr. b. e. l. de iuribus). — Politicam civitatis partem non necessariam civibus competere diximus. Hinc descendit civium illa notissima divisio in cives optimo iure et non optimo iure, quorum hi modo connubium et commercium, illi vero ius suffragii quoque et honorum habebant, et simul tribui adscripti erant, quod solum in cive non optimo iure; quare tribubus emovere, erat civem non optimo iure facere. Ceterum

U. T. 1

even

Joan

Baird

Ch.

Anton

M. T. Cicero in ad C. Trebat. J. C. de. Topica
In eadem

Cherini Boetij Commentarior. lib. VI.

Joannis Vipsii Comment. lib. III.

Bartholomaei Latomii Enarrationes.

Ch. Heyendorphini Scholia.

Antonii Goveani Commentar.

Parisius apud Thomam Richardson sub Bi-
bliis amicis e regione collegii Remensis
1557.

Cicero in Top. Ea quae sunt perit, sunt ignota et. et. Verba
Ciceronis a Putschio non recte explicari Schott. (Notae. Cicero
not. lib. I. c. 23.) putat, sed ex Tasso (quem illi bonum aut.
Augustinus, fuisse laus) Subiuncta ariens: in Commentario XV.
Iuris Pontificii, Antistius esse ait dare ariens, qui pro se ag-
tur, ut vedatur. Et alibi: Subiuncta ariens dicitur, qui agitur
ut vedatur. quod fit ut ait Ciceron in libro De off. T. Ali
exemplo Atheniensium, apud quos exigiendi gratia ariens impit
ab eo qui scelus admisit, pecunia impendenda fore. —
De re ipsa quid alibi adhuc Cicero audeat, videndum. De
Oratore lib. III. Numquam brevis translatione confutatur,
ut illud, si scilicet manu fugit impudentia delinquit, he-
vius propriis verbis exponi non potuit. Et lib. II. Jure de-
fendi, punit, quod et impudentia et lapsu poena dicantur.
— Ceterum (verba Schottii sunt) in illis Topiar. verbis
ut multa a librariis percantur, pro illis Tenere quae
volueris, reponi malim volueris.

Arbiter pro puto publicat Longinus (Cicero) in Cicero. lib. III. de off. et dicit
Tasso, reponit Manellum, Valer. Max. VIII, 2.

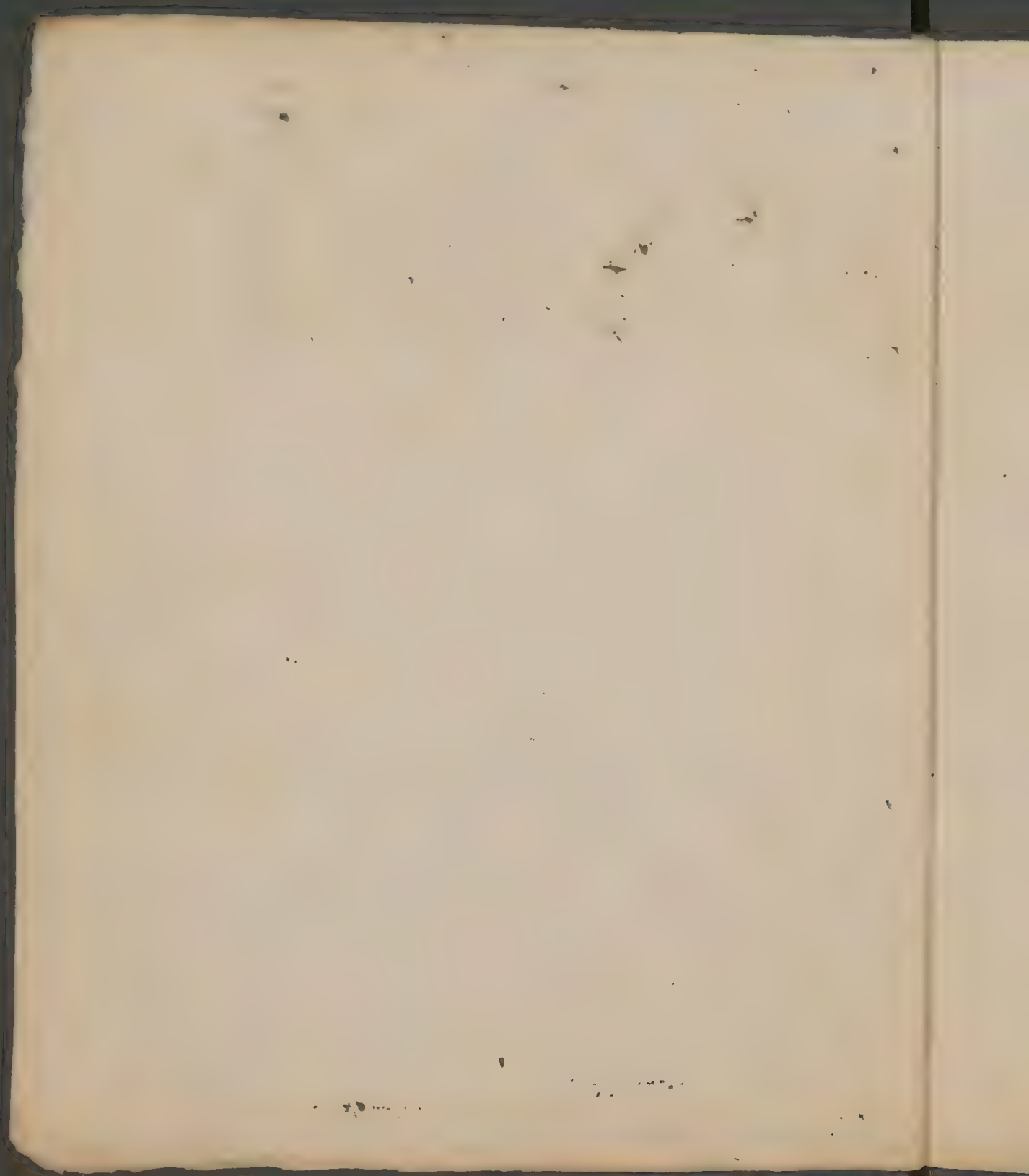
Cicero laudat in laudibus suis. cf. Cicero lib. VII. epist. ad Fam. Tamen
id egiit ut non controversa esset nobis et de scriptum lib. VIII. ut
vires ut quod laudem sentisse dicitur, lex. Helium et M. Manilius M.
Pudum scripsit.

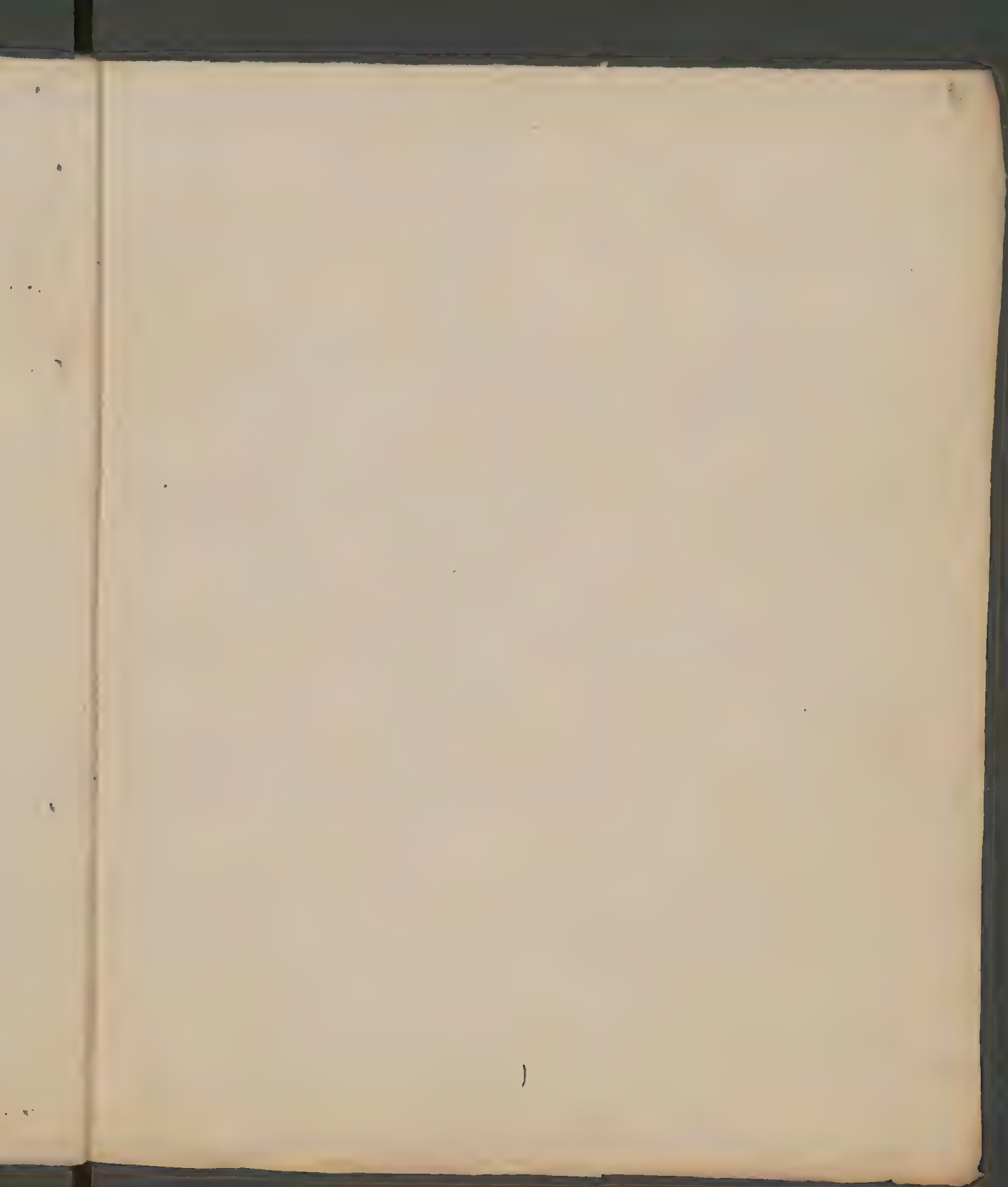
Tamen de eo quod sit an Tripartita a Jure Heliano dependant? quod ex
pudem negarem dicitur. ex argumento, quod in primis de his libris se-
parato loco erat §. 7. et 38. quoniam in eo laudat confutatio, qui deinde
post publicatos in Jure Heliano legis actiones, eo, in Tripartitis ex-
dit, quare etiam lex Helia Lexia quod sit. Top. 2. hi de his legi-
tus Helia Lexia de his commentariis agitur et.

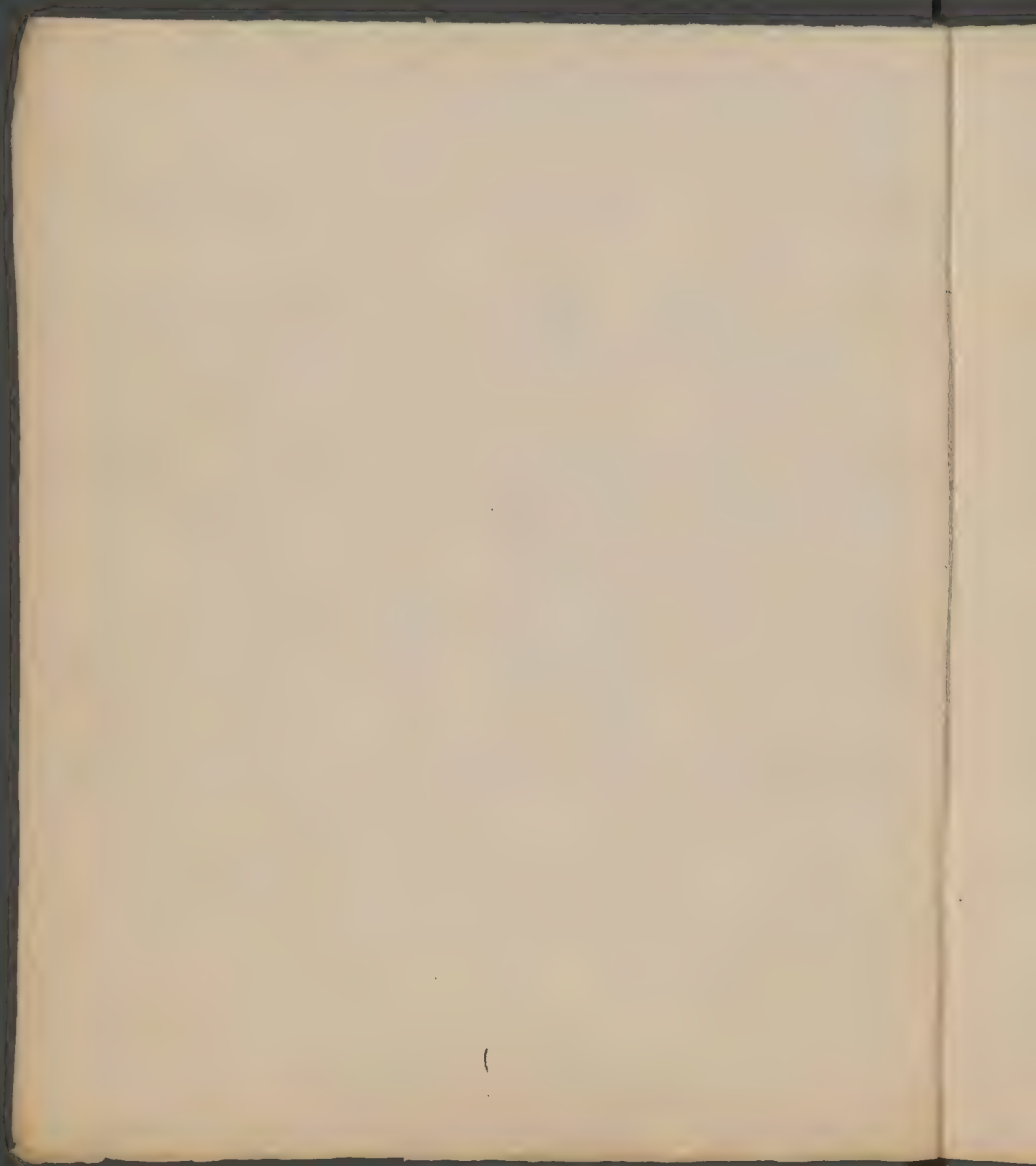
Chr. Mich. Küller in Chrestomathia Innoent p. 49.

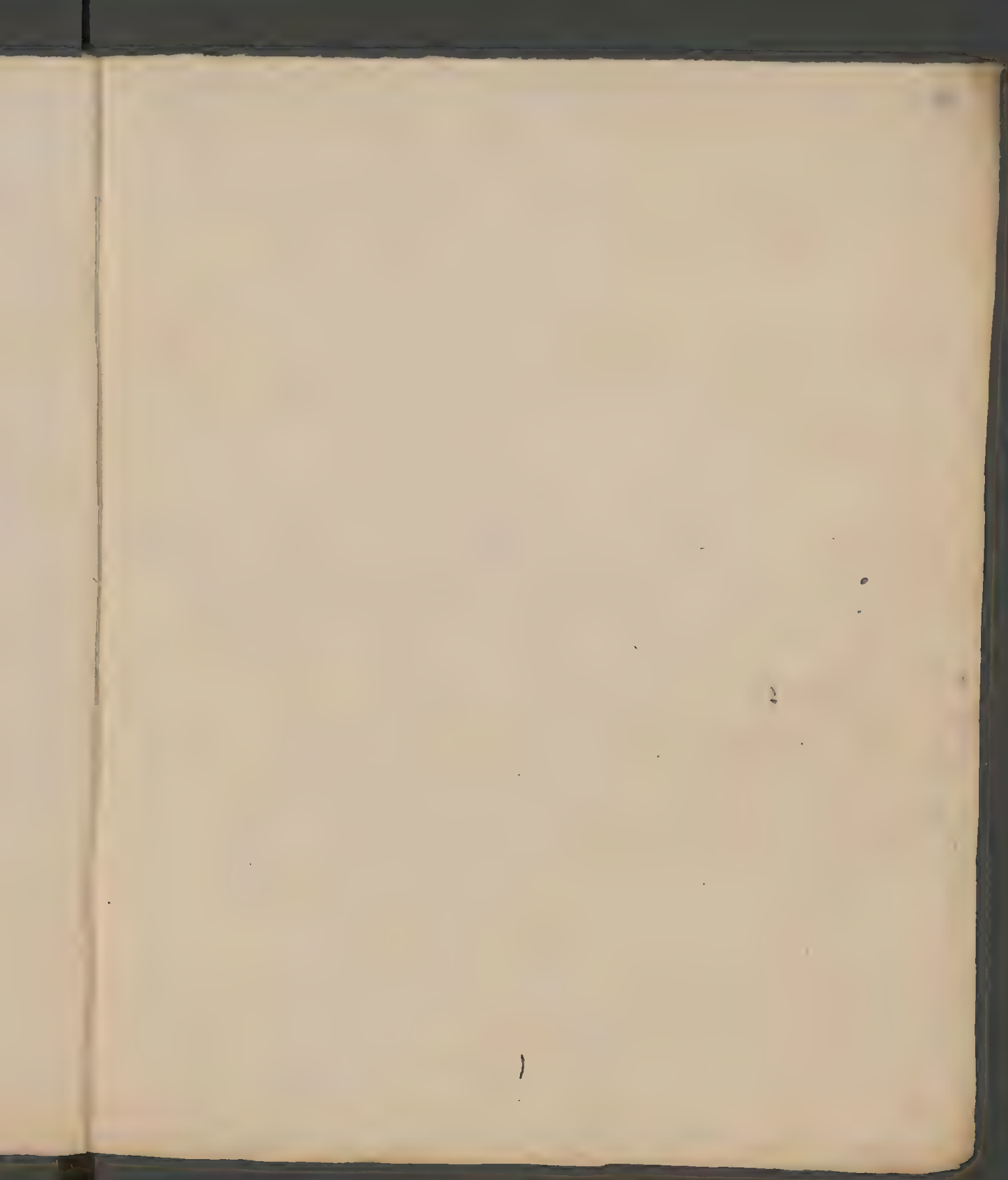
Presab. a
nem vi
haip.
poram
brevis
fines
red qu
delig
sunt, i
gulari
primu
tus.

Prefat. ad Minimum Itaque dubitandum non est, quin ad eandem ratio-
nem vis evanescens: si supervivisset, aut si in peritiam non fuisset.
Neque. Lempius, iudicandi quique pariter nobis traditum, ^{quod} ~~est~~
param ac desecratam, ut cetera omnia: neque abundantem supra
brevitatis alveos, sed modo et genere tractationis intra utilitatis
fines comprehensam.
sed quod pertinet ad Topica, scripsit hunc librum Cicero ad Aristo-
telis sententiam, magna brevitate, ut quae ab illo latissime persae-
rent, in compendium redigeret; commoditate vero tanta, ut quae sin-
gulari ingenio inventa ab illo, atque in lucem edita sunt, his
primum in artem incluserit, ac ceteris via constituisse videa-
tur.

Geog. Enzyk. — Wolke. And. Neue.
 2te — Klütze — Thunen.
 3te — Maieionphi — Bernhards.
 4te — Ulrich — Kreyfer
~~5te — Klütze — Mehning~~
 6te — Thunen — Wolke.
 7te — Bernhards — Klütze.
 8te — Kreyfer — Maieionphi.
 9te — Mehning — Ulrich

Interpretat. —

Wolke
 Klütze
 Maieionphi
 Ulrich.
 Nr.

Abhandl.

1te Wolke d. 10. Octob.
 2te Ulrich d. 17. Novemb. Klütze
 3te Maieionphi d. 1. December.

Im Interpret. c. 39. p. 72. et spalding
 Orationemaph. in Midiam.

affimata
 deuffi;
 deignum

Conferens

multa re
 tum eo

Qui puz

luntate
 in comess

tum et
 tus. Nam

Muncupata
 mina cest

piumque
 de verbo

nata p
 ptaque

Reus nuni

debet. at

Reus eph
 et autum

fuu romine
 albei

Latit die

enim ge
 cum w

p. 194.
 Spontere

sed puz

Nesum as

Excerpta e Grammat. Latinis

affirmata poena ab antiquis ab ea dicta est, qui eam affirmaverunt ex: orem
decussu, bovem centussu, hoc est decem et centum assibus. Isidorus, p. 247.

Peregrinus ager est, qui neque Romanus, neque hostilis habetur. Isidorus, p. 362.

Compensos antiqui dicebant fide mutua conligatos. Isidorus, 272.

multa verba aliud nunc ostendunt, aliud ante significabant, ut hostis nam
tum eo verbo dicebant peregrinum, qui suis legibus uteretur Varro. 3.

Qui puerpera filiam despondisse dicebatur: quod de sponte eius, id est, vo-
luntate exierat. Non enim si volebat, dabat, quod sponserat alligatus. Nam
in comediis vides isti, sponden tuam gratiam filio uxorem meo? quid
tum et pretorium ius ad legem, et censorium ius ad equum ostionaba-
tur. Varro, p. 41.

Muncupata pecunia est, ut ait Cincius in l. II. De officio iuris consulti, no-
mina certa, nominibus propriis pronunciata. cum nexum faciet ~~faciet~~, man-
cipiumque uti lingua nuncupasset, ita ius esto. — At Santra l. II.
De verbor. antiquit. falsis multis nuncupata colligit non de recto nomi-
nata significare, sed promissa, et quasi descripta, circumscripta, re-
ptaque, etiam in rebus nuncupandis esse conveniendum. Isidorus, p. 132.

Reus nunc dicitur, qui causam dicit: et item qui quid promissit spondere au-
debat. At Gallus Stellus li. II. significat. verbor. quod ad ius pertinet ait.
Reus est qui cum alio litem contestatam habet, sive his exit, sive cum
eo actum est. Reus stipulando enim idem qui stipulator dicitur, qui pro
suo nomine ab altero quib. ~~post~~ populat (stipulat.) est, non his qui
alteri astipulatus est. Isidorus, p. 156.

Statut dies vocatur qui iudicii causa est constitutus cum peregrino eius
enim generis ab antiquis hostes appellabantur, quid erant pai iure
cum populo R. atque hostise populatus pro equare. Isidorus, 194. cl.
p. 193. cl. Monellinus, p. 489. hostis populatus

Spondere antea ponebatur pro dicere, unde et respondere adhuc manet,
sed postea usurpari coepit etiam in promissione alterius Isidorus, p. 210.

Nexum es. p. 334.

Spondere ponebatur pro dicere, unde et respondere adhuc manet, sed postea
usurpanti coemptum est in promissis. Textus 444.

Expendisse tractum est a pecunia. Nam apud maiores, pecuniarias poenas constat
fuisse, cum adhuc nudare pecunia ponderaretur, quod ad capitis poenam de iure
usurpatum est. An quia utriusque rei debitor eius dicitur, quis ante hunc ex-
pendisse pro fuisse? Servius ad Virgil. Aeneid II. 229.

Veteres hospem pro hospite dictum accipiunt. — Inde nostri hospes, pro
hospitibus dixerunt, nam inimici periculi, vocabant. id ad IV. 424.
de c. p. s. i. b. Plaut. II. sc. 2. 25. 199.

Lex Latoria velabat filium familias minorem XXV. annis, stipulari, id est,
et legem ut ait Priscianus lib. 8. et 18. sive stipulari respondere, aut
spondendo obligari ex. legis Corneliae in Titul. lib. XI. et L. Holcon. Judicium
leg. Rom.

Stipulatio Antiquit. lib. III. c. 2.

Quas sponsonem promper tu exactus es: id i. e. pecunias Plaut. Trin. II. 4.

Acer perit. c. 37. scriptorum privatum aliud est, publicum aliud: publi-
cum, lex. Scdm, foedus, privatum, tabula, pactum conventum, stipu-
latio. Sed autem scripta non sunt, ea aut consuetudine, aut con-
ventionis hominum, aut quasi consensu hominum observantur.

Primum igitur infidelitatem adeoque ipsam originem non inspicimus, a
quibus scilicet populi contractum quisque in mores venit, sed ipsas
prebereas gentium communem approbationem et consensum. Et in aliis
quidem contractibus (quos ejusdem apud omnes gentes potestatis esse,
probabile non est) haec quoque observanda sunt, Nam et Aelianus.
hoc nos iure ali fuit et iuris gent, quam tamen constat
ex ritu et solennitate populi Romani primum usitatum fuisse,
ut etiam de stipulatione dici potest.

Sed Charondas ad leg. 5. D. 1. 1. Theop. Ott. 1. p. 10.

Nam iure civili ac populi Romani legibus, cessat obligat. tollendarum me-
compositi sunt, ut solutio, stipulatio, acceptilatio, novatio. cf. Inst. de iur. iur.
L. i. mod. toll. oblig. L. obligat. 44. D. de obligat. et act. ibid. p. 60.

ad eo pravo consilio, et falsa opinione, (Xuroremne
vilius vel amantiam dicam? ~~non~~) imbuti sint, ut
~~inoptum nosse debet esse in istis qui~~ ~~Romano~~
~~omnes de~~ ~~jurisprudentia~~ Romano sermone, jurispruden-
tiam Romanam illudbre, inoptum edate nosse
esse credant. Quam aliena haec de re Cujas, Brisso-
nius alique nostri disciplinae heredes, quorum nosse
vestigia premere, ~~valent~~, eorumque ~~sedes~~ ~~appell~~ ~~pre-~~
~~cessores~~ appellari volunt! ~~Quam~~ ~~multa~~ ~~opinionem~~
~~Quam~~ ~~maximum~~ ~~confutur~~ ~~et~~ ~~familie~~ ~~nostre~~ ~~palatibus~~ ~~in~~ ~~latum~~
quam ~~si~~ ~~procul~~ ut absit, quis non litterarum, solitudinis-
que doctrinae amore vere captus, meum non opda-
verit?

~~Ex autem istos ipsos laudem idque merito, quorum se ipsi imitatores~~
~~esse dicunt, esse in eis~~ ~~aliquid~~ ~~desiderium~~: hos vero minime, qui nihil
illorum nisi vilius, sequuntur, cum a bonis absint longissime.

Ciceronis orator. §1.

Nec quous, quis distipulis: hoc intem probasse antea huius, non esse unum
eloquentiae nullum, sed in illis quoque, quos vocalis antiquos, plures ~~per~~
~~deprehendi~~ - nec statim statim esse, quod dicitur, est, vilius autem meli-
guis latius humane vetera tenet in laude, praesentia in fastidio esse.

De lrs. Reg. 10.

Quam aliena haec de re veteribus illis ~~in distipulis~~ ~~mens~~ ~~erat~~, quo-
rum se ipsi ~~imitatores~~ ~~esse dicunt~~, ~~esse a~~ ~~longe~~ ~~absint~~ ~~longissime~~.
imitatores esse volunt, praesoresque eorum appellari non aubes-
unt! ~~Ra~~ ~~illa~~ ~~notae~~ ~~sunt~~, ~~quae~~ ~~a~~ ~~me~~ ~~professores~~ ~~attamen~~ ~~quis~~
~~studium~~ ~~adignitatis~~ ~~litterarum~~ ~~antiquarum~~ ~~amore~~
captus ea ut alia nota fuerint, meum non opdaet?

differt de Reputat. prim. Romanus. in Celsus diff. Jovin. in Acad.
Belg. Tome II. p. 321.) et jure gentium contractus, ~~quod~~
obligatio p^{ri}ncipi jure dissolvi potest. In contractibus autem ejus
generis fuerat, ut si formam externam spectare nullo modo
ab obligationibus p^{ri}ncipi jure discernatur. Quod ipsis argu-
mentis ex jure civili petitis, in p^{ri}ncipalique iuris Disputationem
Aneptiladumque Comparatione, comprobare licet.

$$\begin{array}{r} 20 \overline{) 1029} \\ 20 \overline{) 1029} \\ \hline 26 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 20 \overline{) 1029} \\ 20 \overline{) 1029} \\ \hline 26 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 20 \overline{) 1029} \\ 20 \overline{) 1029} \\ \hline 26 \end{array}$$

Offidius vindex chr.

l. fr. s. s. l. d. ne quis eum, qui chr.

voluerit iurare decemviri hoc capite, jure vadium, paret facere cives et peregrinos. Thord. Manellius Ott. Thep. IV. 133.

l. 2. s. p. quis iudicio 3. d. si quis aut.

legari sine citari deffem voluerit decemviri, domo extrahi voluerit cf. l. 4
s. d. de damn. inf. l. 103 d. de R. J. l. 21. d. de injur. vor. et
Tab. 8. lib. 7.

Offidius cf. Gaius ad l. 234. de V. L. Varro apud Manellinum Proletarii qui
erant pecuniae fidei, bouptetes, offiduos: contrarios proletarios. Tab.
10. lib. 5. Teffus gartum vadem, idoneum sponsorem. idem v. Vindex
quis nobiliss. exdatus pro quinguis

Spes appellatur non solum que per spem in derogationem fit, sed omnis
stipulatio promissioque. Paulus fr. 7. de v. d.
Socii autem comparatur. l. 5. de acq. lit. fr. 7. §. 1. de lib. legat.

In iis
conferuntur
pro dicitur
sumptibus
ne (log
de per
que con
Stipulatio
quando
ad per
Contrahere
dum est ap
De ratione
Deficiunt
bellico
leg. I.
pubat, q
verba,
curas
gids de
mathe,
Laudes
Regula
Utam
Merces
Idem
Inps que
non 83.
illam
modum
que sup

In iis aliis que virtutis causa sunt sponcio ~~se obstringi~~ ~~in~~ ~~in~~
 unum est. l. 2. et. 3. D. de Alcat. Sponcio in quod dicitur. Cicero
 pro Quint. 9. Sponcionem facere maluit, scit: Te judicem & Agniti
 sum puit: ex sponcio est. Acon. Ped. in 3. Verr. v. 45. Mureus sponcio-
 ne (loquitor de vindictarum lite) ipse provocatur ab adversario cen-
 se perunio, aut affirmatiois, quam amittat, si sua est hereditas, de
 qua contendit. ibid p. 693. idem.

Stipulationis et sponcionis verba variant fr. 5. §. 1. D. de V. obl.

Quando et cur Praetores dicta sua antequam magistratum idissent edicere
~~con~~ consueverint, docet dno Cassius libro 36. Acon in Orat. pro Cornelio.
 Contrahentibus invicem se in praetio circumfrehere permittitur. Ott. Thes. II. p. 300.
 Qui est apud hostes, heus infirmi potest. ibid. p. 334.
 De ratione et causa patris Josephat. ibid p. 366.

Desiderius Heraldus (Ott. Thes. II. p. 1360.) putat eas res solum que usui
 bellico essent supplimentis ad dominos reverti posse ^{quae} et Pompon. l. 9. de
 leg. I. et Laberium fr. 22. §. ult. famulens. De iis solum rebus loqui idem ? (2)
 putat, quas supra memoravimus. Non obstat sententia aut Livium
 verba, qui hostibus caesis Consules Romanos ad dominos reverti res
 curas sapient commemorat, quia res nondum in hostibus seu spoli-
 gis deducit ab hostibus erant, nondum itaque ab ~~is~~ illis occu-
 patae, ~~non~~ quod l. Pomponius 44. D. de adquis. rer. dom. probare videtur.
 Laudes jurispru. Orat. Hier. Celeni Patensis ibid p. 1398.

Regula juris civilis carmine ibid 1458. idem

Utrem esse in iure, iuxta apud omnes populos idem esse autem Joan.
 Merier ibid 1534.

— Cum lex,

Idem autor Merier Ciceronis topicor. offid. vind. — ~~lumpus~~ de Solio
 gress qui et quibus ex causis l. qui solvendo 42. l. si is qui 55. l. si
 non 83. D. de hered. instit. Sed lex. Sol. et Cuius sent a quibus legem
 illam habam esse testatur Dio lib. 55. anno u. c. 755. vel 45. post
 mortuum Ciceronem. Is autem Solius qui hic significatur is fuit
 qui tripartita in duodecim Tabulas audivit fr. 2. D. de Orig. iur.

De quo Cicero in Orati. 45. & Bruto I. 56. & p.
hereditarij defuncti in Populi Cicero. idem ibid p. 1600. totum locum
van Lynden excerpit.

Merier l. v. p. 1624. leges XII. Tab. supplendas esse putat ex Pauli lib.
III. ad Edict. Si stipulationem viam, itinere et actus non dividit per legem
XII. Tab. contraque dividi obligat. pecuniam sub poena promissa. cf.
l. heredes 25. §. an her stipulat. 9. §. d. famul herus — (Secundus
locus in Caij lib. ad Edictum septimo. i. l. d. famul herus.) Et ita
putat esse idem posse stipulationum autem viam, itinere, actus, et
ceteras. id genus ferunt, divisio ne est: Etsi eorum quibus pecu-
nia sub poena promissa est. cf. l. ea quae C. ad d. famul herus
cf. Fulgentius l. 2. de sponsal. cf. Alex. Neapol. lib. geniali dicit. 2. c. 5.

Aconius in Cicero. Verr. II. v. 7. Accusatores sive Delatores criminum publi-
corum sub poena quadrupli: fisco, quod ipsi ex bonis damnatorum, quos ac-
cusaverant, Quardam partem arripuebantur.

ΑΚΚΣΤΤΑΔ ΤΙΩΝ. ΔΙΟ ΕΙΛΟΝΙΚΗ ΠΕΔΩΣ, Ψ ΚΑΤΑΡΟΔΗ ΕΥΡΕΩΣ ΤΟΤΗΚΟΙΣ ΓΙΝΟ-
ΜΕΝΥ, Ψ ΤΙΣ ΔΙΔΩΣΙ ΤΥΡ ΤΥΣ (ΔΕ ΕΡΕΥΣ ΕΥΡΕΥΝ (cf. Buff. h. v.) Thef. Jur. III. 1710.

Iniduum fuisse recessione dicitur Verginius quidam, qui cum animadvertit
set Ap. Claud. contra jus, quod ipse ex vestre jure in XII. Tab. transdu-
rat est. Pomponius pr. 2. §. 24. D. de O. J.

Quo etiam Alii consules fuerunt. Pompon. ibid.

Inrus vocatus ut falsis Det. II. Titulus est pr. 5. §. ult. D. qui falsis. cog.

etiam de solutio nexu l. 48. D. de v. l. l. 4. §. 1. D. si quis caut.

Ad d. III. 16. cf. l. 2. §. 24. D. de O. J. cf. et l. 24. §. 1. D. de lib. cau-
sa l. 1. C. quib. ad libert. proclam. non licet l. 1. C. de ord. agnit.
§. 13. Justo. de actionib.

De hiis cf. Gell. III. 2. Saturnal. Marob. l. 3. cf. Plaut. Amphit.
sc. II. v. 26. Aluemenam vocans Jovis uxorem upuriam, Perasta upur-
cur Tull. po (Claudio) Valerio 34. in manum viri uxores convenire sive
matres fam. fieri, aut usu aut veritione. Omittit ~~paniniarum~~

conferat. quia flamminiatum propria illa.

uxor non usucapla non conubina l. penult. d. Conub. Paulus Sent. XX. 2. q. Theod. Manilius ibid. p. 253.

Divortium equid. ex lege XII. Tab. pici debet. Cuius Anton II. 26. Noldus querere fuzi patus est; mimam illam fuzi fubire habere iuffit ex XII. Tab. claves ademit, fuzi exegit. q. l. penult. C. ad l. Jul. de adult. l. 2. §. 1. d. de Divort.

proter in XII. Tab. significat confutem. q. Theod. Manilius c. 11. p. Ott. Thef. IV. p. 240.

In Ovis tabulis lex erat, ne conubium plebi efferet cum patribus q. Dionys lib. X. inf.

Societas, vnde quodam modo dominam uxorem facit. Theod. l. 1. d. ver. amotar.

Lex XII. de ufurpatione uxoris non fponfam intelligit, nam et advenus puerum iure q. i. p. d. fponfus l. 2. d. de lib. exhib.

De tutelis mulier. ad l. Top. q. Jacobus Conftantini natus Ott Thef. IV. p. 492.

De fponfionib. q. Paulingens De lico c. 46. De Sacramento et fponfione Petrus Rhotius Advers. fubfeciv. lib. 1. c. 18.

Callift. J. q. 79. Per inducias fponfionem faciunt, ubi cento die legali domo profici pferentur: quo in loco inter se obui fuiffent, is communis attingit populi finis habetur.

partum conventum fipulat. quodq. igit. l. cum des. 7. d. de part. dol. de fipendie q. l. 27. d. de V. d.

l. 24. d. de mont. cauf. donat. tamque auxil. interveniente abidum obire miffine obligades nre, eamq. in huius conditionis transpofam. Cyprius Gensil. Voffianae fipul. Definit etymolog. afeudit, ipa quidem utat ad Liborianam paulatim converfas ex Plinio memoret in Liborino Campa-

nie nobili campus tantum fimiliter craffitudinemq. fuiffe, ut is vice l. 1. deo ius. Thef. Ott. IV. p. 1388.

Romani fū multis pabisculis locum, in hibernant, ut gravior multa pabiscu-
ratori quam furi infligatur. ^{Paul.} M. Cato in p. de de Reg. d. i. p.
Qui, cum posset, ab hospib. non redit, pro trans fura habetur l. 5.
§. 5. d. de Re militari

De Sponsionibus Valer. Max. II.

De Feculis L. C. de. p. Otton. Thef. V. p. 1513.

De Servio Sulpicio ^{ibid} 1555.

(p. l. 19. d. de v. d. l. 9. §. 3. d. de R. red. . . 3. §. 11. d. de Publ. l. 52. l. 83.
pr. d. de v. o.)

Everardus Otto V. Thef. p. 1601. putat ius sponsalia stipulatione incendi
Latinis solum in un. fuisse, sed anno DC LXXI. universi Latini lege Julia
civitate concessa, ius sponsalium urbanum cum Latinis fuit communicatum, ne
ex sponsa ageretur. Anaphas. German. lib. II Animadvers. 7. arg. moris fuisse
relembus l. 2. d. de Sponsal. Sed alb. Gentili lib. II. de Reg. c. 2. veteri
exponit Latinis cui Sponius de antiquis Ital. June I. 4. Lat. per novum
l. 4. Client. c. 15. constat. q. Perizonius in diff. de lege Virginia Corradinus
lib. I. c. 10. de Vob. June Latini (De Sponsal. apud Alb. p. Collut
III. 3. Meusius lib II. Them. Att. 31. Bayan IV. c. 9.)
Tantologia stipulati stipulationem l. 3. §. 1. iudi. solo.

Prodiviores, esse debemus ad liberandum quam obligandum l. 47. d. de
Obl. et act. (44. 7.)

Quid videtur licet non solum iure Romano sed et iure civit. agi. q. s.
ning in Verr. II. 13.

Verba hor iure utimur narrant exceptionem a comuni regula q. l. 4. de v. et Rep.
subst. (XXVIII. 6.) w. 7. §. 16. quib. ex (ass. 42. 4.) p. 10. §. 1. que in fraud credi
(42. 8.) c. 8. C. pr. ad leg. Jul. Majest. (9. 6.) p. Rodd. Robb. 3. De Plu-
ma hū pertinet. invenit in diff. Davidy Cappelen Hanklin de Nepu-
phis p. ius. Romanus. Leyd. Notar. 1709. (Belinckz diff. p. ius. in acad. Belg.
7. II. 7.)

In
M. T. Ciceronis

Topica

Animadversiones quaedam proponuntur

a
W. A. Maciejowski.

Topic
radis.
no agg

Antiquos
mur, res
enim ap
tangan
nei Dete
li maie
quin et
spectali
ne mi
ter. Jan
boni Jan
nate
test. a
fimo
lum ee
Luffet
har fe
intata
non fol
ad rei

52. Kerv
Sord
ab An

3, ἔν μὲν ἔν ἴδος δὲ γυναικείας τῆς τοῦ Ἀλλαν δὲ τὸ τὰς ἀρχαίας ἐπὶ πραγμάτων ἔναι, βραχέων δὲ
 τῶν ὄντων δὲ δὲ τῶ κτωμένῳ ἔξῃς ἔναι μετέχειν, καὶ τὸν ἀποβάλλοντα μὴ μετέχειν.
 ἔτερον ἴδος ὁδοὶ ἀνυπαρξοντοί, *perdiderent, loqueretur, verum adeo in deliciis eas ha-*
 ἔτερον δὲ τὸν νόμον. ἔτερον *beret, ut omnibus dictis potissime mentionem earum*
 δὲ ἴδος δὲ γυναικείας τὸ πάλι *im miseret. Nec defunt exempla, eaque gravissi-*
 μετέχοντες τῶν ἀρχαίων, ἔν *ma ad ^{lenientiam} nostram comprobendam; quem-*
 ῶνον ἢ πολιτῶν, *cunque enim Romanorum scriptorum, sive is pue-*

? καὶ σive solus orationis auctor est, evolūtas, ubi cum *vulgi*
 que argumenta opinionioni meae fulvenda idonea *est, si*
 supererunt. *libri im-*
ingenii

Ex omnibus tamen Ciceroniana scripta in primis *nomini*
 sunt, ad quae veluti affluos lepes provocamus, *aiunt,*
 praecipue vero illa, quae Topiconum nomine inscribun- *bagibus*
 tur. Prope fidum enim nobis est, cum ea a *antiquis* *antiquis*
 ? *antiquis* *antiquis* rarissime legi videamus, de dignita- *opinionem*
 te dum ipsorum librorum, tum lectionis eorum ubi- *videtur*
 - *litate, paucis differere. Mirari sane, et dissolubile*
 + } huius negligentiae causas requires. duas, *licet* plurimas
 } esse facimus, nonnullos tantum easque potissimas
 } ~~prolatum fuisse~~ proferre iuvabit.

Inter praecipuas causas, quod Topica Ciceroniana rari- *a) de di-*
 fime legantur, haec sane eaque potissima est, quod *maticos*
 ? breviusculus liber haec lectis dignus plurimis videa- *" lectis*
 + tur. Altera vero, ^{minus haec gravior} ~~nonnulla~~ *" ex studio ei*
 his tantum via pateat, qui non solum in Antiquitatibus *" basii, q*
" lectione
" explicatio
Lynden
vi.

et eas ha-
earum
raviffi-
quem-
is pueli-
s. ubiam
idonea
primis
camus,
in scribun-
pluribus
e dignita-
rum ubi-
solubel
lurimas
lmas
Romanis recte versali sint, verum qui assidua opera ius
civile tractaverint. Accedit etiam, quod plurimos qui sep-
cordato animo lectioni Topicorum Pullianorum applicaverint,
iffent, obscuritates, quas Cicero explicaturum se Prebatur.
promillit, abstergeant, librumque iuris argutias, ut
vulgi opinio est, contemnentem, abiciant. Longa mora
est, si omnes difficultates, quae lectioni pulcherrimi
libri impedimento sint, enumerare ^{velim} vellem, cum etiam ipsi
ingenii homines esse ^{iam} ~~novi~~, qui potius Aristotelicos ejusdem
nominis libros e quibus Ciceronianam Topica fluxisse
aiunt, legere malint, quam in hisce iuris civilis am-
bagibus versari. Quam licet falsam, inveteratam tamen
opinionem, cui et ill. Potho nostris temporibus dederat
^{dederat a)} nomen, pro virili parte, ingenique nostri modulo
refutare conabimur. Persuasum enim nobis est, Cice-
rianam Topica haud ad Aristotelicos ejusdem generis
libros, veluti fontes, referenda esse, immo credimus, in
conscribendo opusculo suo Stagiram philosophum.

ad vari-
t, quod
is videat
nem illius
quidamliby
a) de distributione librorum Aristotelis in Exotericos et Aroa-
maticos. Quettinge 1706. p. 62: "Ex libris Aristotelis dia-
"lecticis Topica iam propterea digna videri possunt, quod
"studiosius legantur, quod Cicero in Topicis suis, in usum Pre-
"batur, quem librorum Aristotelicorum obscuritas ab ipsis
"lectione recevat, conscriptis, summa eorum capita latine
"explicuit." Quam opinionem licet falsissima sit, Fr. God. van
Lynden sequi non dubitaverat p. 2. 3. opusculi infra citam-
Cui.

Ciceronem imitari vel. noluisse, vel non potuisse. Noliit
 enim omnes artis dialecticæ formas percurrere, cum respon-
 sione solum id quod rogatus erat, tractare suscepisset.
 Non voluit autem, nam omnia hæc homini in his
 rebus peregrino traditurus fuerat. Et recte quidem.
 Abundum enim, ~~offet~~, surdis auribus, nec ad ea quæ
 traditurus erat pericipienda præparatis, hoc præ-
 care velle.

Priusquam comparationem utriusque Topiconum
 libri, Aristotelici et Ciceroniani puta, faciamus, di-
 fferentia illa vetus, quæ dudum viros doctos torserat,
 sine Aristotelici libri quos hodie legimus, an alii
 quos desuperamus, fontis sint, e quibus Ciceroniano
 Topica fluxerant, recognoscenda est.

Primum autem Patricium, dialecticæ disciplinæ olim
 studiosissimum fuisse, qui vitam hanc inter viros do-
 ctos ea ratione moveret, ut ostenderet, Ciceronis ada-
 te alia Topiconum Aristotelicorum exemplaria exstipisse.
 res notissima est. a) Cui ⁱⁿ oratori ut nomen proficeretur,
 hoc in primis motum fuisse ait, quod ipse Aristo-
 teles libro I. priorum Analyticorum c. 1. et libro I. Rhetor-
 ionicorum c. 2. locos tales e Topiconum suorum

a) Patricii disc. perorat. T. 1. l. 3. p. 22.

libris allegat, qui in iis, quos nunc habemus, nusquam
reperiuntur. Putat itaque vir celeberrimus libros hos
spurijs, eosque potius Theophrasto vel Eufemo ad-
indicandos esse. In quem, sententiam hanc proferen-
tem, nimis quam deuit Fabricius ^{deus est} inuenit. Nos
autem, cum nihil alterationes hae virorum Doctrinam
adlineant, id solum commemorasse ^{sufficit} iuvabit, Topica
Aristotelis, a Ciceronianis ejusdem nominis libris, quam
maxime diffare, inutilem itaque de hisce rebus
disputationem supra commemoratam esse. Et agendam
enim philosophum omnia Communia loca (τόμους) }
tam dialecticis quam rhetoricis arti apta, Ciceronem
vero ea solum, quae de Juris praesentiam fecerint
tradidisse, demonstrare aggredimur. Unde appare-
bit, longe aliud Aristoteli quam Ciceroni in conscri-
bendis Topicis consilium fuisse, nihilque aliud utrum-
que librum commune, praeter nomen habere.

et formam

Habes opinionem nostram paucis expositam; quae
cum a communi sententia quam maxime diffet, }
plurimos mihi adversarios ^{sub} explidatos, haud dubito. }
Itaque sit, sententiam nostram sequentibus argu-
mentis firmare suscepimus.

I. Rhet. Omnium primum arguit adversarii ipsa Ciceronis
verba, quibus in praefatione libelli C. Trebatium

a) Bibliotheca Graeca III. 6. p. 115.

7. *Septam* L. *Clam* alloquitur: *alum* — mecum in
 Tusculano effes, et in bibliotheca separatum atque
 nostrum ad *suum* *studium* libellos, quos vellet, evolv-
 veret, incidisti in *Aristotelis* *Topica* quaedam, quae
 sunt ab illo pluribus libris explicata. Quae inveni-
 ptione commotis, continuo a me eorum librorum
 sententiam requisivisti. Quam tibi cum exposuis-
 sem — — reverende tu quidem ut omnia, —
 — mecum, ut tibi illa traderem, egisti. Ex qui-
 bus verbis sua sponte fluere, *Publius* cum *L. G. van*
Lyndenio ^{b)} putant, *Ciceronem* hac ratione librum *Topi-*
corum scribendum aggressum fuisse, ut *Aristotelis*
 eos libros, in usum *Prebati* explicaret. Nos autem
 + plane aliena haec verba dicere, putamus. Verbum enim
 tradere si ingenium atque indolem linguae Latinae
 spectaveris, idem quod verbum docere vel sciendū
 aliquis imbui significat. Nichil itaque *Cicero* hac
 verbo dici vult, quam se ea ex *Aristotelis* libris
 sumpturum, quae ad rectam cognitionem locorum

a) *Topicor.* §. 1.

b) *Publii* opinionem supra exposuimus. *Lyndenius* (in
Jurisprud. Cicero. Lugd. Bat. 1805.) ^{inquit} p. 2. *Per scripta Ari-*
stotelis aliter se habent. Horum plerumque, *Epitome* in primis,
 quum non adeo essent popularia, sed abscondita magis e genere
 philosophandi, factum est, ut non ita facile ab omnibus peni-
 tentur, et magis interpretibus lucem populararent, quam imitato-
 rum frequentia florent. deo interpretibus officio, quum in hoc
 item libro *Topicorum*, quem nobis commendandi sumimus argu-
 mentum, *Cicero* est sumus. — ^{infra}
 c) Quod tibi haec verbum velit, *Populus* exponemus.

lam in
 Philo
 non
 frequen
 umplurimi
 in his
 nes
 f
 fdoi cor
 Cicero
 etatem
 illustran
 civibus
 b) ut ser
 facile q
 narum
 longe o
 qui fuis
 etiamne
 Parute, es
 et quid
 offerisset
 artem, qu
 explicare
 qua pri
 regulam
 essent, q
 artem o
 confuse o
 iungendi
 gantiam
 facillime
 c) cf. Cicero
 d) Quorum

...tam inveniendorum quam iudicandorum, pertineant.
Philosophiae enim studium, cuius Dialectica praecipua
pars, cum Ciceronianae aetate nondum inter seculos
frequens esset vel singularibus tantum nota, quippe
in plurimi formularia ^{solum} iuris prudentia irreli-
giosa esset, et in his perissimum hererent, quae ad componendas actio-
nes spectarent. fieri non potuit quin Probatio
secutorum per se addictus studii huius rectam cogni-

† dialecticae artis

1) Cicero Quae. Tusc. I. 3. Philosophiae iuvenit usque ad hanc
aetatem, nec ullum habuit lumen literarum Latinarum, quod
illustranda et excutienda nobis est, ut, si occupati propius aliquid
civibus nostris, propius etiam, si possumus, disci. At haec ad sum arque longius populari-
bus suis philosophiae rudibus igno-
2) ut Servio Sulpicio, de quo Cicero in Bruto c. 41. Non enim
facile quem dixerim plus studii et ad dicendum et ad omnes bo-
narum artium rerum disciplinas adhibuisse — maluit — I. Sapien-
tiae longe omnium non eadem modo aetate, sed eorum etiam, dydenius putat l. v. p. 10. scipio
qui fuissent, in iure civili esse princeps. hic Brutus, hic du? monis Ciceronianam epist. ad
etiamne L. Scaevola Perium antea? Si enim, inquam, animadvertit, Joseph har a
Brute, existimo, iuris civilis magnum usum et quod Scaevolam Pullis dicta esse.
et quod multos fuisse, artem in hoc uno. Quid numquam
effuisset ipsius iuris scientia, nisi eam potius didicisset
artem, quae doceret rem universam tribuere in partes, latentem
explicare. Definendo, obscuram explanare interpretando, ambi-
guam primum videre, deinde distinguere, postremo habere
regulam, qua vera et falsa iudicarentur, et quae quibus poplis
essent, quaeque non essent consequentia. Si enim addidit hanc
artem omnium artium maximam, quasi lumen, ad ea, quae
confuse ab aliis aut responderbantur aut agebantur — sed ad-
iungendixit etiam et literarum scientiam et loquendi cle-
gantiam, quae ex simplicis eius, quorum familia nulla sunt,
facillime perspicui potest. cf. Plinius hist. nat. lib. 7. cap. 1555.
3) cf. Cicero in Oratore pro Murina.
4) Licet negligentiam doctrinae de locis inveniendis Cicero in orat.

tionem haberet. Quapropter nescio quid van Dydenio
 } locum hunc torquenti in mentem venerit, ^{aut} affirmaret,
 + omnia quaecunque Cicero de finis prudentia civili con-
 scripserit e Graecis fontibus fluxisse. ^{a)} Sed hoc contendit
 eo usque progressus est, ut Epoterius Aristotelis scriptis
 Topica adnumeraret. Recte enim, opinor, vis optimus
 novit, si id lictoribus non persuaserit, neque id persua-
 sum a se iri, Prebatiū adeo ingenuarum arduum ex-
 pectem fuisse, ut ea quae paucissima in intellectu ^{contrarium} medicari
 + in ^{it} putabat, quemlibet facile cogniturum, ~~credidit~~, id
 aliter fieri non potuisse, quin Dialecticarum a. quidam
 homo audis, opem alienam imploraverit, ut quae ignora-
 bat sibi explicarentur. Sed haec absurde exagitata,
 absurdius dicta sunt. Jam enim dudum illi Buchler offen-
 dit, Aristotelicos Topicorum libros, non Epoterius
 sed Acroamaticos adnumerandos esse, cum haud difficili
 intellectu sint. ^{b)} Quocum Simplicius I quem Buchler in
 auxilium haud vocavit, convenit, ait enim: $\delta\gamma\lambda\omega\sigma\tau\epsilon\iota$
 $\kappa\alpha\iota\ \epsilon\zeta\ \alpha\upsilon\tau\epsilon\iota$, $\epsilon\upsilon\ \omicron\iota\varsigma\ \epsilon\beta\epsilon\lambda\lambda\epsilon\gamma\epsilon\iota$, $\beta\alpha\pi\tau\iota\varsigma\tau\alpha\ \epsilon\delta\iota\delta\alpha\lambda\epsilon\iota$, $\omega\varsigma\ \epsilon\upsilon$
 $\tau\omicron\iota\varsigma\ \mu\epsilon\tau\epsilon\omega\gamma\omicron\iota\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \tau\omicron\mu\iota\kappa\alpha\iota\varsigma$.

Alius locus ab interpresibus Accronianorum Topicorum lib. VIII.
 nobis obtruditur, in quo legitur, Prebatiū a litione
 Topicorum obscuritate reiectum fuisse, quapropter ipsam

a) l. v. p. 2.

b) l. v. p. 64.

c) in Prolegom. Comment. ad Aristotel. Categoriae, citatus a Pado,
 in C. C. lib. III. p. 15.

rationem

id p. 100

Prebati

croff

hanc m

enim;

legent

ni late

photele

nonem

disceff

videam

rebus

privat

batur,

plind

verbis

ws. 100

nam ad

kas. 100

100. 100

100. 100

100. 100

100. 100

100. 100

100. 100

lib. I.

lib. VIII.

a) Top. 8

in p. 100

100. 100

b) 100. 100

hor m

diffent

rationem

id postulare aiunt, ut Tullius sceleris que obscurissima
Trebatius viderentur, luculentius vel, ut planius dicam,
crassa Minerva homini illiterato exponeret. Sed ^{non argumento} ~~negue~~ ^{non ratione quaque}
~~non~~ mihi ^{hunc} ~~perfuadent~~ ^{quoniam} ab opinione mea recedam. Quis
enim, ~~quis enim~~, qui universa Aristotelis Topica per-
legerit, eaque cum Ciceronianis comparaverit, ullam affi-
nitatem inter utrumque librum invenit? Cum Ari-
stotelem de locis quibuslibet ^{inveniens} ~~tractat~~ ^{affirmantem}, Cice-
ronem ~~autem~~ ^{affirmantem} nunquam se nisi necessario ab illis locis
discessurum, que ad interpretationem junctam valeant, ^{affirmantem}
videamus? a) Neque enim quidquam Aristoteles cum
rebus juridicis commune habuit, neque de jure publico
privatoque differendo somniavit, idque solum affe-
ctatur, ut locorum invenientium cuiusque dialectice dispo-
sitione aptorum viam praeiret. b) Quod ipsis Aristotelis
verbis comprobare licet: εἰς τὴν μὲν γὰρ τῶν τελευτῶν
ὡς τὸ πρῶτον περὶ ἀρετῆς ἐστὶν τὰ εἰσγμένα. Huiusque ratio-
nem addit: καθότι δ' εἰπὼν περὶ πάντων τῶν εἰσγμένων,
καὶ τῶν μετὰ ταῦτα εἰσγόμενων, ἐπὶ τοῦδε διόξω.
διότι περὶ ἑκείνων αὐτῶν τὴν ἀκριβῆς λόγον ἀποδείξαι προσηύμε-
θα, ἀλλ' ὅθεν τὸ πρῶτον περὶ αὐτῶν βεβόημεθα διαλεξέμε-
θα, ὅθεν κατὰ τὴν προκειμένην μέθοδον τὸ δυνατόν
ἐννοήσιν ὁποῦν ἐκάστον αὐτῶν. Quorum alia conveniunt, v. c.
lib. I. v. 6 §. 2. v. 7. §. 2. v. 14. §. 6. Nec non lib. IV. v. 1. §. 5.
lib. VIII. v. 1. §. 7. centenaque alia, que afferre laud cunctare }

- a) Top. §. 6. Sunt et alia genera Definitionum: sed ad huius libri
institutum illa nihil pertinent. §. 2. Sed ego a vestris exem-
plis, nisi necessario, non recedam.
- b) Sciama. fere ea sunt, que de differentiis utriusque libri Boethius
hoc modo differunt: Ex his etiam que superius dicta sunt, quid
differat Topica Ciceronis atque Aristotelis apparuit. Aristoteles

Quid hoc ad rem? quid tu nobis trita illa de numero Topi-
corum. enumeras? sunt forsan, qui dicant. Evidem non
solum haud supervacuane, verum necessario id a me dictum
esse puto. Nam si verba mea recte animadvertas, fa-
cile Deprehendes, dudum iam Graecos, priusquam Romani
id genus scribendi aggressi essent, librorum ejusdem gene-
ris magno numero abundasse. Quod si concedis, (et ut
concedas ipsa veritas rei clamat) numne credis Roma-
nos in his exercitationibus periculum facientes, statim
universam Dialecticam tractandam sibi sumpsisse?
vel potius huius disciplinae Dialecticam artem accomoda-
re studuisse, quam omnis Romanus avis scire debuit?

Atque id minus opinionem nostram firmare videtur, quod,
quosunque de philosophia libros conscripserit, primus
ille apud Romanos philosophia infidelis, omnibus men-
tionem juris civilis immisuerit. Qua autem voluptate
hoc opusculum conscribendum aggressus fuerit, in quo ex
animi sententia pulcherrimam sibi artem enarrandi
locos facultatem habebat, is solum recte cognoscere potest, qui
amore studii cui nomen professor est captus, in eo ^{humano} ~~professi-~~
~~innum~~ ~~confatus~~, et id quam maxime promoveatur, pro-
pageturque. Quod cum ita sese habeat, nihilque aliud

Aristotelici et Ciceroniani Topici praeferunt nomen comu-
 ne sit, falsum id esse apparet, quod Ernestius vir
 celeberrimus in argumento Topicorum Pullianorum
 producit, falsissimum vero id, quod van Dyndenius
 offerre non dubitasset, quis non videt? Insolens enim
 et pene dixerim absurdissima illorum opinio est, qui
 statim ^{ur} in Latinum quendam librum incidit
 e Graecis libris fluxisse, affirmant. Quis enim san-
 dentis compos Demosthenis Ciceronisque Orationum
 Philippicarum comparatione infideliter, e Graeco in
 Latinum sermonem translatus esse, affirmet? ^{Quamvis}
 { ^{Quamvis} miror, neminem hactenus existisse, qui affirma-
 ret, solis tantum Graecis ingenium a natura tributum
 fuisse, Romanis vero nihil aliud relictum, quam ut
 pseudum more illos imitarentur, nec ultra sapere au-
 derent. cf. Præb.

* quae ab illo latissime
 fusa sunt, in compen-
 dium redigeret; como-
 didade vero tanta, ut
 quae ab illo singulari
 ingenio inventa ab illo,
 atque in lucem edita
 sunt, his primum
 in artem incluisse,
 ac ceteriore via conspi-
 cuisse videatur.

Nissa itaque vulgari hac opinione, Ciceroniana ex Aristotelici
 Topici fluxisse, quam falsam esse docuimus, ^{et sic nunc hanc Pullianam Topicorum animam}
 Ciceroniana Topicorum ^{nam} ~~ipse~~ ^{ipse} convertamus. Rem autem ita
 a) Præbati volumus satisfacturus hoc quasi compendium Topi-
 corum Aristotelicum fecit. Ernesti in argumento Topicorum
 Ciceroniarum. Idem et Joan. Vicius in praefat. sua ad Top.
 Tull. Sed quid pertinet ad Topica, praeferat hunc librum
 Cicero ad Aristotelis sententiam, magna brevitade, ut

genus
 ut pa
 in m
 bendo
 serva
 Th
 one
 sui
 nes
 temp
 i ipso
 Poit
 confis
 fidem
 ctatem
 nec
 inter
 itaque
 quilla
 pri mi
 is co
 in for
 a) Top

genus

Ciceroniano

ut paucis quicquid de libro hoc ^{Ciceroniano} Tulliano censeamus, in medium proferamus, eundem ordinem in conscribendo, quem in prioris parte dissertationis nostrae servavimus, sequentur.

In re investiganda non est quod longa Disquisitione utamur; ipse enim Cicero, in exordio operis sui M. Trebatium Testam increpat, se maiores res scribere ingressum, et iis libris quos brevi tempore satis multos ediderit digniores, e cursu ipso avocarit. Quibus verbis quidem aliud, nisi hoc sciat, se haud sponte sed precibus amici flexum ad conscribenda Topica accessisse? Ne autem hinc confidam ignavia Ciceronem accuset, observes velim, senectutem ejus in id tempus inivisse, quo opera ^{ejus} pro nec res publica nec amici uli possent, nec honeste inter arma versari, ne si luto id quidem ^{app} liceret. Huius itaque, atque et amicus vir eloquentissimus Cicerus, tranquillam vitam agebat, ibique cum aliis libris, tum in primis Brutum, Paradoxa et de Partitionibus Oratoriis conscripserat; plane aliena ab illis scripulis, quae dum in foro atque iure pro salute atque incolumitate civium

a) Topico. §. 1.

suorum versabatur, satis nullas conferserat, Moleste
 itaque id sibi videtur, novum veluti onus, a quo
 diu defuerit, ab amico sibi imposuit esse. Quam
 vinciam novam sibi Mandatam, licet futuro tempore
 religiosius se administraturum professus esset, in fine
 operis tamen, more suo gloriam usque exactissime
 munere functus esset, haud omisit. At enim: nam
 "ne proteream aliquid, quod argumentorum in omni
 "ratione reperendum perlineret, plura quam a te
 "desiderata erant, sum complexus, scilicet quod libera-
 "les venditores solent, ut cum res fundumque vendide-
 "rint, ratis censis receptis, concedant damnum aliquid empto-
 "ri, quod ornandi causa apte et loco posidum esse vide-
 "tur. sic tibi nos ad id, quod quasi manipulo debui-
 "mus ornamenta quaedam volumus non debita accedere." Quia
 huiusmodi conveniunt, quae in fine §. 4. et initio §. 5. dix-
 rat: "his igitur locis, qui sunt expositi, ad omne argumen-
 "tum reperendum, tanquam elementis quibusdam, significa-
 "tio et demonstratio datur. Utrum igitur hactenus satis
 "est? Tibi quidem iam acuto, et iam occupato, puto. Sed
 "quoniam avidum hominem ad has discendi opulas recipi,
 "sic accipiam, ut reliquiarum sit pedis aliquid, quam te
 "hinc patiar non satiatum discedere."

a) in fine Topicor. (§. 26.)

Noluisse
a quo
Quam pro
tempore
in fine
ac diffine
nam
omni
a te
libera-
vendide-
d empto-
esse vide-
debui-
re.
Quia
S. S. dix-
argumen-
significa-
us falsis
auto. Sed
las recipi
quam te

Caveamus itaque ne in verba magistri juremus, capita-
toria enim nec cum aliis a Tullio prolatis convenien-
tia sunt. Ipse enim, sibi olim si odium fuerit, ube-
rius haec omnia tractadurum affirmat; ut recte
Joannes Viforius Cenomannus, in profectione sua
ad Topica Tulliana observaverat. Nec si observasset
id nos latuisset. Cum ex his quae citavimus verbis,
tum e proemio libri Caeroniani apparet, Tullio cum
ad conscribendum libellum accesserit, nec temporis nec
odii satis fuisse. Multis enim usque gravissimis
negotiiis distractus, etsi dudum ad conscribenda Topica
animum applicaverat, quod tamen cogitabat, ad finem
perducere haud posuit. Postquam vero funestum ac
famosum illud bellum inter Pompeium et Cesa-
rem exordium est, Tullius, cum sepe haud dulum in
Italia videret, Rhegii navem ascendit, Graeciam peti-
turus. Sed iniqua navigatione usus, cum Veliam
delatus esset, conspecta urbis arce a Trebatio Dike-
ch, huius veluti eius alieni, quod contraxerat, admo-
a) "Itaque dubitandum non est, quin ad eadem rationem
"vir doctissimus si supervivisset, aut si impeditus non
"fuisset, rei publicae temporibus, iudicandi quoque partem
"nobis traditurus fuerit, puram ac depurata, ut cetera
"omnia: neque abundantem supra brevitatis alveos, sed
"modo et genere tractationis intra utilitatis fines compre-
"hensam." Id quoque observat anonymus ad §. 2. Topici. Ex
"hoc loco intelligimus licentiam morte preventum de iudi-
"cio non tractasse, quae res cum sit difficilis apud Aristotelem
"deklarationem flagitabat: ac ne eam quidem partem falsis

ritus, id quod dudum in animo voluerat, exsequi non
detrahit. 4)

Haec de consilio, quod Ciceroni in conscribendis Topicis
fuerat, dixisse sufficiant; nunc de ipsa dispositione
libri, pauca differere placeat.

Ciceroniana Topicarum si recte animadvertamus, in duos
libros ^{vidi} diffusi posse, videmus; quorum alterius amplitu-
dinem, si ad alterius nimis concinnam brevitatem retule-
ris, omni proportionem opus deperditum fore, equidem
non inficiasibo. Non enim plus quam IV. §. primus
capiet, cum fere sexies totidem §. phorum, alter comp-
hendat. Sed in differendo libro neque formae externae
neque proportionem spectandam, verum id praecipue, ut dis-
tinctio haec naturae ingenioque libri congrueret, et ego
+ mihi persuasus sum, et alii ~~¶~~ dudum monuerunt. Si
autem ~~negamus~~ ^{minime} haec ~~libri~~ ^{libri} persuaderentur, ipsum
Tullium haec de re differentem audiamus: "Cum omnis

Observandum

Aristoteles explicuit. Nam Galenus De Demonstratione longe
absolutius Aristoteles est persequutus.

b) Cicero Epistol. ad Fam. VII. 20. De hac Tullii peregrina-
tione consule in primis, Philipp. I. 1. 2. ejusdem. Et ad
Atticum XVI. 6. 7.

c) Topicor. §. 1. ut veni veliam, tuoque et duos oidi, admo-
nitus huius omis aliam, nolui deesse, ne tanta quidem
flagitationi lud. Itaque haec, cum meum librorum non
haberem, memoris reperta, in ipsa navigatione conscripti,
libique ex itinere missi.

"ratio differendi: Dues habeat partes, unam inveniendi, alteram
judicandi, utriusque princeps, ut mihi quidem videtur Aristote-
les fuit. Aristi autem in altera elaboraverunt. Judicandi
enim vias diligenter perscrutati sunt, ea scientia, quam Dialle-
ticae appellant. Inveniendi vero artem, quae topice dicitur,
quaeque ad usum publicum erat, et ordine et natura certe prior
totam reliquerunt. Nos autem, quoniam in utraque summa
utilitas est, et utramque si erit alium, persequi cogita-
mus, ab ea, quae prior est ordiemur." Nonne vides, si-
cutis rebus Cicero Quibus partibus opusculum suum
constare valuisse? quorum altero De inveniendis, altero
De iudicandis ad juris prudentiam pertinentibus locis,
Disquisitionum sese proficetur? Quapropter haud ego
Topicarum Tullianarum editorem futurum inanis publi-
citate damnaverim, si observata hanc librorum se-
rie, ab ipso Tullio indicata, opusculum. Dispartire-
tur. Deinde de distributione libri in Symplos
dicendum est, proutque cum ea, quam nuperimus
editor Accronianorum Topicarum proposuerat, valde
differat. Sed haec similiaque longiori Disqui-
sitioni, quam si alium superfluum aggredi non gra-
vavi sumus, servare debet, quum nunc nec tempus
nec locus id patiarer, ut exemplum hanc
in immensum protraherem. Ad alia potius sepe
conferre liceat, De vera Interpretatione in explican-
do Accroniano hoc libro posito, paucis dis-
putaturi.

Commentarii in Topica Ciceroniana scripti recens-
sentur, et illustrantur.

Ex omnibus Ciceronianis scriptis, Topica esse, quae nostra aetate rarissime legantur, neminem latere puto. Adde enim plurimi, non solum philologi verum et ii qui iuris prudentiae studio occupantur, a lectione ejusdem sepe tenent, ut multis liber hic elegantissime scriptus, plane ignotus sit, illisque veluti terra incognita iaceat. Duplex autem ratio huius mihi esse videtur, altera quam in fronte operuli nostri exprimimus, altera vero, quod nec critica nec exegetica ratione adeo libellus expeditus sit, ut ab omnibus commodè legi possit. Altera causa gravis quidem est, at altera gravior.

Sed tamen ita verba nostra accipias velim, quasi Topica Ciceroniana omni auxilio et exegetica interpretatione despoliata essent. Immo plurimi virorum doctorum in librum hunc commentati sunt, sed quod mirere, omnes interpreses qui in explicando

recen- hor libello operam posuere, id, quod mi nime
interpretatione egebat, inter prela n conabatur,
id vero, in quo explicatio maxime ponenda erat,
ne verbo quidem negligere.

Victorius quidam rhetor fuit, qui primus in Tula-
liana Topica commentatus est. Cuius opera, cum
etate nostra desisterentur, iudicium de illis, ex
aliena solum mente ferre possumus. Meminit
autem Victoriani operis Boethius, in Commentatio-
ne sua ad Tulliana Topica scripta his quidem
verbis: "Pecum in M. Tullii Topica Victorius
rhetor plurima in differendi arte nobiliter commenta-
tiones conscripsit: non me oportuisse melioribus
forsitan attentata contingere, nisi esset aliquid,
quo se noster quoque labor exercere atque parare
possuisset." Quot autem libris Victorianum hoc
opus conspiceret, his verbis indicat: "Quatuor
voluminibus Victorius in Topica conscriptis, co-
rum primo in Declarandis tantum libri princi-
piis occupatur. Addit etiam, si qua in eodem volu-
mine predicanda fuisse perpendit — Secundo
volumine De iudicandi atque invenienti Dialectical
partibus et De hororum atque argumenti Defini-
tione pertrahat — Tertius vero atque quartus
Discretionem locorum inter se eorumque exempla

a) Boethius in Topica Cic. Coment. p. 5. (ed. b.)
b) ibid. p. 5. ibid.

21
 " multiformiter persequuntur, ita ut tertius quidem
 " Pullianus sibi de iure proponat exempla: quartus vero
 " eosdem locos per alias rursus similitudines monstrat
 " ex Virgilio vel Terentio pueris, oratoribus Cicerone et
 " Catone. "

Si Victorius in tantam latitudinem opus suum disper-
 sum esse voluerit, quocum si Pulliana Topica compa-
 raveris, veluti in gurgite nesso rudentibus deprehendes,
 + plurima tamen in explicatione sua superasse, idem
 Boëthius testis est. a) Adhuc licet Grammaticus
 ille Dialecticarum minutiarum Victorium accuset, ipse
 tamen non feliciore fortuna in libro explicando usus fuisse
 / apparet. Duo enim errore antecessor^{um} lapsus est, in
 eundem et nostrum invidisse, si recte Commentarios
 illius animadvertas, deprehendes. Nam ut de Victoriano dicam
 Boëthianoque opere uno verbo iudicium perferam, neutro
 + michi placere ingenium fateor, ita tamen, ut si eligen-
 dum esset, a Victorii potius quam Boëthii partibus
 starem. Haud enim tanta confusione, quam in Boë-
 thio culparamus, Victorianum opus conspersum fuisse

a) Coment. lib. I. p. Quarta vero pars reliqua Topicorum
 sit, ipsius voluminis magnitudo demonstrat, quam
 Victorius neque attingit, neque attingere potuisset, ita
 rebus minimis immoratus, nisi opus multa librorum
 pluralitate diffunderet.

videtur, cum in singulares libros Commentarios
suos Diviserit, remque universam ita tractavit,
ut commode ab omnibus legi posset. Quod factum
est, ut loca omnia dialecticam ~~partem~~ spectantia
per se ab illo explicita legerentur; per se vero
illa que ex fontibus juris civilis pelida essent.

Jam ex his, que in Boëthio vituperanda esse consue-
mus apparent. Qui tamen ab illo commissus error,
adeo successibus ejus in Topicis explicandis, placuerat,
ut eodem modo Commentarios suos conscribendos
aggrederentur. Sim evenit, ut in plurimas partes
universa se direpta atque dilacerata, simulac te
ad lectionem libri accingas, undique ea conquirere
cogaris, que Commentatores nullo ordine rei serva-
to dissipavere. Mihi enim, ut quid sentiam libere
dicam, vulgaris ille mos, ex ordine librum expli-
care quo conscriptus est, non ^{tantum} ~~solum~~ haud adridet,
sed quam maxime displicet. Cum enim universus
liber in his solum iidemque rebus tractandis ver-
setur, cur non perpetuas observationes explicationem
tuam comprehendas? cur in diversas partes rapias,
ac, pene dixerim, dilaceres librum? equidem non
video.

Har sunt que de utroque Commentario observave-
ram. De Boëthii opere nonnulla adhuc commemorasse

juvabit.

~~Altera~~ plane, quam Victorius, methodo, Anicius
 Manlius Torquatus Severinus Boethius (aeque diffu-
 sum nomen hominis, quam ^{nomine} opus ^{ejus} vides?) in expli-
 cando Ciceronis libro, usus est. Commentationem
 enim suam in 14 partes Divisit, ita tamen ut
 in omnibus dialectica atque iuridica commisce-
 ret. Singularem autem diligentiam dialecticus diffini-
 tionibus dedit, ea vero loca quae iuris prudenti-
 am spectant, obiter deligit. In quo quam ma-
 xime a Ciceroniana mente aberrasse videtur. Loca
 enim illa, quibus Cicero Dialecticorum more ius ci-
 vile illustrare sibi proposuerat, obli- ad ordinem
 artis dialecticae confusi, haec esse videmus, non ideo
 tamen factum hoc est, ut dialectica ars hinc
 illustraretur, immo potius, ut, dialectica quoque
 arte iuris civilis doctrina enucleari commode posse,
 appareret.

Adhuc tamen ne omne meridum Boethio abjudicemus,
 in hoc laudandum esse putamus, quod non ex arbitrio
 suo ad iuris prudentiam loca pertinentia confu-
 sissent, sed unde necessario petenda erant, ex ipsis
 fontibus, in primis Institutionibus ^{Legum} ~~Legum~~ argumenta
 suas hausit. Quapropter non solum Ciceronianis
 Topicis recte consuluit, verum De iuris prudentia

Romana optime meritis est. Plurima enim, eaque
gravissimas in jure Romano sunt, quae ^{ex hac tantum} ~~folium~~
hac Büchelii commendatione nobis innotuere. ^{a)} Quae
tamen tanta juris civilis fontium confusione
vix speraverim, an olim recte explicata futura
sint.

Quatuor fere secula praeterlapta sunt, priusquam
post Büchelii curas, aliquis lucis Ciceroniano libro
adferretur. Penatis tamen, non defuere, qui
optime de hoc Pulliano libro meriti conati essent.
Plurimi enim, iique doctissimi viri exstiterunt, qui
pro virium suarum modo luculentissimis commen-
tariis Ciceronianam Topica illustrarent. Duorum medi-
tationes, observationesque, in singulari, rarissimaeque
libro comprehense exstant. Hi autem sunt: Joan-
nes Vissarius, qui Commentariorum libros III conscripse-
rat. Bartholomaeus Latomus, cuius Enarrationes ad
Ciceronis Topica doctissimi libris comprehenduntur.
His adde Scholia Ch. Legendorpii, et Antonii Gove-
ani luculentissimas Commendationes, quae una cum
Anonymi Expositionibus in lucem prodire.

In has autem, et in Commentationes supra a nobis lau-
dantes animadvertisse, nostrumque de singulis judicium

a) cf. Topica §. 2. p. 10. et Gellii Noct. Att. XVI. 10.

b) M. T. Ciceronis de C. Trebatium J. Clum Topica -- Pari-
sis apud Thomam Richardum -- 1557. in 4to

prohibuisse, opere melius esse videtur.

Cum universo fere libro, ut supra monuimus, in iis
 praecipue, quae ad ius civile spectant, ^{Cicero} versetur, iis vero
 quae arti Dialecticae propriae sunt minime occupetur, ^{quod}
 inon potuit, quin ea nisi a viro iisdem Disciplinis
 dedito recte explicarentur. Quae cum Vopiscus, Latomus, Hogen-
 dorphiusque cum Anonymo plane ignota essent, <sup>(nam hic in-
 terque in.)</sup>
 Explicationibus grammaticis solum operam suam posuere,
 evenit ut proposito haud satisfecerint. Inania enim sunt
 et inutilia sunt, quae post Boethium, de dialecticis rebus
 ab illis disputata vides, at ex quibus ius civile explicare,
 prorsus abicienda. Ne autem calumniari potius, quam
 severam censuram agere videamur, sententiam nostram
 luculentius exponimus.

Merito sane id in Boethio laudavimus, quod ex fontibus
 iuris Civilis a Priloniano nondum ^{exhaustis} ~~defectis~~ argumenta
 Ciceronianis Topicis explicandis apta, hausit. Inde enim
 evenit, ut plurima lectu dignissima ab illo proferrentur.
 Aliis tamen Hegendorphio et consorlibus accidit, qui
 cum nescirent, unde argumenta petenda essent, ex suspitione
 nec iuris corpore, pro lubitu, vilissima quoque excer-
 pserunt. Quapropter tantas absurditates in medium produ-
 cere, ut nisi a Grammaticis factum id fuisse scias,

quon-
 Com-
 prole
 et for-
 tur: a
 viro
 venero
 forme
 conve-
 habet
 ei n
 et o
 fit
 ridi
 uxori
 pro
 bat
 Mate
 hoc
 man
 sum
 habet
 mus
 cuero
 use
 eis
 a) Topi-
 b) p. 2
 c) p.
 d) p.

quoniam pacto accit² id poluisse, jure mireris. —
Confirmanda opinionis nostrae causa, unius exempli
proculisse sat est.

et forma generis Cicero disputaturus^{a)} hoc exemplum ubi-
ter: "P. ita Tabia pecunia legata est a viro, scilicet
viro materfamilias esset: si ea in manum non con-
venerat, nihil debetur. Genus enim est, uxor: ejus duae
formae; una matrumfamilias, earum, quae in manum
convenerunt; altera, earum, quae tantummodo uxores
habentur. quae in parte cum fuerit Tabia, legatum
ei non videtur." Quod argumentum licet pulcherrime
et ad mentem J. Chorum et Boethio explicatum
sit, ita Latomus^{b)} illustrat, (nisi id potius obscu-
ritatem quam illustrationem vocare malis): "Uxor
erat, quae tantum cohabitabat viro ad sobolem
procreandam, neque ius successionis ab intestato habe-
bat, quae et concubina vocabatur." Legendorphius vero:
"Materfamilias est, quae in manum mariti convenit,
hoc est, quae legitime marito nupta, in potestatem
mariti tradita, et bonorum mariti sociam exstiterit. Cete-
rum concubina, quae ut hic inquit Cicero, usu tantum
habetur, hoc est, loco uxoris alicuius habetur." Anony-
mus denique^{c)} postquam quid sit materfamilias expli-
cuerat, his rem declarat: "aliae habebantur duntaxat
usu, habebanturque veluti concubinae; qui tamen ex
eis nascuntur, legitimi sunt, ac patrem sequuntur." Quis

a) Topius §. 3.
b) p. 29. ed. l.
c) p. 30. ed. l.
d) p. 31. ed. l.

quæso, inceptas has cum legerit, non rideat? ~~quæ~~
~~fane Tullio si hoc legisset, caudæ illi stomachum~~
~~moverent.~~

Alienam plane viam Antonius Goveanus, L. Cælius
 sequutus est. Cum enim recte cognovisset, qua ratione
 si ad finem rem perducere vellet, progrediendum
 esset, haud minus illis Dialecticis, in quibus
 antecessores suos immerfos conapererat, plus quam
 decuit occupatus est; sed quod caput rei erat, loca
 scilicet ex jure civili petita, recte, apte, et concin-
 ne explicandi, id summa ope ad finem perducere,
 conabatur. Nec proposito sibi, priusquam id quod
 fieri volebat perfecit, discessit, adeoque in consui-
 bendo opere felici fortuna usus est, ut omnes qui
 hactenus in Topica Ciceroniana commentati sunt
 cum Goveani Commentario haud comparari possint.
 Nam et si nonnulla, quæ falsa esse cognovimus, in
 commendatione ejus legantur, attamen

— ubi plura nitent — non ego paucis
 Offendar maulis, quas aut incunæ fudit,
 Aut humana parum cavit natura —

Nostra Denique ætas, scriptoris huius generis perit,
 novam commendationem in Topica Ciceroniana in pau-
 sto nomine edidit, composuit. Scripta illa est, autem

Francisco Godardo van Dynden, Batavo, qui sin-
 gulari libro Interpretationem Juris prudentiae Pub-
liand in Popiis expofita, hac ratione suscepit, "ut,
 (verba auctoris sunt 6)) "quam in Litteris humanio-
 ribus Juris prudentiaeque Doctrinam offeriderot." Move-
 bat propterea ut ipse patetur, "quod Ciceronianus huius
 liber, nondum relictus Juris prudentiae habita ra-
 tione ille strabus atque edulus effit." Cum cum ab au-
 ctore suo libro praefata perlegissem, cupidus cognos-
 cendi

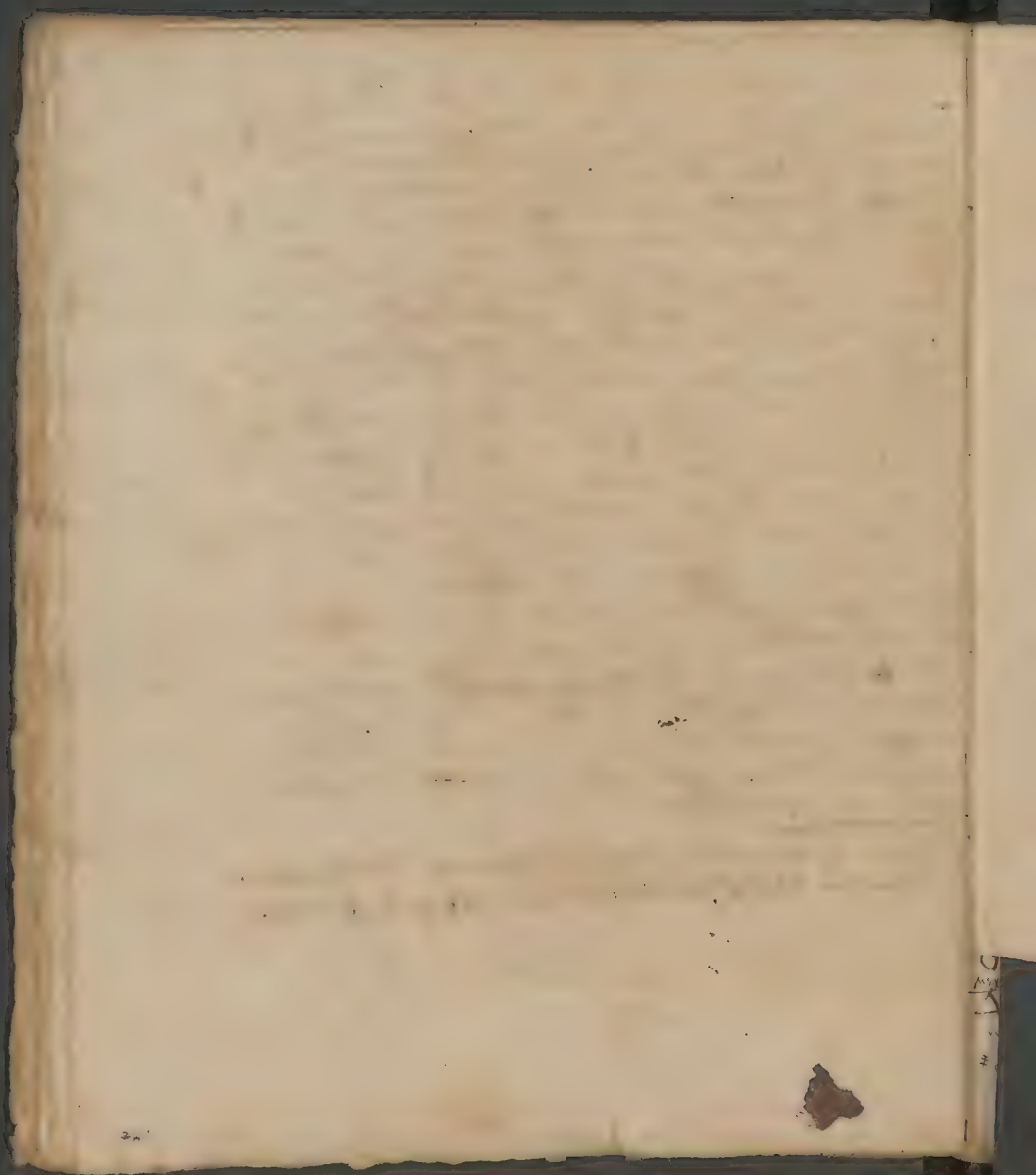
quid dignum tanto ferret huius promissor hiatu,
 vana iactantem, arrogandique plenum hominem
 deprehendi. Garrulatur enim ineptissime de his quae
 eundem iam docti indoctique sciunt, obmutescit autem,
 ubi in indagando non dicam ingenii solertia, sed affi-
 dua opera in tractando opus effit. Cum passim ita-
 que, quale mihi nec Hegendorphianis ineptiis moverant,
 perlektum librum reieci, cum nihil aliud nisi stulta
 omnibique nota, in medium a Dyndenio prolata co-
 gnoverim.

Hi sunt quantum scio, qui perpetua Commendatione Popiica
 Ciceroniana illustrare, conati sunt. Respat, ut de opera illorum, qui
 singularia capita ejusdem libri illustrare, aggressi fuerint,
 pauca peragamus.

6) Dyndenii Batavori. apud Haak et Pons 1805.

6) Praefatione p. XIV.

has rationes explicata perlegendi. Tum enim fieri posse credimus,
 ut non solum ab iuris prudentibus sed et iis, necnon et iis, qui
 philo-legia studia exarant, legerentur. Idem quantum ad
 utrumque studium recte promovere non valuerit, iam dudum
 clarescit. Rerum hinc comperitur est. a) Attamen, cum a nemine
 nisi in iuris prudentia recte versato viro id fieri possit,
 nostra vero peffinas etiam in solum artibus pueris, quae ad
 videndum quodlibet parandum sufficiant, ^{scilicet} ~~non~~ ^{vero} vel pla-
 ne negligat, vel placui faciat, valde dubito non ^{an} ~~possit~~ aliquis
 molesto huius, nec tamen iniuncto labori applicaturus fuerit.
 Nam ab hominibus illis, quos πρὸ τοῦ δεῦρο τοῦ πρὸς τοῦ ^{procurant}
ad finem perducere hominis (solum palpe dicam!) perarene
posses? Accidit, quod nonnulli J. Chor. huius ^{temporis} adversis, adeo
 pravo consilio et palpe opinione (perenne prohinc vel
amendiam dicam?) in culi fiat, ut Romano sermone
 iuris prudentiam Romanam tractare, sine plissimum etiam
nostra esse vidant. Quam alienas has de re verbis
 illis mens erat, quam se ipsi, et si a vero longissime ab-
 sint, in mi latores esse volunt, successoresque eorum ap-
pellari, non subeunt. Pocius illa vata sunt, quae a
 me supra prolati esse videt, attamen quis liberum
Antiquarum amore vero ceptus, ea ut alibi vata fuerint,
neum non desiderant ?

ite mihi de domum, invideo vos bene occurrat. Quae est illius
 bonum amicum, ^{nam} copiam non ~~boni~~ ~~concordiae~~ adhibere in boni oculi laudem
~~interfecta~~ ^{laudem} ~~per~~ cum id in via sua occurrat, ut bonum ~~concordiam~~ ^{amicitiam} ~~concordiam~~
~~non~~ hinc ~~quod~~ ~~est~~ in ~~per~~ ~~per~~. Cum ~~ubi~~ ~~per~~ ~~per~~ ~~comparat~~
 cum ~~bonis~~

[illegible][illegible]

ἐν ἑνὶ
μυστηρίῳ

τῶν
ΣΙΚ

ΕΚΕ

ΕΝΤ

ΔΕ

ΕΠΙ

ΝΝΙ

ΠΟΛ

ΑΛΛ

ΔΕ

ΚΕΜ

ΤΟΙ Μ

ΗΑΠ

ΤΟΡΙ

ΤΟΙ Δ

ΧΕΙΡ

ΑΚΤΟ

ΝΕΙΟ

ΟΔΟΚ

ΔΕΧΗ

etale fuisse ut quo fuisse, nullas libras in modum monogram. conjunxerunt.

7.1. 254.

παντ' ὑπὸ δρυμενῶν Μυδῶν ταυτῇ Διοδοῦ
ὅππῃ ἐδίδετο λέδοι παμπὰ καυμάχης

Di. mo
y. am
Di. ffg
Eind. d
Dulak
Wolnig
Liggen
in der
Egof.
Mozg. v. 8
"Alten so
Lusak
"1
"2
"3
"4
"5
"6
"7
"8
"9
"10
"11
"12
"13
"14
"15
"16
"17
"18
"19
"20
"21
"22
"23
"24
"25
"26
"27
"28
"29
"30
"31
"32
"33
"34
"35
"36
"37
"38
"39
"40
"41
"42
"43
"44
"45
"46
"47
"48
"49
"50
"51
"52
"53
"54
"55
"56
"57
"58
"59
"60
"61
"62
"63
"64
"65
"66
"67
"68
"69
"70
"71
"72
"73
"74
"75
"76
"77
"78
"79
"80
"81
"82
"83
"84
"85
"86
"87
"88
"89
"90
"91
"92
"93
"94
"95
"96
"97
"98
"99
"100

Quinta, 19 de Junho.

περίστασις. In der Einzahl ibam forte.

4. und zwar nicht als "Abstrakte" sondern

- vom 2. u. 3. März 7.

senick.

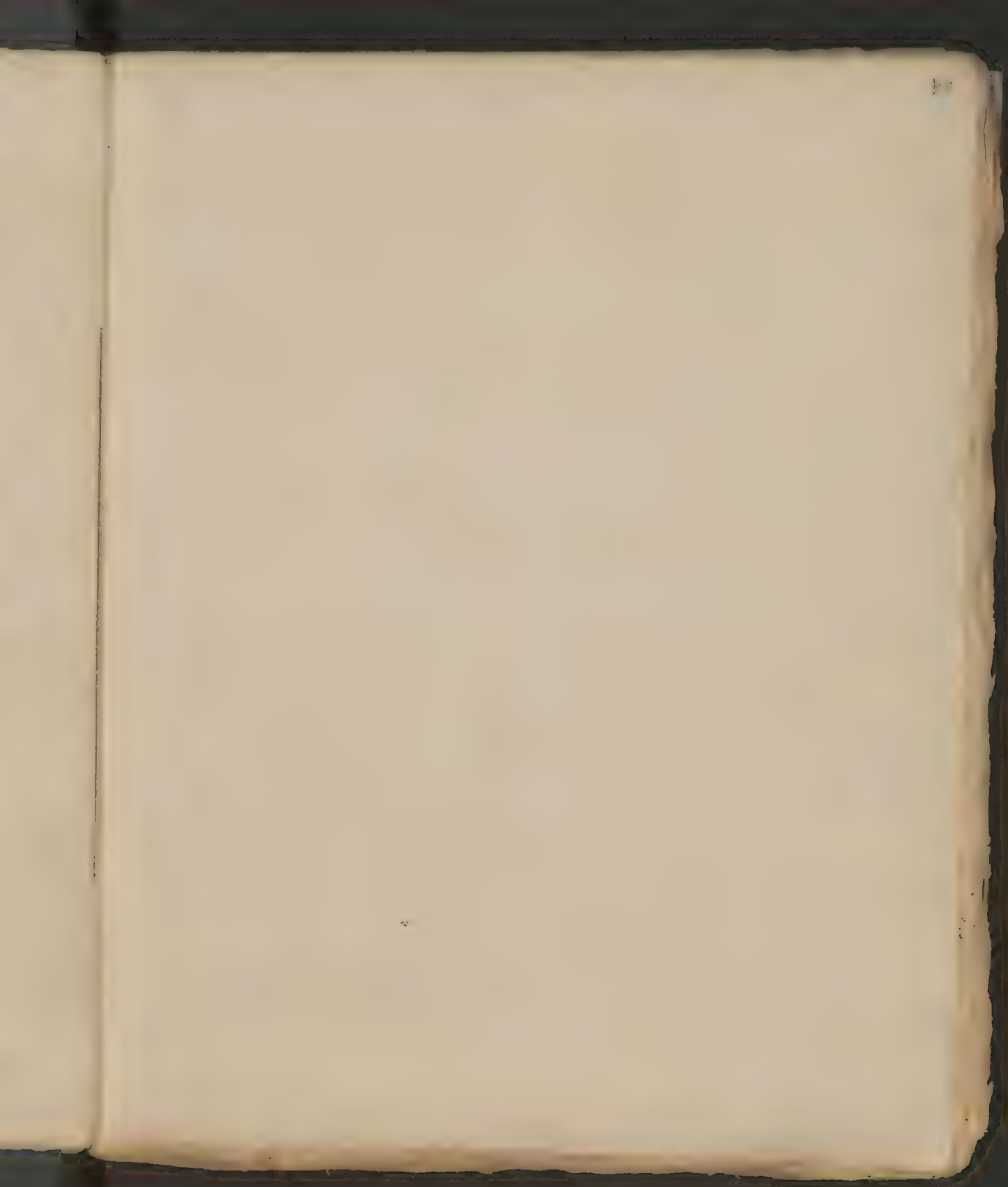
4996 ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴

with other

7804. *Immunis* *Spermatophyta* *Gymnosperms*, *Infra* *Quilander*.

ist eine über den Berg

phant. Lexicon (ed. 1842):

Excer

p. 7. d.

80

pu

p. 19.

Σ

p. 38.

φ

6

o

p. 99.

m

d

Living

d

p. 145.

Ant. 100

Ant. 100

idem

idem

idem

idem

Γραφ. De Nicophani hereditat. ο δὲ μέγιστον εἶναι. ὅτε ἀποδοσθέν
Γεράλδου Observ. p. 14. corriget ἀποδοσθέν.

Σμωδογγιστρ

+ fpu.

(Doracii)

i τῶν
ἐπὶ τῶν

Herald. I. 4.

sed lata Differentia est inter ἐπιτροπὴν et πῖσιν. ἐπιτροπὴ ius
plenam habuit, πῖσις hominum fidem exigit, id est, humanitatem,
quam hominis appellatio pro se fert. Liv. 26. -- Ad hoc
consul. Hoc Herde, inquit, magnopere nunc urse, quid Atoli
non satis ex more Greciorum factum esse censant; dum ego
more & Decreto, ante armis victos. Haec ni propere sit, quid
impro, viniri vos iam rubeo. Polybius in Excerpto lib. 111. τὰς
δὲ λυπιδίους ῥόδου αὐτῶν τὸ, τὸ ὡς τὴν πῖσιν αὐτῶν ἐκφράσας, καὶ
τὸ, τὴν ἐπιτροπὴν δέχας πρὸς αὐτὰς τὴν ἡγεσίαν. cf. Valer. Ma-
ximus 11. 5.

& Romano imperium id habeam
in debitor, modo

Qui igitur sibi amplius cavere volebant, sive filii sui confi-
lendo, sive liberos de captivis statuendi potestatem consequendo,
plenius mentem suam explicabant, veluti illi apud Appianum lib.
III. et IV. ὁμοῦ μὲν καὶ πῖσιν, fidem et veram populando. cf.
Cesar. de B. G. lib. II. et Monella V. de eo, qui servus, qui cuspis
aut Pelici confectus, monachalini se dicant. c. 2.

I. 6.

καὶ τὰς ἀνδράς ὅσοι εἰς τὴν ἀδικειαν ἔχουσιν ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν
Ἀδυναίων, ἢ ἀδυνάτων, ὅπως Ἀδυναίαν ἀδυναίαν, ἐν συμποσίῳ. Palma-
rius de Carcere publico intelligit. Keitius Heraldus: "Hic τὸ συμποσίον,
"non ad carceres publicos simpliciter refero, quod faciunt interpre-
tes, sed largius interpretor." Ita et Metastachus in Solone: τῶν δὲ
τῶν Σόλωνος καὶ τὸ πρὸς τῶν ἐν τῷ συμποσίῳ ἀδικειῶν.
et Arist. Polit. II. 4. de Hippodami ἀδικίᾳ inquit, quo libe-
ri eorum, qui in bello pro rep. oppetierant, publice alebantur: καὶ
τοῖς παρὶ τῶν ἐν πολεμικοῖς πράξεσιν ἐκ συμποσίου γινώσκων
καὶ τῶν.

I. 7.

Itaque si testamentum non exheredari non aiebat, in famis erat l. 12.
§. 4. de Uelg. Apud Athen. si qui heredes huius officio vacarent
habebantur moralium omnium ingratiissimi, et hereditate indigni. Ipsi

το νικοστράτιον κωδικοῦται. ὁ δὲ μέγιστος, καὶ μέγιστος τῆς Ἀρχαίας
 ἀνδρείας καταμνησθεῖς, τῶσο ἐκείνου. ὅπως εἰς τὸν αὐτὸν ποιη-
 δάμωρον κληρονομήσῃ, ἔσθ' ἀποδεδόκεντα ὑνέλεστο, ἔσθ' ἔκλυ-
 βεν, ἔσθ' ἰσομολόγησεν, ἀλλὰ πάντα τοῖς, μηδὲν προσέθηκε, πε-
 ρύκε ποιήσας, πῶς ἔκ ἀνοδωτάτος εἶναι, ὅς τῳ τεινέωσι, μη-
 δὲν τῳ τομιομήτων ποιήσας, τῶν χερμαίων αὐτῶν κληρονο-
 μῶν ἔχουσι. *Herodotus pro isomolochum legit isomolochum.*
lege adria, filius, ex patre a quo profectus fuerat, alere
non tenebatur, sepelire tamen tenebatur, et alia iuxta haec. Ἀφρί-
 νης, contra Timanctum: ἐκείνου ὡς καλῶς ζῶντος μὲν αὐτῶ ἀνέστη-
 τας τὴν ὀνηθὴν τῆς παιδοποιίας, ὥσπερ ἑκείνος τῆς παιδῆς σὺν
 παρρησίᾳ. (*saulem ei ademerat, ut non posset cum hominibus ven-*
ire, nisi cum rubore, probi conscientia spiritus eius deiciente,
τελευτήσας δὲ αὐτὸν, ἔνικα ὁ μὲν ὡς εὐσεβέστερος ἔκετο ἀνδρα-
νέτας αὐτῶ παύσει, τιμῶν δὲ ὁ νόμος, καὶ τὸ δέον, ὑπὸ-
ταίη ἡδὲ ἀλάσει, καὶ τῶν ποιῶν τὰ νομιζόμενα.
Legem hanc uni prius in supplicibus vocat:

ὁ εἰς ποτ' εἰς ἑλάντας ἐξοιδοῦνται,
 ὡς εἰς ἔμ' ἑλάντων, καὶ πόλιν Πανδίωνος,
 νόμος παλαιὸς δαιμόνων διορθῶν.

Liber II. cap. 1.

ad l. 4. de legibus. et legibus. (l. 4. 22.) Omnes μεμνημένοι fuerant
 μύσας, sed non omnes μεμνημένοι dicebantur μύσας. *ita appellabantur,*
qui ἐμύσσο, et qui post μύσιν et τελευτήν νεοτάτην, mysticas pompas
μεμνημένοι celebrabant et choros. *hæc ἑρμῆος, μύσας, τελευτήν,*
δωπυλῆος, τὸ μυστήριον μυστῶν, μεμνημένοι.

Demi plures erant, lingue tam ἐν ἄστει, quam extra ædem. *nam*
agros ubi vicinos continebant ubi plures τῶν δημοτῶν lares ha-
bebant. *demophil. in Bubalidem:* καὶ ἐκλήθη ἡ γῆ αὐτῶν τῶν
 ἐν ἐκλήθῃ τῇ ἡμέρᾳ κληθέντων, ἔνικα οἱ μὲν περὶ τοῦτο τῶν

Συμμετῶν ἀπαραλόγου εἰς τὰς ἀρχάς. τὰ γὰρ ὅμοια ὅμοια,
ὡς ἀνδρῶν δικαστῆς, πάντες, καὶ τριτακοντα ἑτάροι τῶ ἀρχαίου
ἀπάρχοντος, καὶ τῶν πλείων ἑκείνους οἰκόντων, ἀπαραλόγου
οἱ πολλοί.

Cum parentes liberos suos proficiebantur, et eorum nomina infir-
mabant commentario publico, τῶν Συμμετῶν γερμαστῶν, φαίεσαν
id tam apud ἑτάρους, quam apud γενεάς. ὅμοιος δὲ Ἀπολλοδω-
ρίῳ, καὶ ἑπὶ τὴν ὁμοίαν ἔχει, ὅμοιος μὲν ἐπὶ τὰς ἑτα-
ρίας, ὡς τὰς γενεάς τε, καὶ ἑτάρους. ἔστι δ' ἄλλοις νόμος
ὅτι οἱ ἀνδρῶν, ἐν τῇ τῶν φύσει γενομένη ἐκείνους τῶν, ἐν τῇ ποι-
ῶν, καὶ γενομένη κατὰ τῶν ἑταρῶν, ἢ μὴν ἐκ ἀρχῆς ἀνά-
παιτον. ποιηδέντος δὲ τῶ ἀρχαίου ταῦτα, μὴδὲν ἔστων διαφ-
φίλῶν καὶ τοῖς ἀλλοῖς. καὶ δοξῶν, τὸν ἐκ κοινῶν γερμαστῶν
τὸν ἐκείνους, πρῶτον δὲ.

Quid ἑτάροις apud Athenenses inter munera publica erant, quibus de-
fungi opus erat, cum quis, a tribulibus, aut curialibus, aut popula-
ribus ad eam rem erat nominatus, nisi exemptionis causas haberet
iustas. — Atque omnia illa convivia, omnes illae epulae, erant
a Democratico impeditae, ut diximus, cum aures eo modo fieri, et
sepe convenire ad democraticam forendam pertineat; id contra mo-
narchia aut cōveniat, aut temperet. Plutarchus de Pericle, Demagogo-
rum solertissimo. διὸ καὶ τότε μέγα τῶ δήμῳ τὰς ἑτάρας ἀνδρῶν
ὁ Περικλῆς, ἰποδιδάκτορας πρὸς ἔχειν, ἔστι μὲν τῶν ὁμοίων παρρησι-
κῶν, ἢ ἑτάρων, ἢ ποιητῶν τῶν μεγάλων, ὡς ἀπὸ. Tolia
Athenis convivia et coenae; non qualia apud Aetnaenses et Lacoe-
monios.

Interponendum inter γενεάς et ἑτάρας eos, ὡς ἴσα ταῦτα, quibus
erant eadem sepulchra, cum quibus sepulchra habebant communia, qui
sane sunt ἑταροὶ: Demosthenes contra Macaridum: τὸν

ταύτα μόνον, ὡς ἄνδρες δικασταί, ἀλλὰ καὶ μύητος οὗτος
 κοινὰ ἀπὸ τοῖς ἀπὸ βασιλῆα γενόμενος, καὶ καθύστερ τὸ
 μύητα βασιλῆος, ποσὸς τόπος περὶ βαγμένους, ὥστε οἱ δεχα-
 τοὶ ἑτόμοιοι, ἐν τῷ τῷ μύητα, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες οἱ ἀπὸ
 βασιλῆα γενόμενοι κείνται, καὶ ὁ Ἄχις, καὶ ὁ βασιλῆος,
 καὶ ὁ Πόλεμων, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες τοῦτοι οὗτοι δοχῶνται,
 οἱ ἀπὸ τῆς βασιλῆα ἀπάντες, οὗτοι κοινωρεῖ τῷ μύητα τῷ
 τα. ὁ δὲ τῷ πατρὶ Μακροτότα, καὶ ὁ τῷ πᾶσι,
 ὁ κοινωρεῖ τῷ μύητα τῷ τα, ἀλλ' αὐτοῖς ἰδίᾳ ἐποί-
 οντο μύητα ἄνωθεν τῷ βασιλῆος μύητα, δοχῶν ἡμῶν
 ὡς ἄνδρες δικασταί, προέβην εἰ τῷ οἴκῳ τῷ Ἄχις;

H. 7. 8.

II. 9.

Quid sit iniuriæ actio, dicitur. uberrime explicat.
 In foro publico qui iniuriam in corpore fecerant, poterant accusari
 ὁσπερ: si quis tamen iniuriam sibi factam privato iudicio
 persequi malebat, dabatur ei alio iudicio. Accusatio ὁσπερ,
 quæ publica erat, cogit peribat, et ex spinationem iudicium
 erat famosum, iudicium dicitur erat pecuniaria. — Ulpianus
 l. 1. d. de iniuriis. postquam in omne, quod non iure fit, ini-
 uria fieri dicit generaliter, addidit, specialiter autem autem in-
 iuriam dici contumeliam, quibus verbis ὁσπερ quamlibet si-
 gnificavit.

10.

Quid esset ὁσπερ, et quæ de re daretur ὁσπερ ὁσπερ, non potest
 melius intelligi, quam ex ipsis legis verbis. ὁσπερ fiebat in corpore
 vel taxatione et detractione vel stupro. Diversarum illarum ὁσπερ
 us speciesum diversa erant leges; diversa quoque poena.
 Sed nec punctione tantum, aut verberibus fit contumelia, et
 ὁσπερ ὡς ὁσπερ, verum et alio modo, veluti si latio, vel si mo
 corrupto aliquis persequitur, aut luto oblitus. l. 1. d. de obli-
 crim. Id præcipue est προπηλακίζειν, quomodo omnia iniuria-

rum genera περὶ ἑκάστου completa sūt.

Ὁ ὕπερδης, ἀπὸ ἀθηναίων κτ. αὐτ. Ἀδελφοὶ δὲ καὶ τῆς τῶν δε-
 δωτῶν προνοήσαντες τοῦτο, ἐνομοθέτησαν καὶ ὅπως δίκαιον ἕκαστος
 ὕπερδης εἶναι. ὑπερίδης γοῦν ὁ εἰς τὴν ἐν τῷ κατὰ Μαντιφί-
 δίκαιον φησὶν, εἰδέναι, ὅτι μόνον ὑπὲρ τῶν ἐκδιδόντων, ἀλλὰ
 καὶ ἐὰν τις εἰς δίκην εἴσῃ ὑπερίδης, ἕκαστος εἶναι κατὰ τοῦ
 ὑπερίδαντος. Agebat igitur Ὁ ὕπερδης, liberos homines, si in-
 iuria eis esset facta, potuisse dīkās agere, seu privato iudicio,
 si publico scilicet nolent, injuriam sibi factam exequi; si qua
 autem alicui iniuria fieri pulsati fuissent, non ab his, sed ab
 aliis, licebat, non solum quidem istis, quibus iuris civilis nulla
 erat communio, sed cuilibet a populo accusare eum ὕπερδης.
 Non agebatur dīkās ob iniuriam, solum illatam, quia actio
 dīkās privata erat, nec ad alium pertinebat, quam ad eum,
 qui iniuriam erat passus; sed publico iudicio licebat uili-
 bet experiri, nec tantum huius, qui quidem huius, si accusatio-
 nem ὕπερδης inspicere volebat, poterat, ut, ut quilibet; non
 tanquam huius, sed ut quilibet. — Quod Romanus tamen,
 iure, edixerat, datum se iudicium, domino tantum, non solum
 neque alii, quam domino, cum de ea re iudicium non esset publicum.

Licet de injuria sibi facta transigere, nisi publica inquilata
fuiſſet, qua inquilata non licet poſtea de ea transigere, et in
publicum procedere.

Pena vberius erat in di' deusibus tunc, de deo, in deo
vberius vberibus m'is in deo. Erat igitur pena quandoque
memoria, quandoque in corpus infligebatur, pro ratione in iure.
Quare veniunt in Midian: kaj ποδων υδου παδωντας
τον νομον τηςτον εχμωκατο τυ ανων. Quapropter in iu-
riarum rei, et qui accusabantur vberius, causam, si iuxta, ad

ἐπὶ ταῖς πέντε ὁδοῖς, καὶ εἰ ἐν ταῖς ταῖς οἰοῖται ἀπὸ τῶν ὁδοῦν
ἢ ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν.

Nunquam quisquam agere directo, ut probaret, causam aliquam esse libe-
ratoriam, sed ut probaret, non esse liberatoriam: quod ferebat prescrip-
tionibus et exceptionibus. — Demosth. prescriptione adversus Androctum:
παρεστὶς φανερὸν, ὡς ὑπέχεσθαι ἀρετῆς, μὴ ἐλευθέρωτον εἶναι τὴν δίκην.
Ἰερὰν ὡς ὁ νόμος ἐλευθέρωτος ἐστὶ τῶν νόμων εἶναι ἢ δίκην, μετὰ ταῦτα
ἐπαδελφίζω.

Lex Romanum iniuriarum nomine omnes omnino contumelias, tam rei, 12.
et in corpus, quam verbis factas complectebatur. Lex Atlicum ὁρῶντος
nomine et ἀδικίας, iniurias tantum eis δόγμα ἑλλας coercerat:
δοδογία et κακὴ δογία, ἀπὸ τοῦ κοινῆς ὁρῶντος nomine confere-
tur, lex tamen ὁρῶντος ad eas non pertinebat. Demosthenis Μιλτιάδου.
εἰς μὲν τοῖτον ἰδιώτην ὄντα τὰ αὐτῶν ὁρῶντος, ἢ κακῶς εἶπεν,
καὶ ὁρῶντος, ἢ δίκην κακὴ δογίας ἐπὶ εἶναι. ὁρῶντος καὶ ὁρῶντος
et κακὴ δογίας διψήναι. Ἰερὰν καὶ ὁρῶντος et δίκην κακὴ δογίας.
Ἰερὰν; καὶ τὴν μυτῶν, καὶ εἰς, καὶ πάντας ὑμᾶς εἶπεν, καὶ
εἶπεν κακὰ εἶπεν. δίκην δὲ τῶν λαχόντων ἔσθον τῆς κακὴ
δογίας, εἶπον εἶπεν. Lex Atlicis hoc de re erat, cum Plautus
in Aetia legis latens meminisset: ἴδεντα δὲ κακῶς ἀρετῆς ἐλλας
πρὸς ἑσθίους, καὶ δολοφονίας, καὶ ἀρετῆς, καὶ δολοφονίας ἀρετῆς ἀρε-
των. ἢ τρεῖς δολοφονίας τῶν ἰδιώτην, δύο ἄλλας ὑποτίθενται εἰς τὸ
συμβολίον εἶπεν. Huiusce causam addit: τὸ εἰς μυδαμὸς κα-
τεῖν ὁρῶντος, ἀπιδεῖν, καὶ ἀκλόνητον. τὸ δὲ πανταχῶς κατεῖν,
ἐνίς δὲ ἀδύνατον. εἰ δὲ πρὸς τὸ δυνατὸν κατεῖν, τὸν νό-
μον, εἰ ἐπὶ εἶπεν κατεῖν, εἶπεν, καὶ κατὰ μὴ παλὰς ἀρετῆς
κατεῖν. cf. Plato de legib. lib. XI. Nota quod autem in Aetia-
lis dicit Plautus, non est ex verbis legis, in qua scriptum erat,
in τῶν δυνατῶν. ἀρετῶν locus erat, ubi οἱ ἀρετῶν convenienter
causam ordinatam: τῶν ἀρετῶν δυνατῶν. qua voce usus erat
Plato in lege κακὴ δογίας: quod colligitur ex ὑπὸ μὴ μιλίῃ; τῶν

νόμος ἀπαγορεύοντος ἔάν τις ἀρχὴν ἐν βουλεύῃσι λοιδόγῃ πα-
ρὰ τοῖς νόμοις.

Nulla autem ordinatio ea erat, quae lege solius contineretur, sed
alia videtur postea adiecta multo gravior; quippe quingentarum
drachmarum, in eos, qui quocunque loco probus gravioribus, lege
comprehensis, aut designatis, famam aliamque lacerassent. Colligitur
id ex glossa, contra Lachidam. ἔτι δ' ὑψίστου δεινὸν εἶναι
τὸ τόπον ἀλλήλων, ὥστε περὶ τῆς κακουργίας νόμον ἔθεθεν, ὅς
κελεύει τοὺς λέγοντας τι τῶν ἀπαγορευτῶν, πτωχοῦς δαχμῶν
δρακίνας καὶ τοὺς πρὸς τινὰς ἐξ ὑποτίθεσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ
τῶν ἑξῆς κακῶς πεπονδῶτων, ὅταν ὑπὲρ τῶν λόγων μόνον ἀκ-
κόστων ἔστω. ἀπαγορευτοὶ φέρονται; — Ex his igitur constare arbi-
trari nullam κακουργίας levissimam fuisse solius lege, postea plurimum
autem in ceteris iniuriarum generibus, quod lex ea de re late conti-
nebatur.

Error Solmasii est qui putat κακουργίας δίκην fuisse duarum drahma-
rum. Nulla fuit nulla τῇ κακουργίᾳ in genere imposita, nisi in ali-
quo leuorum publicorum supra memoratorum probis, et conuictis
fuisse quibus impositus;

14. Solon quoque lege cauerat, ne quis ἀσέβως κακῶς τὸν τελευτῶντα, μηδ' αὖ
ὑπὸ τῶν ἐκείνου τινος ἀλλοτρίων παίδων ἀπὸτος. Hanc legem esse Demophilum
contra Lepidem aut ἑνὸς τῶν καλῶν Σολωνίων εἶναι, et addit ra-
tionem: καὶ γὰρ ὅτιον τοὺς ἀποκτείνοντας ἑξῆς νομίσεν, καὶ ἀποκτε-
ίναν τῶν ἐκ' ὑπαρχόντων, καὶ ποδιστῶν ἀπαγορεύει τῆς ἐκείνου τοῦ
ἀσέβους. et Cicero lib. II. de Legib. Deorum manium iura sancta fuisse, hos
lētho datos diuos habuisse.

Existimabant veteres eos qui τελευτῶντες et suis mysticiis, dum vive-
rent bene purgati essent, seuos et beatos post mortem Deo, deorum
mōibus cura commendatos. Deo autem ἀσέβους curam eorum gerebant, qui

peccata sua facit ad id in publicis locis purgaverant, adque exonerant.
Plato de Rep. II. ἄλλα γὰρ ἐν αἵματι δύνανται ὡς ἐν ἐνδεδεσμένῳ, καὶ αὐτοὶ, ἢ παῖδες παίδων. ἄλλ' ὡς φῖλε (φύσει ἀσχηλόμενος) δι' ἀστυγίας
ἀδ' ἄλλα δύνανται, καὶ οἱ ἀδελφοὶ θεοὶ, ὡς δι' ἐκείνων πάλαις ἀγένοι, καὶ
οἱ θεῶν παῖδες ποιγὰς, καὶ προφύτας τῶν θεῶν γενόμενοι, οἱ τῶν ἑταίρων
ἔχειν μὴ δύνασθαι.

C. 17.

Quid ἐπεφάσκει λέγειν βλ. videamus. Εἰς αὐτὴν ἐπεφάσκεις ἐπ' ἐπὶ φησὶ, quum
quis alicuius comēdis obstat, non, ut sibi, sed ut ei noccat, et mo-
lestiam ei afferat. Misistat in rhetoricis: καὶ ὁ ἐπεφάσκειν φαίνεται κα-
ταφρονεῖν. ἔστι γὰρ ὁ ἐπεφάσκεις, ἐμπροσθεν τοῦ ἀποφάνεσθαι, ὅτι ἴνα τι αὐ-
τῷ, ἄλλ' ἴνα μὴ ἐκείνῳ. ἔπειτα ὅτι ὅτι ἴνα αὐτῷ τι, ἀποφάνεσθαι. ὅθεν
γὰρ ὅτι ἔπειτα ἀποφάνεσθαι ὑπαλαμύναντι. ἔπειτα γὰρ, καὶ ὅτι ὡς φησὶ.
ἔπειτα ὡς φησὶ ὅτι ὅτι ἔπειτα ἀποφάνεσθαι. ἔπειτα γὰρ, ὡς φησὶ
εἰναι. Εἰς αὐτὴν ut melius sententiam nostram proferamus ἐπεφάσκειν,
ἐπεφάσκειν, ἐπὶ φησὶ, idem quod ἐπὶ φησὶ, quod omnia eodem perti-
nent. ἐπὶ φησὶ αὐτὴν secundum usum communem, quo contumelia signi-
ficatur, sed de qua non itur in ius. cf. Terentius in Andria final bele-
tratus datus siquid consilii est. Latine ἐπὶ φησὶ verbi potest per
obstructionem. Recte itaque et sycophanta hoc nomen nōtantur, nam
hi πορρωπεφυγμένῳ solebant, cum Athenis τοῖς περὶ δημοσίων privates
et publicas causas in ius deferre liceret. Recte itaque scholiastes Aristophanis
ὁ βολοφάντης. ἔπειτα κατέστησαν οἱ ἐπεφάσκειντες, ut dicitur βολοφάν-
της apud Graecos id solum significat, quod apud Gallos chicaner: Seno-
phanes contra Callidem, si μὴ ἐπὶ τοῖς ἐπεφάσκειντες, καὶ βολοφάν-
της τῶν δὲ πλείον ἔχειν, ὅθεν ἐπὶ ὅθεν ἐπὶ τῶν εἰρημίων. ubi
idem significat quod calumniari.

Itaque ἐπεφάσκειν omnes vexationis species continet, et longe latius patet
quam calumniari, et ἐπὶ φησὶ, quam calumniari.

ἐπὶ φησὶ itaque injuria est, et contumelia, sed non omnis ἐπὶ φησὶ injuriam C. 16.
lege viniscatur. Aliius honori, laudis, gloria obtrahatur, nulla est obvia ἐπὶ
φησὶ actio. cf. l. 15. §. 4. D. de iniuriis. Ergo ab quamlibet ἐπὶ φησὶ non

utique et rebus iniuriarum, sed alia quantitas, quae ex re ipsa, quae
 est? Epigramata facta est, nascitur. Nonnunquam itaque iuris publici
 ut Demosthenes. Mithiana: 25, 26. πρῶτον μὲν ἐκείνο ἐκ λόγου
 ἑωὺν, 27, 28. ἰδίᾳ πρὸς τῆς δικῶν ἀπὸς ἐκείνο μοι, ὡς εἶπες
 ἰδίᾳ ἐπιπόνῳ ταῦτα, δίκας ἰδίᾳ μοι προσέθεν ἀπὸ τοῦ λεγόν.
 τῶν μὲν ἰδιῶν, καὶ τῶν κενῶν ἐπὶ τῶν δικῶν, βλάπτει.
 ὡς δὲ εἰς τὸ δῶμα ὑπερβύσας φημι. ὑπερβύσας. 2. μὲν δὲ ἐπὶ δῶ-
 μοις κείνων ἀπὸν, καὶ τῶν ἐπὶ τῶν δικῶν, ὅτι καὶ πάλιν, ἢ ἀποτίει.
 ἔτι itaque ὑπερβύσας ἀκρίβειαν ἰδίᾳ ἑαυτῶν νεμεσάζει Dem. Mithiana.
 Iure Romano iniuria latius valebat, quod sepe dicimus, et quantitas
 epigrammatum complectebatur, propter quam. Valebat actio iniuriarum, quae in
 aliam actionem incidebat iure Graeco. Pl. l. 13. §. 3. D. de iniuriis.

c. 14. Actio publica an privati iuris in iure, dubi datum olim fuit. Iulius
publica olim numerabatur ex lege Cornelia l. 5. pr. D. de iniur. l. 52.
l. 1. D. de accus. Postea placuit prudentibus quaecumque iniuriarum
actionem inter privata delicta connumerare, exceptis famulis libellis.
Sub. iure. inter publi numerabatur. l. 7. C. de iniur.

III. 1. Quod autem harporation in iudicio τὸν κατ' ἄρχον τὸ δῶμα ἐπι-
 θεσφύσας singulare est: quia τὸ δῶμα, id est τὸ δῶμα ἐπιθεσφύ-
 σης accusationis libello acta, erat publicorum iudiciorum tantum. — Hoc
 certe non erant confidenda in accusationibus publicis, quas ἑαυτῶν
 appellabant, quare ab accusatore affirmabantur, et de ea affirmatione
 certabatur apud iudices. Nam accusator ἐπιματό, reus ἀντεπιματό, vel
 ἀντεπιματό, iudices ἐπέκρινον. Atque illud erat δῶμα, quod tangebatur harpo-
 ration, quodque nos dicebamus esse iudicium publicum. Quomodo, et quo
 ordine id possumus sic ostendere contra Ctesiphontem ab ordine explicuit.
 τίς ἐστι ἀπεδεδεικται λόγος ἀνδρὶ δίκαιον βουλόμεν, καὶ βούλομαι, ἔγω
 λέγω. εἰς τὰ μὲν δικαστῶν ἡμέτερα, ἔστιν εἰδὴ ἑαυτῶν παρὰ τοῦτον
 εἰς δικαστῶν. ἐκείνων δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔδωκε τῷ κατ' ἄρχοντι καὶ

καὶ τοῖς νόμοις, καὶ τῇ δημοκρασίᾳ. τὸ δὲ πρῶτον ὅτι, περὶ
 τῶν νόμων φησὶν, καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι λέγουσιν. ἔπειτ' αὖ
 ἐν τῇ πρώτῃ γῆν μὴ αὐτῷ τὸ παλαιον, ἢ δὲ τὸ τρίτον ὅ-
 δως ἐκείνῃ τῇ τιμῇ, καὶ τῇ μεγέθει τῆς δόξης τῆς ὑμετέρας.
 ὅστις μὲν ἔν τῇ τιμῇ τὴν γῆν αἰτεῖ, τὴν δόξην τὴν ὑμε-
 τέραν παρατίθεται. ὅστις δ' ἐν τῇ πρώτῃ λόγῳ γῆν αἰτεῖ, ὅτιον
 αἰτεῖ, νόμον αἰτεῖ, δημοκρασίαν αἰτεῖ. ὡς ὅδ' αἰτεῖται ὅδε δόξην
 ὅδ' αἰτεῖται ἔτι δόξην. καλεῖσθαι ἔν αὐτῇ ἰδὲν τῆς
 ὑμῶν τῇ πρώτῃ γῆν κατὰ τῆς νόμου διενεχθεῖν, ἔπειτ' αὖ ἐν
 τῇ τιμῇ. Quare autem τοῖς νόμοις αὐ. quia qui accusat, legem
 in eum posulat, quem rem agit: secundum legem in eum animadverti pe-
 nit, legibus eum interrogari et damnari, καὶ τῇ δημοκρασίᾳ, quia
 legibus demorata continetur.

Ἀπκλίσις λέγει φησὶν ab accusatore, et accusationis libellus, sive in-
 scriptio, eam continet, ut paratus veniret reus, non solum ad causam
 defendendam, sed etiam ad ὑποτίμωσιν, sive ἀντίτιμωσιν. — Et quoniam
 acriores et auides accusatores, ex pluris libellum apklimabant. Quare
 ille apud Aristophanem in Avibus, cum δόξας δέκην, et accu-
 sationem scripturam se minaretur, adiit: ἀποδοὺς ἑς, καὶ γὰρ
 ἑς μωρίας δεκάμυς. Et Demosthenes in Aescham: γὰρ ἀμύνος γὰρ
 παλαιῶν τὸ γῆν οὐ Στράτος ἀποδοὺς, ἵνα τὸ γῆν. καὶ
 τῷ μὲν εἰ αὐτῷ ἰδοὺς διαπερὶσθαι, ὅτι καὶ πῶς φέρεται. ἀλλ'
 πρὸς πρὸς τιμῆς ἀμύνον τὴν γῆν οἱ δέκται, δὲ μὲν
 ἱμῶν ὑπερβαίνει, ἔκ ἡδὲν. ἀλλὰ πῶς καὶ δέκα ταλάντων ἐπι-
 κῶ, ἵνα ἀποτίμωσιν αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς ἑκείνους, καὶ ἀποδοὺς
 τὴν ἱμῶν, καὶ ἡμῶς ἀπαντας ἐς μέγιστον ἀποδοὺς καταστήσειεν.

Quid est ἀποτίμωσιν δέκται, ἀποτίμωσιν ἀμύνον? voce clara clarior. ἀποτίμω-
 τος ἀμύνον καὶ τιμῶν. ὁ μὲν τιμῶν, ἔφ' ὃν τιμῶν ἀποδοὺς
 ἐκ τῶν νόμων ἐκ ἑστῶν, ἀλλὰ πῶς δέκταις ἔστι τιμῶν οἱ τῶν

c.2.

παρὲν, καὶ ἀποτίβας. ὁ δὲ ἀδύνατος ἀνέναντον, ἢ πρὸς τὴν ἐκ τῶν
 ἰσχυρῶν ἀντιπρὸς τὴν ἰσχυρίαν, ὡς μὲν εἰν τοῖς δικαῖς διατιμύβας.
 Formula notanda est, ὅτι καὶ παρὲν, ἢ ἀποτίβας. Accusator poenam
 affirmabat, vel pecunia vel capite. Si pecunia, reus ἀντιτιμύβενος pe-
 uniam summam minuebat. Si capitalis, aut corporis poena reus pecunia-
 riam poenam offerre poterat, aut alio modo poenam minuire, ἢ
 ἀντιτιμύβει. Tunc igitur partes iudicium erant Accusator, ὁ καὶ
 παρὲν, ἢ ἀποτίβας, an poena capitalis inroganda esset, secundum accu-
 satoris τὴν ἰσχυρίαν, an minor, aut pecuniaria, secundum rei ἀντιτιμύβαν.
 Cum de ea re statuerent iudices, tunc dicebantur τιμῶν. Demosthenes contra
 Timocratem. καὶ τοι, ὦ Τημοκράτης, οἱ μὲν ἄνδρες ἡμῶν κύριοι τίμοι,
 ταῦτά τοι ποιεῖς κύριος ἀπάντων. καὶ δέδοκται αὐτοῖς ἀεὶ βελόν, ὅπο-
 τόν ἐστι τι νομίζωσι τὸ ἀδικεῖν, τοιαύτην περὶ τοῦ ἡλίκοις ἡλικίας
 ἀρχαῖαν τῇ ὀργῇ. μέγα; μετῴδω. μικρόν; μικρόν. ὅταν γὰρ ἦ,
 ὅτι καὶ παρὲν, ἢ ἀποτίβας τὸ τιμῶν, ἐπὶ τῶν σφισσῶν.
 Longa differentia laqueus erat inter ἀφῶρας ἀδύνατος, ubi poena erat legi-
 bus affirmata, et ἀφῶρας τὴν ἰσχυρίαν, quibus cum poena nulla esset legibus de-
 finita, cum accusator taxabat, et reus contra ἀποτίβας. Idem ubi poena
 erat legibus imposita, iudices eam molliorē aut minuerē requirebant,
 et ideo proniores esse poterant ad absolvendum, magnitudine poene ad
 misericordiam excitati; at ubi poena non erat legibus affirmata, eam,
 quae ab accusatore taxata erat, non tenebantur sequi, sed rei ἀντιτιμύ-
 βαν, quae poena ab accusatore affirmata minuebatur, amplecti; unde po-
 terant et legibus obsequi, nocentem condemnando, et humanitati morem
 genere, poenam mitiorem adiudicando.

περὶ τῶν τιμῶ-
 νων καὶ τῶν
 τῶν πρὸς τιμῶ-
 νων.

Ex his, quae superiori capite tractata sunt, constare arbitror nullam fuisse
 in privatis iudiciis inter partes περὶ τοῦ τιμύματος, sive de poena affirma-
 tione de capitalione; quae nec ulla erat in publicis iudiciis, ubi poena erat legi-
 bus definita: nisi duplex ea esset ὁρίσκειν, ut in crimine δωροδοκίας, quod

nullas scriptas leges; sed nullas esse leges, quibus eorum criminum exequendo-
rum et in iudicium deducendorum, postquam accusatio mota esset, certis
magistratibus cura mandetur; quod ut facilius intelligatur, quid sit
ῥασις pluribus explicandum est.

Delicta quidam erant quoque τῶν εὐαγγελιδῶν obnoxia, quae sibi iura auctori-
tate multari poterant, si multa quingentos drachmas non excedebat. Iura
graviorem poenam desuperabant, curia ad iudicium tribunalia remittebat.

Non ideo igitur erant ῥασις, quod legibus non essent comprehensa, τοιοῦ-
τος δὲ ῥασις, sed contra, quod cum is poena esset legibus definita, nulla
eorum erat ῥασις, nec ullum τιμωρία. Sed esset nulla eorum erat ῥασις
proprie, libello tamen εὐαγγελιδῶν saepe conlumbatur, siue is daretur πρὸς
τὸν εὐαγγελιδωτοῦ, siue in gesta referretur πρὸς τὸν ῥασιματωῦ.

Inscriptum maleficium in scholiis oratorum longe aliud est, quam ῥασις
ἐπιγραφῆς, siquidem inscriptum maleficium ibi est, quod lege scriptum non est,
de quo nulla lex scripta est. — Bellionatus inscriptum maleficium eo modo
fere dici potest; sed non omne inscriptum maleficium est bellionatus.

Uolat quoque Pollux ἐξηγοντο δὲ καὶ εὐαγγελιδῶν κατὰ τὸν καταδύον-
των τὸν δῆμον ἐγδοῶν. Naque non oratores modo et Demagogi εὐαγγελιδω-
το, sed quicumque alii populi imperio infestari credebantur, atque id even-
tere conari, quod erat τὸν δῆμον καταδύειν et maiestatis crimen in
Democratia.

Non erat ἡ τοιοῦτος ῥασις, sed δίκης ut Pollux III. c. vi. putat, sed erat querela
aut accusatio apud populum facta, quae si remittebatur ad iudices, poterat sequi ῥασις
ἢ δίκης. Quod autem idem Pollux τοιοῦτος fuisse etiam τῶν βολοφωριστῶν ῥασις,
non satis explicite dictum est. Neque enim τοιοῦτος erant ῥασις, sed crebatur etiam
τοιοῦτος de spopphantia apud populum inspicere, quod recepta, ad iudices remittebatur,
atque id erat κατὰ Χριστοῦ. cf. Gellius de permitt.

Erant et βουδῖκοι, qui in causis publicis maxime fiscalibus decem populi procu-
rantiam eligebantur, atque non ex oratorum ordine, necessario, sed qui libet. cf. Lysias
de bonorum obitu fiscalis publicat.

hi qui a suis tribulibus felici erant ad causam aliquam iuvantem, suis
orationibus suis orationibus, suis deprecationibus, orationibus, quaeque dicebantur;
et iudicibus iis, quorum causam iuvantem. cf. Andronicus de Mysicis.
laudationes Romanorum non dissimiles erant, et laudatio illi dicebantur
βουπρεσις, quippe qui orationes sua elegantibus ius offerent, et vidam ac
more comendarent, denique sibi causam eius curae esse significarent, quod
non erat minimi ponderis, si persona erat dignitate aut gratia pollens.
cf. Herodotus III. 10. 15.

11. Condemnatio quo modo pronuntiabatur? Pone causa ab utraque parte per-
orata, magistratus, qui praerat iudicio calculos dabat, ac post hypophoriam,
numerabantur calculi, ac dicebatur quis vinceret. — In causis criminalibus tra-
debantur totis viribus. — Eorum autem qui iudicabant aut alio eiusmodi
crimine rem publ. deferant, bona publicabantur, hypobida γάρ, sive εγγυε-
ωτο. Non omnis condemnatio capitalis honorum publicationem implica-
bat, sed ab crimina publica, rei publ. salutem et in utilitatem con-
tingentia, quorum erat εὐαγγελία et ἐνδεχέως.

Proditorum rei publicae domus fuisse quandoque divinas, et pilis aut colu-
mnis (ἔγος) condemnationis elegum fuisse adscriptum, notum est. Neque
eos licebat sepelire in Attica solo. Thucyd. de Themistocle lib. I. τὰ δὲ ὅσα
ἐπὶ τῇ πυρρῇ ἐστὶν οἱ προδοῦντες εἰσὶν, κενόβαυτος ἐκείνους, καὶ
τὰς πυρρὰς Ἀθηνῶν ἐν τῇ Ἀστικῇ. καὶ γὰρ ἐξ ἧς ἵππασιν, ὡς ἐπὶ
Προδοβία φησὶν ὁ ποιητής.

οὐκ ἔστιν ἔτι καὶ ἐν liberos et propinquos proditorum grassabatur, contra
opiniō Romanos. cf. Dionysius Halic. lib. VII. Athenis ossa etiam eorum erueban-
tur, et extra Atticam projiciebantur: καὶ ἄλλοις ἐστὶν ὁ δῆμος, κενόβαυτος
τὸν μὲν ἑλκὸν κενόβαυτος προδοβίας, καὶ δὲ προδοβίας ὡν, ἐν χῶρῃ μὴ τῇ πυρρῇ.
καὶ τὰτε ὅσα ἀπὸ τῆς πυρρῆς, καὶ ἐκείνους ἐν τῇ Ἀστικῇ, ὅπως ἐν
μὴ κενόβαυτος ἐν τῇ χῶρῃ, καὶ δὲ τὰ ὅσα τῇ χῶρῃ, καὶ τῇ πύρρῃ
τεκνοδοῦντες. Lycurgus contra Leocratem de Phrygiano. Contra quos Romanos i.
ut. S. ad leg. Jul. majest.

12. Aliud autem erat εὐαγγελία aliud ἀγορευτική. Nam εὐαγγελιστοὶ dicebantur Atti-
cis, qui in catagum militum relati, militum sepe abstraxerant. Lycius contra

ὁμοιοπαθῶν, ὡς αὐτοὶ μὲν γὰρ δίκαιος αὐτὸν ἀποκρίναι, ὅτι καταλαβὼν
ὁπλίτης ἐκ ὑπερβάλλουσιν ἡμῶν στρατοπεδωμένων, εἰδὲ παρῶν μετὰ
τῶν ἄλλων αὐτὸν τῆς. *Quona leuopatia erat infamia* ἄρκεται
contra ὁμοιοπαθῶν: ὁ γὰρ Σόλων ὁ παλαιὸς νόμος ἐστὶν ἐν τοῖς
ἐπισημοῖς ὥστε δὲν ἐνέχεσθαι τὸν ἀσχετόν, καὶ τὸν ἀποκρίναι τὴν
τῆς, καὶ τὸν δευτὸν ὁμοίως. εἰδὲ γὰρ δευτέρως γράφει. καὶ γὰρ τοῖς
ἀντιμέθεσιν ἐκ τῆς ἡμῶν ἢ εἰδὲ φύντως γράφει. εἰδὲ. τίνος ἐνέχου,
ἢ ἐκ τῆς ἡμῶν τῆς ἐκ τῶν νόμων γυναικὸς φύντως μῶλλον, ἢ
τῆς περὶ τῆς. ὡς αὐτῶν ἀποκρίναι ὑπὲρ τῆς πατρὸς ὑπάρχει. ὁ μὲν
τοῖνον νόμος ἐστὶν τὸν ἀσχετόν, καὶ τὸν δευτὸν, καὶ τὸν ἀποκρίναι τὴν
τῆς, ἔξω τῶν περὶ τῆς τῆς τῆς ἀσχετῶς ἐξέρχεται, καὶ ἐκ τῆς
ἐκ τῆς ἀσχετῶς, εἰδὲ εἰδὲν εἰς τὰ ἴσα τὰ δυνάμει. *Quia Romanos
liberos militum mulieribus adimicatus, tanquam liberatis mulieribus,
sed, id olim ut notat Maier l. 4. §. 10. §. de re milit. quam ratio-
nem illius iuris habebat a Cicerone, pro Leina: Jam populus, cum
cum vendit, qui miles factus non est, non adimic ei libertatem, sed
iudicat non esse eum liberum, qui, ut liber sit, adire periculum
noluit.*

εἰδὲν γὰρ κακοβίως ἡμῶν δευτέρως ἐστὶν, *Quia Thanes contra Pandene-
tum.* καὶ τῆς νόμος ἔχει ἔχων τῆς τῶν ἐπικλήσεων πρὸς τὸ δικασ-
σιον. καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀσχετόν, ὅν τῶν τοῖς οἱ νόμοι ἀσχετοῖν
ἐπιμαρτυροῦν, καὶ παρ' ὧ τῶ μὲν γινώσκοντι, κίνδυνος περὶ τῆς
καὶ παρῶν, ἢ ἀποκρίναι. τῶ δ' ἐπεκρίναι, μετ' εἰδὲν γυναικὸς
ἢ (ὡς αὐτοὶ, εἰδὲν καὶ τῆς τῆς ἐξέρχεται. εἰδὲν εἰδὲν γυναικὸς, εἰδὲν
εἰδὲν τὸν εἰδὲν, ὡς εἰδὲν.

λέει ἄλλοι περὶ ἐπικλήσεων ἐστὶν: τῶν ἐπικλήσεων δὲ τὸ δικασ-
σιον, εἰδὲν μὲν γὰρ τῆς τῆς ἔχειν ὁ εἰδὲν τῆς τῆς, εἰδὲν εἰδὲν ἐπικρίναι,
εἰ μὲν τῶν τῆς τῆς τῆς, εἰδὲν τῆς τῆς. εἰ δ' ἡμῶν τῆς τῆς
οἰδὲν ὁ δ' ἡμῶν, εἰδὲν τῶν τῆς τῆς πρὸς τῆς τῆς. εἰδὲν

nt, fup
 ebant
 nubis
 xilatos,
 is in co-
 nt, le-
 ere mo-
 a plu-
 inter
 ay d'ce-
 , fi qua
 nt 3pi-
 onlige-
 ay, de
 ay
 vor, 2°
 ay
 ay 3pi-
 ay
 itas, d'ia

14. 3.

4.

v. πάλιν.
 ss επιδιδ-
 γνται
 ιβας, δια

Νόμος δ' ἐν ὅμῳ τοῖς ἀνελύξουσιν ἔσται,
καὶ τοῖσι δὲ τοῖς ἀίματος κείνου πατρὶ.

Item ibidem contra saluandam pugnat, non licuisse post Polonis leges
creditori debitorem abducere

7. Ὁμοιωσέναι αὐτὸν ἀπαρχὰς ψυχῶν ἑδὼς δίκης ἐκ τοῦτο, ὅτι ὁμοιωσέναι αὐτὸν ἐστὶν ὡς καὶ ἀπαρχὰς ψυχῶν. ἀπαρχὰς δὲ, ἑδὼς ἑστὶ δίκης. ἀπαρχὰς ἔστι καὶ ἀρχὴν. ἀπαρχὰς δὲ καὶ ἀρχὴν. ἀπαρχὰς δὲ καὶ ἀρχὴν. ἀπαρχὰς δὲ καὶ ἀρχὴν.

4. *Indulgis generatim nigris erat, sed de rebus, quae ad temp. pertinebant, quam relationem dicere possumus, alii Relatio latius patet.*

islatas lex Draconis asperissima in oratione Demosthenica contra Alcibiadem: ποῖος δὲ δίκας καὶ τίνος ὁδοῦς κατὰ τῶν τὰς ψευδοτεῶν ἐκδικούντων, ἵνα τις κατ' ἅποι καὶ ἐξῇ. Heroldus hoc modo illam explicat. poena erant in eos confixata, qui homicidii causa exultantem temere abducessent, et vexassent. constat hoc ex eadem oratione: τῷ ποῖον ἐκτὶ τιμωρίᾳ πρὸς ἑαυτοῖς τὰς αἰτίας, καὶ ὁμοίως πρὸς τοὺς

γράφει τὸ φέρονμα ἑτοῖ. εἰ πάντα ταῦτα τις γράφῃ, ἢ
παρελθόντων οἱ χρόνοι, ἐν οἷς ἔδει τῶν ἐλαττων ποιῆν, ἢ
δὲ ἀλλοῖσι ἀπὸ βασιλέων τῶν τούτων ἐπεξέσταν, τὸν ἀνδρο-
φόνον δ' ὅρα περιόντα ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν
ἀπύχιν ἐξέρχιν εἰς τὸ δεκνωτήριον, καὶ οὐκ ἔδει, ἔδ' ὅπως βασιλέων
τις, ὥστε οὐ δέδωκε. ἀντιτάνθη ἀπαχθεῖς, ἔδ' ὅτιαν, πρὶν εἰ
ἀνδρῶν, πύργων. ἀλλ' ἐν μὲν αὐτῷ, δαπάνῃ συμπαύσεται. ἐν
δὲ μὴ μεταλλάξῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν φέροντων ὁ ἀπαχθεὶς, χι-
λίας προσοφείβει.

*Plotomanum Salinas accusat, qui salinis bonorum appellationem a
fectione uirgum debita penuria abuiciorum derivatam putant. Horatius
Plotomanum defendit.* 10. 1.

*Plotomanum Salinas accusat, qui salinis bonorum appellationem a
fectione uirgum debita penuria abuiciorum derivatam putant. Horatius
Plotomanum defendit.* 10. 2.

*Plotomanum Salinas accusat, qui salinis bonorum appellationem a
fectione uirgum debita penuria abuiciorum derivatam putant. Horatius
Plotomanum defendit.* 10. 3.

*Plotomanum Salinas accusat, qui salinis bonorum appellationem a
fectione uirgum debita penuria abuiciorum derivatam putant. Horatius
Plotomanum defendit.* 10. 4.

τὴν δίκην φόνο ἐναυθίζειν.

- c. 3. *πενοία in criminibus βέβαιον significat, δίκαιον, ἐπιβεβηκέν. ut Plato l. v. Nihil medium inter eicem ἢ πενοίας et ἀκαθίας. Demosth. adversus Midiam, ἐπειδὴ οἱ φορτικοὶ, τὰς μὲν ἢ πενοίας ἀποκρινύμεναι, δανίζω, καὶ ἐκφυγεῖν, καὶ ὑπερβῆναι τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν. τὰς δὲ ἀκαθίας, ἀκαθίας, καὶ φιδεν θεωπίας πολλὰς ἔχουσιν.*

disputatur. igitur inter τερῶμα et τερῶμα ἢ πενοίας, et τερῶμα φη, quando in contumelia causa vulnus illatum est, et τερῶμα ἢ πενοίας, quando occidendi animo.

4. *Ebruii si ignorantes delinquant, non tamen per ignorantiam. Aristoteles in Ethica Nicomachea III. 2. 5. καὶ εἰς ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἀφροσύνης καὶ ἁβῶν, ἐὰν αὐτοὶ εἴναι δοκῇ τῆς ἀφροσύνης, οἷον τοῖς μεθύουσιν διπλῶς τὰ ἐπιεικῆ. ἢ εἰς ἀρχὴν ἐν αὐτῶν. ὡς εἰς τὰ μὴ μεθύουσιν. τὸ δὲ αὐτῶν τῆς ἀφροσύνης.*

5. *De offibus fornicis, aut per ignorantiam, et an quæ fornicatio casu contingunt, poena aliqua veniantur.*

- c. 8. *De meretricibus exstat lex apud Demosth. contra Neeram: τοῖς τοῦ νόμου ἐπὶ τοῖς παρχόμενος, ὅς ἢ εἰς ἐπὶ ταῦτα ἀφροσύνη, ὅπως ἐν ἐπὶ ἐφαστασία καὶ ὡντα, καὶ ἐν τῇ ἀφροσύνῃ πολλὰ πρὸς ἀποπεφωμένους. Αὐτοῖς δὲ ὡς καὶ locus est: ἀφροσύνη δὲ καὶ ἐπὶ ἐφαστασίῳ καὶ ἀφροσύνης, καὶ πεφωμένους πρὸς, καὶ ἀφροσύνης ἐμποδίας, καὶ ἀφροσύνης καὶ μεθύουσιν.*

discutantur quædam sive meretrices ἴσμεν, ποισίνας et Lulinis flare, pueris, confidere, quæ idem quæ ἀφροσύνης, ἔσται de Philotemonis hereditate, αὐτῶν δὲ ἢ ἁλκὴν ὡντα, πολλὰ μὲν ἐπὶ ἀφροσύνῃ ἐν δίκαιῳ. τὸ δὲ in Herone εἰς τὴν τὰ πορνεία ἀφροσύνης, καὶ ἐνταῦθα πρὸς ἀφροσύνης ἐπὶ αὐτῶν τῆς ὡντα ἀφροσύνης.

18. *ἀφροσύνη sive ἀφροσύνη, in nonnullis Graecis civilibus ἐπὶ αὐτῶν et ἐμπροσθεν αὐτῶν etiam ἀφροσύνης in rebus ad curam hanc continentibus dicti, idem erat, quod apud Romanos offitiles. De officio eorum Aristot. Politicor. lib. II. c. 7.*

πρὸς τὸν μὲν ἐν ἐπιμελείᾳ τῶν ἀναγκάων ἢ πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἐφ' ᾧ δεῖ
 πῶς ἀρχὴν εἶναι τὴν ἐφορῶσαν πρὸς τὰ νομοθετικά, καὶ τὴν ἐνδομίδα.
 ὁμοῦν γὰρ ἀναγκάων πόλεις τῶν πόλεων, τὰ μὲν ἰσχυρά, τὰ δὲ πτωχὰ,
 πρὸς ἀλλήλων τὴν ἀναγκάων χρεῖαν. *Alteram rationem addidit ei mu-*
ximam, τὴν τῶν ἀτυρόμων ἐπεὶ δὲ ἐπιμελείᾳ πάντες ἐχρήσθη, καὶ οὐκ
 ἕκαστος, ἢ πρὸς τῶν πρὸς τὸ δεῖν ὑπομῖναι, καὶ ἰδῶν, ὅπως ἐνδομίδα ᾖ,
 καὶ τῶν πτωχόντων οἰκοκυκλῶν, καὶ ὁδῶν ἰσχυρία, καὶ διόσβωτος, καὶ
 ὁρίων τῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅπως ἀναγκάτως κραταῖοι οἱ ἀτυρόμενοι οἱ πλεί-
 στοι τὴν ποικύτην ἀρχὴν. *cf. Dionys. Halic. lib. vi.*

[illegible]

Sp quis simpliciter alium in nefario illo scelere, nullo modo facto, aut ac-
cepto, moxigeratus erat, lex eum non notabat. Illos πρόγυς appellabant, hos
ἐρωμένους. Ὀφείνες contra Timanum. ἀποκρίνασθε πρὸς ἐμὴς εἰς ὅπο-
τερον τὰ ζῆν τὸν Τίμαρχον καταρτίετε. πρόγυοι, εἰς τὰς ἐρωμένους, ἢ
εἰς τὰς πεπορευμένους. Oratio contra Timanum datam hanc rem ubi-
que tractat.

[illegible]

VI. 1.

τοῖς νέοις.

De medijs diffidit, Platonica 1, καὶ τῶν ἱστορικῶν, ὅμοι, τινες προῖτα μέ-
των, ἀπεκρίναν φασμὸν τινὰς ἡδὺ, καὶ τιν' ἰδὼς ἄλλον τρεῖς, ἀλλ'
ὅς δ' αὖ τὸ ποικύον ἢ ἱστορικῶν, ἢ τοῦτ' ἀπείχει τὸς ἀπείκων ἐνδύσας,
ὡς ὅτι ἐστὶ δυνάτες φασμῶν, ὡς ἐπείν, τὸς ἐπ' ἐαυτῶν.

Inter subsecos et impedientes larga erat differentia. Libant quodammodo impo-
bros publice, eaque fundamēta, et si forte non sine subitū in collationi-
erant, ad necessitatem publicam sublevandam conferre, sive ad belli sumptus
auxilia opus esset, aut alia re, sive frumento ad sustentandam ple-
bem. Demosth. contra Phorm. καὶ τῶν ἡδὺ καὶ τῶν ἀποκρίνων τῶν
πείκων, ἐν οἷς ἑμὲς τοὺς χορηγούς τῶν δόμων ἐξυπάζετε, ἰδὼς τῶ-
των ἀποκρίνων, ἀλλ' ὅτε μὴ ἀδελφάνδρος εἰς οὐδὲν παρῇσι,
ἐπεδωκαμεν ἡμῖν τὸν δόμον δεσποῖα. ὅτε δὲ ὁ βίος ἐπετιμὴν προέσπον,
καὶ ἐξέτετο ἐκείνη δαχμῶν, ἐδαχάγοντες παρῇσι, ἢ μὲν μὲν
μὲν πρὸς διεμεσσύδαμεν ἡμῖν τῶν κατεστύλινος τῶν πέντε δαχ-
μῶν τὸν μὲν μὲν. πρὸς δὲ εἰς τῶν βιωνίαν τῶν ὅπῃ τῶν δόμων,
τὸν δόμον ἡμῖν ἐπέδωκαμεν, ἐγὼ τε, καὶ ὁ ἀδελφός.

Observandam autem subsecos dividum tantum fuisse, paucos eorum imu-
nerant. aristoteli generaliter ad divites pertinebant, veluti χορηγίας,
τρίγυρας, γομαδίας. Pertinebant et subsecos et si diversis videntur
fuisse dividum classes, quod ad aristoteli et subsecos. Ipsi de Magnis
hereditate, ἐπεὶ δὲν ὅτι ἡσίωνς ἀποποιήσας Μακροστάτω τὸν ἑσπον
τῶν παίδων, ἐχ' ἵνα ἀριστογόνῃ, εἰ προσγένοντο μοι τῶν τὸ χωρίον. ὅμο-
ως γὰρ καὶ ὡς ἀποποιήσαντος, τῶν τῶν ὅπῃ. ὅτι γὰρ ἐλπίσας
ἔσπον, διὰ τῶν ὅτι ἔσπον ἐπεί, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀριστογόνων ἦν, καὶ τῶν
τὸ προσδοκῶμεν ἡμῖν ὅτι πάντα ποιεῖντων.

Certe cum collationem, subsecos, ratio temporum exigebat, distribuebantur
cives, quibus facultates ad conserendum supponebant, eis bonorum, vel,

quod exiebant iam compurgati alio tempore confilulati, eis veniebant,
et in eorum locum, qui deerant, vel morte erant obsumpti, aut ca-
cellatibus lapsi, substitutis iis, quorum census ei muneri parerant, tum
tributa distribuebant secundum cuiusque facultates, quae eam ad
rem conferri solebant. In Demosthenes in Aphobum. l. το δὲ πλῆθος
τῆς πόλεως οἱ τὰ τοῦ ἐν τῷ καταδεδωκυ, μέγιστοι μὲν αὐτοὶ ἀποστῆναι
μοι θεοφάνειν. οἱς γὰρ τὴν συμφορὴν ὑπὲς ἑμῶς συνεστάνησαν, κατὰ
τὰς πάντας καὶ εἰκοσι μῶν, πεντακοντίας δεσφῆας ἀποστῆναι, ὅσους
Τριπύδους ὁ Κόρυκος, καὶ οἱ τὰ μέγιστα λελογμένοι εἰσέφερον εἰς
αὐτὸν πρῶτον μὲν ἐν ᾧ ὡς συνεσταλμένοι ὑπὲς ἑμῶς πάντων τὴν
ἐπιφορὰν εἰς τὴν συμφορὰν, παρ' ἐξομῶν τῶν μάλιστα.

Pars ipsa, quibus in re erantur utebantur, vocabula. ἔξενον munus
fuisse gradulum, et veluti ἀειταρχίων, qua amici erga amicos de-
fungebantur, significare aliquomodo videntur. Vulgo enim, ἔξενον
φεῖναι, et ἀποστῆναι dicebant, quae verba ad ἀειταρχίαν et funtiones
publicas proprie pertinebant. -- Ergo ἔξενος non est mutuum,
sed et quilibet munus solenne quod ab amicis aut cognatis offerri
solet, veluti in nuptiarum solemnibus, aut aliis ejusmodi. -- Aliqua
hic ἔξενος appellatur.

Tant ὅσοι locus a nobis citatus, ut medium quid inter donationem meram,
et mutuum meum fuisse explicemus, ita, et mutuum consilione rene
fuerit, videndum nempe, ubi melior fortuna afflueret, pendendum, iis,
qui fuerat datum, reddere sine incomodo non posset.

Quid sit ἔξενος ἑταίρεσιον h. v. significat, ἔξενος μάλιστα, κατὰ
τὴν, ὅ τῶ ἔξενος μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν εἰς τὴν μὲν
καταδεδωκυ, ἀποστῆναι.

Helena omnes, et πόλεις omnia principibus semper suspecta fuerunt; ne
sine causa. Rationem hujus Aristot. Polit. v. 9. adfert. ἔστι δὲ τὰς πόλεις
ἀρχαῖα πρὸς ὁμογενεῖν, ὡς οἱοντὲ Τυρρανίδος, τὸ τὰς ὑπερέχοντάς

ἡλικίαν, καὶ τὰς φρονήματις ἀναιρέσιν. καὶ μῦτε οὐ βέλτε ἐλπίς, μῦτε
 ἐταίριον, μῦτε παιδείαν, μῦτε ἄλλο μὲν τοιαῦτον, ἀλλὰ πάντα ἐν-
 ἑαυτῷ, ὅθεν ζῶντες θίνεσθαι δύο, φρονήματά τε, καὶ πίστις, καὶ μῦτε
 ὁμιλία, μῦτε ἄλλας βουλόγους ἐπιτρέψιν θίνεσθαι ὁμιλιακάς, καὶ
 πάντα ποιεῖν, ὅς ᾧ μάλιστα ἀγνώστους ἀλλήλοις ἔδοντα πάντες.
 ἢ γὰρ γνώστους πίστιν ποιεῖ μάλιστα πρὸς ἀλλήλους.

6. Demosthenes in *Mitiana* quid sit ἔρετον βουλόγους et ἔρετα
 πληρώσθην εἶναι significat. Ibi unumquemque aut eundem ἔρετον
 sibi parare ad occasiones, quae in vita hominum accidere possunt,
 quales in aliis contulerit, ut, si benigne et humane erga alios se
 gesserit, benignitatem quoque et humanitatem paratam sibi, ubi
 res flagitaverit, compareat, et contra. Sicut Demosthenes: ἐγὼ νομί-
 ζω πάντας ἀνθρώπους ἔρετας φέρειν παρὰ τὸν βίον ἑαυτοῖς, ἐκ
 τῶνδε μόνων, ὅς βουλόγοι τινες, καὶ ᾧ πληρωτὰς γίνονται.
 Ἡ δὲ quodam locis Platonis ἐλαφὲς XI. perlinet: οἷοι ἐπίτροποι, καὶ
 ἔχοντα πάλαι δεῖν τὸν νότον, ᾧ καὶ (κατὰ) ἐστὶν, προσέχοντα, καὶ
 ἐν ἀποδείκνυνται περὶ τζορὴν τε, καὶ παιδείαν ὁρμητῶν, ὡς ἔρετον
 εἰς φέροντα ἑαυτῶν τε, καὶ παιδείαν ὁρμητῶν + ~~καὶ ἔρετον~~ τε, καὶ
 τοῖς ἀντὶ, κατὰ δόξαν πάντας πᾶσαν ἑωρεστέων.

Sed ut eandem dissertationi ipsi finem imponamus, πληρῶν ἔρε-
 τον, non est ἔρετον φέρειν, sed eorum collectam in se miscere,
 et quod ex singulorum collatione ad opem amico laboranti feren-
 dam deest, de suo supplere.

7. ἡμῶις εἶναι convivii affecta, siquidem peracto solatione convivio sapientius
 facientes ἑαυτοῖς, et ad alios vulgo ibunt, qui convivium aliquando agita-
 bant. Abant autem praesente tibiane, seu potius libicina. Plato in Convivio:
 καὶ ἐξαιτίας τῇ ἐνδύον δόξαν ἡροτέρων πολλὴν πόσον παραδόντων, ὡς
 ἡμῶν, καὶ ὡς τῶνδε φωνῶν ἀκρίτων. τὸν δὲ ἡγῶντα, παύσας, ἐργῶν,
 καὶ ὡς τῶνδε, καὶ ἐν μὲν τῶν ἐπιτηδείων. ἢ, κατὰ τῶν. εἰδὲ μὴ

ἀγῶνι, ὅς, πινόμεν, ἀλλ' ἀνταγωνιστά.

Neque Concessatio Latinorum inde longe aberat. — Euphathius ad Orff.
Platop. 1. ait ὅθεν καὶ βυρσοῦν, ἡ ἐπὶ ἑσθῆς, καὶ ὁ πινών ὃς ἀ-
πὸ βυρσοῦ ποτὶς ἄδυναι, τὸ δυνάει, καὶ διὰ ἑσθῆς. Ergo ἑσθῆς est
βυρσοῦ etiam in re coniunctorum, sed hoc upilatus. Cane licet, cum
collectam dixit lib. II. de Oratore, in hoc argumento ἑσθῆς expressit, non
βυρσοῦν. "Ego vero, quoniam collectam à coniunctorum, crasse, exigit." dicitur
itaque vel ἑσθῆς vel βυρσοῦν. Locus est apud Lucianum in dialogo
Chrethidius, ubi meretricis accusatur, quod Chrethidius adolescenti nimis addicta,
non solum nihil ab eo consideret, sed quae habebat pretiosiora ei cederet:
καὶ πικρῶς ὑπελάμβανεν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ἑσθῆς αὐτῇ καταβάντων συμ-
βουλήν, τὸν δακτύλιον δαδωκὼς ἡγομένης ἐμῆς (mater meretricis haec dicit).
ὃ δὲ ἀποδόμνος κατέπιε. καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τῷ ἰωνίῳ, ἐλ-
κοντα ἑκάτερον δύο δακτύλους, ἃ βοὶ ὁ Χίος Περδίκης ὁ ναυάρχος ἐβου-
λήθη, ὡν ἑκάτερος ἐν ἑσθῆς. τῷ δὲ τὸ γὰρ κατέλας ἑσθῆς ὅν ἐφύβου
ἐπερὶ τὴν.

c.9.

Quare oportet uideretur Graecos dixisse tabulas, tam eas, quibus contineretur ab-
sentium testatio, quam eas, quibus praesentium testimonium. Testimoniorum omnia
scriptis comprehendi uolebat: lex Aelia, ne quid addi, detrahi, aut immutari
posset, ut si post litem iudicatam, falsi testimonii inspicueretur accusa-
tio, quid quisque testium testatus esset, certo constare posset. Demosthenes contra Cleoph.
2. Orat. οἱ γὰρ δὲ γὰρ τὸν ἐν ταῖς ἀγῶνι, ἀλλ' ἐν ἑσθῆς, καὶ οἱ
ἐν πικρῶς καὶ πικρῶς, ταῖς πικρῶς κατέλας ἐν ἑσθῆς κατέλας
κατέλας, ἡ δὲ πικρῶς κατέλας κατέλας, πικρῶς κατέλας τὸν ἐν ἑσθῆς κατέλας.
Scribentibus autem et parabantibus testimonio hoc modo: Cum causa apud Athon-
tes in praesentibus, pro sua cuiusque iuris dictione, testes ab eis audirent, et testium,
qui deposuerant, quid est verbum nostri iuris, testimonio, cum aliis causa instru-
mentis in urnam, aut cassam, aut quid aliud eas, coniectis, ac eas signatum,
unde depromebantur, cum causa ageretur in iudicio.

Observare licet ex in loco Denominationem dixerunt, quo designabatur hominibus
litem petentibus, et qui sibi iuramentum inde comparabant; quos nunc appella-
mus chiraneurs. Sed dixerunt illi iunguntur erant, qui postea παρακαταρκτοι sunt
appellati? Non potest fuisse valde diversos. — Pragmaticos et rebelliones exi-
timo eos omnes, qui instrumenta forensia, id est, quorum usus erat in iudi-
ciis, faciebant, veluti libellos et testationes, quibus verbis concludebatur
Ulpianus omnia instrumenta, quae ad rem iudicariam pertinebant, et quo-
rum conficiendorum advocatum ipsum volebat esse imperilem lib. XII. c. 3.

c. 11. Quid est σφραγισμός δικαστηρίου? Testes ipsos provida oportebat, ne quis in suis
tabulis deleteretur, adigeretur, aut mutaretur, unde falsi testimonii accusatio conitari
quidam possent; quare domi eas parabant, et postea assignabant, ne qua fraudes
fieri posset, neve periri possent, nisi in iudicio. Creta igitur annulo impressa
ea assignabant, quae signandi ratio frequens erat quod Graecis. Licetio Verina
IV. pro L. Claudio (Hoc, quod a nobis pulsat, laudat alii etc.) Meminit hu-
jus cretae annulandi Plin. lib. 35. c. 6. Demosthen. contr. Steph. 2. ἐστὶ τοῖς
ἑαυτοῦ ἀπὸ τῆς σφραγίδος γράμματα.

Leges igitur testimonia de auditu resquebant, vel hac ratione, praeter alios,
quod qui de auditu testificaretur, non esset ὑποδιδωκός, obnoxius legi ἡρώδοτος
τοῦ γένους. Quare, qui de auditu testabantur, ut sibi haberetur πίστις, se ipsos quan-
toque poene ἡρώδοτος subiiciebant, quod ὑποδιδωκός ἐστὶν ἡρώδης.
ἡρώδης dicebat, qui tamen facto nec eorum testimonium fuisse nullius mo-
menti ait Demosthen. contra Eubulidem ἡρώδης πῶς οὐκ ἔστιν ἡρώδης.

Hoc tamen non omnino recte fuerunt olim moribus Romanis, sed iam
auctoritatis habuerunt, ut Licetio pro Plancio testatur; illud autem nos ma-
gnoque ore aliquis obsequio iudicis, tunc huius est.

12. παρακαταρκτοι amici erant, qui litigatoribus assistebant, eoque gratia, si qua
valebant apud iudices, iurabant, pro eis vel intercedebant et exorabantur,
vel ius eorum quandoque explicabant. Sic παρακαταρκτοι, quia παρακαταρκτοι,
advocantes ab amicis, ut sibi adessent. Sed et ipsi παρακαταρκτοι, id est, iudices
pro eis orabant. Nam ita quoque παρακαταρκτοι et παρακαταρκτοι. Divus Iulian. lib. XI.
de M. Claudio Appii Claudio cliente.

homines
appella-
d'hoi sunt
alliones exi-
t in iudi-
cibus
ut, et quo-
l. o. 3.
quid in ius
construi
qua pars
impressa
Verina
nit hu-
et totum
et alios,
et d'p'p'p'
ipso quam
on h'ad-
illius mo-
ind'p'p'p'
d'p'p'p'
ma-
i, si qua
ab auter,
h'ad'p'p'
iudices
l. lib. xi.

at oratores totos ἑγώ, lex δωροδοκίας non minus pendebat, quam ad iudi-
ces, imo magis; si quidem hi summam republ. administrabant, in conuentionibus re-
gnabant, bellum, aut pacem, et cetera ejusmodi suadebant, aut diffunde-
bant.

Quid προκλητός sit, ait Pollux lib. III. c. 6. προκλητός δὲ ὅς ἐστι λόγος δι' ἡγ-
γῆς ἐπὶ τῇ δέξῃ, ἢ μαρτυρίᾳ, ἢ παύσει, ἢ ἄλλῃ τινι τοιαύτῃ. Obser-
vandam tamen est προκλητόν non propriè dicitur, sed definitionem
nem fuisse, seu eo tendisse; nam hic erat effectus acceptæ προκλητοῦς ut
litem finiret. Ergo προκλητός dicebatur, qui vel ante litem motam, vel
in limine litis, vel lite corrente conditionem adversarii defendebat, se-
cundum quam lis finiretur. Exempla possunt varia esse; primum est iurij-
jurandi delicti, cum iuris iurandum adversarius adversario defert, quo sit
statuimus. Id enim est, quod dicit Pollux, ἐπὶ δέξῃ. Demosth. contra
Boetium de dote materna. Ex hac oratione patet licuisse Atheniensibus
in matrimonium duas feminas simul ducere quod et Gellius XV. 22. et
Terentianus de Phormio, testantur.

Κλητόν, et ἐκκλητόν, non erat in ius vocatio, sed fiebat in ipso iudi-
cio, cum testis, cui denuntiatum fuerat, citatus non respondebat. Atque
id ipsum ex iurisdictione probat: ἡγεστὰς ἡγετῶν καὶ ἐκκλητῶν
ἐπὶ μαρτυρίᾳ, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικασ-
τοῖς. Plinius Prudens in h'p'p'p'. ἡγεστὰς δὲ καὶ ἡγετῶν καὶ ἐκκλη-
τῶν ἐπὶ τῶν μαρτυρίᾳ, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν
ἐν τῷ δικαστοῖ. καὶ ἐστὶν ἐπιτίμιον κατ' αὐτὸν, δόξα καὶ χίμαιρα. Item
alibi: ἐκκλητῶν δὲ τῶν ἐκκλητῶν μαρτυρίαν τὸ ἐνόντα ἐν
τῷ δικαστοῖ ὑπεύθετα, ὅπως ἐλθόντες ἐκκλητῶν καὶ ἐκκλη-
τῶν.

scribam 29. Febr. 1616.

4. et 21.)

(1. 18.), qui

ior. qui
ionibus
tuna 21.

quare
uat,
p. 280.

atque
opulum
to im-
sape

adv. Ma-
si quig
quidem

Tracti
et impo-
his fi-
ingen-
nisi

adoban-
i dus
Dem tem-
t forium
atum pu-
certa
erant.
ab ipso

fructu Andocides de Mylletis p. 12. scribit.

Salutem novae leges sunt plures, nec pauci, qui concordiam, nuper
admodum in paupertatem, conculcare videbantur, antiquas. Et quia
Andonthe Eulide ex legum censio, probatis in portum palam ante oculos omnium
propositis, fuit absoluta, inde ha locutiones, $\rho\acute{o}\mu\alpha\varsigma$ $\chi\epsilon\gamma\gamma\acute{o}\lambda\alpha\varsigma$ $2\pi^o$ $\epsilon\upsilon\lambda\alpha\iota\delta\epsilon\varsigma$
 $\lambda\epsilon\gamma\omega\nu\tau\omicron\varsigma$ et $\epsilon\lambda\upsilon\gamma\alpha$ $\tau\omicron\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}$ $\pi\acute{\alpha}\sigma\iota$ $\epsilon\upsilon\lambda\alpha\iota\delta\epsilon\varsigma$ apud veteres.

Sedit inuenta etas alienorum *Antium* proventum, qui saepe rem e publico
ut auferent, mobile vulgus fluctuum in *notam* concionum suarum staballo
nunc illa, nunc illa in brevem ingerunt. Conati tunc quidem sunt viri,
veram usque praesentis, *Lycurgus*, *Laertes*, *Leptines*, *Demophones* et alii
(de hoc genere civium vitiosam et corruptam consuetudinem legibus emen-
dare et multa salubriter in statuere, sed vixit licentia, praevalensque passi-
nam solvit. *Critias* Macedonibus imperare desueta, partim a *Philippe*, dein-
de ab *Antipatro* bello damiana conquassata, gentis eius passim intra ma-
nia recipere debuit. Duo tempore *Demetrius Phalerus*, vir non solum eruditissi-
mus, sed etiam civis e republica maxime tuendusque civitati paradissi-
mus, Solonis legibus, quae in consuetudinem abierant (*Act. de Legib. II. 25.*)
robore reddidit, atque Athenas, iam jamque in exitum ruentes, saluti et
illo de gradu deiecit, in prius omnia vergere, et qui liberalis Graeciae
que acerrimi fuerant vindices, suam agere tuam coeperunt. Mansit tamen
reipublicae vetusta forma, durabat fœdus ac foederata Romanorum civi-
tati *Antiochus*. Strabo *II. p. 610.* Quare et suos sibi archontes habuerant,
et eo honore *Domitianum*, clavo imperii nuper *Domitium*, insignem, *Philo-*
stratus (*De vita Apollon. VII. 16.*) auctor. Adde *Plinium* (*Epist. VII. 24.*)
Traiano imperante, residuum libertatis nomen iisdem conservare. Sed hoc
paucina et iuxta libertatis quidam umbra erat; ut mirum non sit,
in *Draconis* *Solonisque* legibus tot annorum decursu mutata nulla atque
obliterata fuisse. Cui quidem oratio *Hadrianus Augustus* mœdum voluit,
Graecorum omnium rudissimius et paucissimos $\rho\acute{o}\mu\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\varsigma$ a vicinis
(*Straboni p. 226. l. 1. 1.*) *Megacensibus* nunciatus; namque Atheniensibus
leges penitentibus ex *Draconis* et *Solonis* reliquorumque legibus jura compo-
suerunt, quemadmodum in *Isidori Chronica* (*ad An. 2638*) legitur.

Scripsit Demetrius Phalereus πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ῥητορικούς libros quin-
 que a Diogene Laertio (in vita Demetrii sect. 80.) indicatos. De legibus
 et vicijs legum latioribus volumina concinnaverat. plura Theophras-
 tus, de quibus item ipse Diogenes (in Theophr. sect. 44.) et Theophras-
 ti proceptor Aristoteles. Haec nequaquam desideramus, si cui et
 Heraclides Pontici πρὸς Νόμους, unde quidam apud Plutarchum (in
 Solone) et Selephi Bergamini πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διδασκάλους et πρὸς
 τοὺς Ἀθηναίους νόμους καὶ ἑδῶν libros, a Iulio (lib. vires (Lydus)
 memoratos. Neque sper ulla est rei peragenda ἡντιμετέλλει πρὸς τοὺς
 Ἀθῶν τοὺς Σόλους, quia videmus Grammaticos et Philopoli referri
 ferat, Plutarcho (in Solone principio) teste, cuiusque in signis fragmen-
 tum Harpocration (v. 5. ἡλθε δὲ νόμος) nobis servavit. Amissum
 denique est, ut cetera proleam, ὑπομνήματα τοὺς Σόλους Ἀθῶν, quo
 Seleum obscura, quae in Anonibus erant, explicasse Pudas (Ἀγασίας)
 significat.

p. 158.

p. 161.

p. 173.

50135

καὶ ἔτι καὶ ἵτι ἀλλο ἀνύττειν εἰς αὐτοὺς ἐπιβαλλόμενον.

Thucid II. 75.

p. 184. Veneribus Græcia moribus id Græciæ valuit (Græcia ut
enim in finibus, victoria modo in suspensio declaranda causa, non ut in
perpetuum belli memoria maneret: tamen Græcia et ex ore et exinde creata
memoria Plautus XI. 21. p. 189. p. 450. III. 10. p. 619. et Plutarchus in Alcib.
p. 207. I. Quamquam primi ea ex materia quæ respuunt, male tota Græ-
cia audierunt, ἔδδ' ἔξ' πάς Ἑλλάδιν οἱ περὶ τοὶ Λίβινον καὶ Χαλκῆς ἐγ-
βαττες Τροπαίων ἐδοκίμαζον. Plutarchus Lucubr. Rom. p. 270. D. Quin cum
Thebani, Lacedæmonius bello superatis, eandem palissent Troæum, ~~Lacedæ-~~
~~monius~~ accusati apud Amphiclyonas sunt, Cicero de Invent II. 23. auctore.
Adde Casaub. in hui non latuerant, ad Hædalon. lib IV. p. 283.

Nesslingius ad Aristot. Rhetoricum XIII. 24.

p. 186. ἔτρεον δὲ ἐβόλε γόμον κατὰ τῶν λιπόντων τὴν ἐν πολέμῳ τῶν, ἢ
τὸ δύναντον καὶ ἀναλλοδόντων τὰ ὅπλα ὑπὲς τῆς πατρίδος. τῶν γὰρ ἄλλων
τορωθέντων κατὰ τῶν τοιούτων τανυκώτων δύναντον τὸ πρόσιμον, ἔσας
προβέστανε τὰς τοιούτας ἐν τῇ Ἰσθμῷ ἐπ' ἡμέρας τρεῖς καθύδα
ἐν ἐολεῖ θυνακτίδης.

Aristotus Siculis XIII. ib. D. Wess.

p. 199. ἔρμιππος, ἔφφ, ἐν τῷ περὶ Νομοθέτων ἱστορεῖ, ὅτι ἐν Λακεδαιμόνι
εἰς οἰκιστὰς καὶ κωστῖνον πᾶσαι συνελάσιντο ἀίκοι. συγκαταμέντων καὶ τῶν ἁγ-
μων νεανίσκων. καὶ ἑκάστος ἦν ἐπιδόρσιον, ταύτην ἀπῆλθεν ἔπεισαν. διό
καὶ Ἀλβαντρεν ἐβγμῶσαν ὅτι κατὰ τὴν τὴν πρὸς τὴν, ἔτρεον ἱστορεῖται.
το περὶ καλῶς ἐφφ ἔφφ. Κλέαρχος δ' ὁ Σουλῆς, ἐν τοῖς περὶ Περικλέους
ἐν Λακεδαιμόνι, φφ, τοὺς ἁγῶντας αἱ θυνακτίδες ἐν ἔσφφ τῶν περὶ
τὸν βωμόν. ἑκάστος ἔσφφ ἔφφ. ἵνα τὴν ἐφ τῆς πρὸς τὸν ἁγῶντος ἔφφ φφφφ.
τῆς, φφφφ φφφφ τῆ καὶ ἐν ἁγῶντος πρὸς τὸν ἁγῶντος.

Athenæus XIII. p. 155. φφφ. D. Casauboni.

ἐν ταύτων οὐκ τις ἀγνώμενος μέμνηται· ἐν τοῖς περιειρημέναις Σωκράτει δύο
 φαιετὰς φυνάδας, Ἐν δὲ πάλιν καὶ τὴν Ἀριστίδεα Μυρσώ, καὶ τὴν Σικίτιν κα-
 λάρητα (οἱ χεῖροι φέρεται οὐ συγχωρεῖν) ἀλλὰ τὰς τρίτας ἐπὶ ἐκείναις· ἑβί-
 δεῖ Κληιδάειρος, Ἀγριότιος ὁ Φαίδραος, Σάτυρος ὁ Περιπατυτικός, Ἀριστο-
 ζηνος· οἷς τὸ ἐνδοξίμον Ἀριστοτέλης ἔδωκεν, ἱερωῶν τὰς ἐν τῇ περὶ
 εὐγενείας· καὶ μὴ ἔρεβ συγχωρεῖται κατὰ φύσιν τὰς ἐξένετο τότε
 διὰ πάντων ἀνθρώπων, ὡς· ἔξιντα καὶ δύο ἔχον φυνάδας τὸν βαρύνε-
 ρον· ὁ δὲν καὶ τὰς τῆς κυριότητος ποιητὰς ἀποβιωπύχας τὰς, πολλὰς
 τὰς Σωκράτους μεμνημένων, παρέβητο δὲ περὶ τῶν φυνάδων φύσιν
 ἱερωόμενος ὁ Ρόδιος.

Atheniens XIII. p. 556. d. c.

p. 201. Ante aliquot annos jam docuit cl. Rudgerius (Varior. lect. lib. I. c. 9.) errare
 eos, qui erroris accusant Cornelium (Barbentem), quia more Atheniensium licere
 germanam sororem in matrimonium ducere scripsit. Idem ego exiko, et
 jam ad puellionem (C. Nep.) eligi Germanos non vocari, iuvem et patrem et
 matrem natum; sed eodem patre, et diversa matre privatis, vide Mureti Var. lect.
 lib. VII. c. 1. lib. XV. c. 5. qui signum primum falsum erroris hunc Cornelium
 impingendi. Apud Athenienses proximi genere, omnes puellas et pueros do-
 tis elocati diffidiles lege ducere prohibebantur, aut tantum dotali largiri, qui
 sponsum invenire possent. Verba legis ex Rudgerio describam τῶν ἐπὶ τῶν
 δύο τὸ ὅμοιον περὶ τῶν, ἐὰν μὴ ἀλλοτρίαν ἔχον ὁ ἐγγύς τῶν ἑτέρων ἐπι-
 δέξῃ, ὁ μὲν πενταλοπιδόμος πενταλοπιδότος ἀρχαῖος, ὁ δὲ ἱππὺς τεταλοπιδότος,
 ὁ δὲ τρυγίτης ἐκαστὸν πενταλοπιδότος. Diodorus lib. 12. talem legem a Solone
 latam, de a Charonda correctam narrat. Porro inter proximam et iuvem
 545 nuptrantur sorores germanae h. e. ἐμπτάσεις. Locus elegans habetur
 apud Philonem secundum a legibus specialibus, quem allegit Anton. Muretus
 lib. XV. Var. lect. c. 5. Plurimum vero adduxit vir magnae doctus, nec minu-
 us instructus Andreas Schottus. ὁ Ἀδριαῖος Σόλων, ἀγνὸς ἵππ, ἐμπτάσεις
 ἐπὶ τῶν ἑτέρων, τὰς ἐμπτάσεις ἐκείνων. ὁ δὲ Ἀθηναίων τρυγίτης

ἑταίρῳ, τὸν ἐστὶ τῶν ὁμογενέων ἑταίρῳ, τὸν πρὸς τοῖς ὁμογενέ-
 οῖς ἑταίρῳ, Ἀθηναίων χλευάζων τὸν ἐκείνων εὐδαιμονίαν, ὡς ἂν
 διαστρέψαντος ἐξέρχεται εἰς τὴν ἀδελφείαν. Ergo nunc liquet Lycurgum
 ac Solonem quasi consilio contrarias habuisse leges sanxisse. Itaque
 Athenienses Germanarum sororum, sive consanguineas docere malis, maxi-
 monium inuasisit: illos apud Lacedaemonios, quasi data opera lucius depu-
 latis aduersans consanguinearum conjunctionem interdixit et aduina-
 rum sororum nuptialem consuetudinem permisisit: quod apud Athenien-
 ses pudicium dignum nonbatur. vide scholia Aristophanis Nubibus
 Act. V. scena 2. Aegyptius autem legislator inrisit hinc Atheniensium,
 illinc Lacedaemoniorum superfluitatem ac lenocitatem, tanquam im-
 perfecta faciendum, uterqueque patre ac matre genitus inestruis na-
 ptiis collocavit.

Gebhardus ad Cornelii Nepotii Cimonem v. 1.

p. 200.

Πάρας δὲ τοὺς ἑταίρους ἢ φίλους, δὲ τὰς τῇ ἀρχαίᾳ κατὰ τὴν ἑταί-
 ρίαν τῇ τῆς νόμιμης ἀδελφείας ποιεῖται, παραδοθέντες δὲ αὐτῇ ἐκ τῆς πό-
 ρης ἑταίρας (hinc Pythagorici dicebant vinum sibi debere, huiusmodi uxorem, quasi
 supplicem ab ara τοῦ ποτοῦ ἀδελφότητα, τῶν Αἰσώπολης lib. 1. de Re fam. v. 4.) ἐπὶ
 τῇ ἑταίρῳ ἑταίρῳ ἢ τῇ τῆς γαμήλιος ἐπὶ τῇ ἑταίρῳ, ἡδονῶν δὲ τῆς
 ἐπὶ ἑταίρῳ, μὲν ἢ νόμιμῳ (supra in gl. a p. 882. ex Pauli de lo-
 cutione) ἐκδοθέντες δὲ οὗτοι νόμιμοι καὶ ὁ πάροχος. ἑταίρῳ δὲ ἐστὶ φίλος ἢ συ-
 γγελος ἢ τὸ μάλιστα τιμωμένους καὶ ἀγαπώμενος. ἐπὶ δὲ ἢ ἑταίρῳ ὅχιμα
 ἀδελφείας, ὅ ἐκ τῆς παροχής πάροχος ἀδελφείας καὶ ἀπὸ τῶν τῆς συγ-
 γελίας, καὶ πρὸς μισθωτοῖς τῶν νόμων, ὅ τῆς πάροχος ἀδελφείας συγγελίας. Rursus
 Ethnologici in ἀδελφείαν μίαν, οἱ δὲ, ὅτι τὸ παλαιὸν τῆς παροχής γαμήλι-
 νας ἐπὶ ὀρχήστῳ ἦσαν, ὅθεν καὶ πάροχος τῆς παροχής ἀδελφείας. De hoc
 autem ritu sponsum ἀδελφείας ab ara vestis seu poro vide Pollucem.

Valerius ad Sponsum p. 202.

Περὶ τούτων, ὡς ἐκείνους ὅτι τῶν παρ' Ἀγλαίους ἰσχυρῶν, ἐν αὐτοῖς
 ἔστιν οἱ ἰσχυροί. Ἀντιφῶν ἐν αὐτῷ πρὸς Πιπυλίδην πρὸς ὁρῶν. μετὰ τούτων δὲ αὐτῶν
 ἄλλοι τε τῶν κυριῶν, καὶ Πιπυλίδης ἐν ὁρῶν τούτων δὲ αὐτῶν.
 ἐν τοῖς κυριῶν ἀντιφῶν καὶ ἄλλῃ παρὰ τούτων, ὡς μετὰ τούτων ἰσχυρῶν
 ἐν αὐτῷ καὶ παρὰ τούτων. ὡς μετὰ τούτων καὶ μετὰ τούτων, ἀπὸ
 τῶν ἐν τοῖς ὁρῶν παρὰ τούτων, καὶ παρὰ τούτων.

περὶ δὲ Μελιτῆς τῶν μὲν τὰδε ἀρχόντων, ἄλλων δ' ἄλλα δ' ὁμομαχίας, πάντων
 δ' ἐπαίνων τῇ παίδει ταύτῃ, Μελιτῆς ὁ πάντα ἔργος καὶ σοφὸς (καὶ
 γὰρ νόμων ἐξηγητὴς Ἰδρυτὴς δούτερος, καὶ περὶ μέλειν ἰδρυτρίβων ἐστὶ.
 ἑπταταὶ γὰρ καὶ τῶν δευτέρων) ἔφυ. ὁ μὲν Κωμωδιοποιὸς ἑπταταὶ, ἄλλοις
 φίλοι, φίλοι.

Διοπίης καὶ Ἀνδρίδας ἐν Ἰακινθῳ φρενίν.

[illegible]

ὅς τις ἀφ' αὐτῶν τῶν πρῶτον ἱερῶν,
δημοτικόν, ὃ ζῶ, πρᾶγμα καὶ βωστῆριον
(καὶ μοι ἀφ' αὐτῶν ἔστιν ἀφ' αὐτῶν, Σούλων.)

μετὰ δ' αὖτε τῇ πόλει γυναικῶν,
τῶν τ' ἔχοντες τῇ ἀναγκαίᾳ φύσιν,
ἄλλοι δ' αὖτε τ' εἰς ὃ μὴ προέχον ἦν,
τῶν τε, πρὸς μὲν τοι, γυναικῶν κατὰ πόλιν
κοινὰς ἀπὸ καὶ κατεσκευασμένας.

ἔτι δ' αὖτε γυναικῶν, μὴ ἡ ἀπαρχὴ παντ' ὅρα.
οὐκ ὡς βέλτε τυχάνεις ἔχων, ἔχεις.

ἔτι δ' αὖτε πῶς, ἢ ὡς δὲ αὖτε ἀναγκάζει.

εἰς ὁμοίους, εἰς πᾶσι δὲ ἔστιν ὅρα.

ἀλλ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

ἀλλ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

tenidine laboras (in pueris)

οὐκ ὡς βέλτε, πᾶσι

ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
καὶ ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
τῶν γυναικῶν, πᾶσι δὲ ἔστιν.

— δύναν, δύναν, καὶ ἀναγκάζει
ἐν τῇ πόλει πρὸς τῶν οἰκιστῶν.

ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.
ἔτι δ' αὖτε, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν, ὅς τις ἀφ' αὐτῶν.

μὴ πᾶσι δὲ ἔστιν, ἀλλ' αὖτε, πᾶσι δὲ ἔστιν

Ἄντα βιάζοντα γὰρ, ἐβιάζεσθαι τε,
 πῶς μὲν γέροντας οἷτας ἐπιδιδόμεναι
 πατρῖδα, πῶς δ' ἀπελθῆναι, πῶς νεωτέρους.
 καὶ τῶνδ' ἐλάττω ἐστὶν ἀδελφός, ἔντελός,
 μὲν γὰρ ἡμῶν, πρὸς ἐσπερίων, πάντας τέρπας.

καὶ Ἀσπαδία δὲ ἡ Σωκράτει ἔνεπρετόστο πλὴν καλῶν φωναίων, καὶ
 ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν τῶν γὰρ ἐπαίσιδων ἡ ἑλλὰς, ὡς καὶ ὁ χερσίς ἤρι-
 σοφάνης ἐν Ἀχαρνῶν παρὰ θυμῶν ἐστὶν, λέγων τὸν Πηλοποννησιακὸν πόλε-
 μον ὅτι Περικλῆς διὰ τὸν Ἀσπαδία ἔρωτα, καὶ τὰς ἐξπαυμένας ἀπ' αὐ-
 τῆς διεσπαίνας ἀπὸ Μεγαρέων, ἀνέξεσθαι.

Ἐπικλῆς φησὶ ἐν Ἀντιλάιδῃ — — καὶ περὶ τῆς πολλοφρονήσεως Λαίδος
 τὰδε λέγει.

Ἄντα δὲ Λαίς ἄρτος ἐστὶ καὶ πόσις, μῦθον
 τὸ κατὰ ἡμῶν ὁρῶν πίνειν καὶ θίσιν
 μόνον, πεπονημένη δὲ τῶν μοι δοκεῖ
 τοῖς ἀρτοῖς, ἔσται γὰρ ὅταν ὦν γένοι,
 ἐκ τῶν ὁρῶν πρὸς τὸν ἑσπέρου καὶ Λαίδος,
 μετέωρος ἀνδραγαθίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος.

ὅταν δὲ γένηται ἡ γὰρ, ἐκ τούτου
 ἐπὶ τῆς τῶν ἡμῶν πινυμένων καλῶς. (ἡμῶν καὶ καὶ τῶν ἡμῶν)
 καὶ τῶν τῶν ἡμῶν γομίζονται τέρπας.
 καὶ Λαίς δὲ τῶν γομίζονται ἡ τέρπας.

Ἄντα γὰρ ὅπου ἡ νεωστὸς καὶ γὰρ,
 ἀπὸ τῶν τῶν ἡμῶν ἡ ἀπελθῆναι.
 ἔσται δὲ ἡμῶν ἀπὸ τῶν τῶν ἡμῶν.
 ἐπὶ δὲ ὁδοῖν τοῖς ἡμῶν ἡ γὰρ τέρπας, ἡμῶν
 τὰς ἀρμονίας τε διακλῆναι τὸ δώματα,
 ἡμῶν μὲν ἀπὸ τῶν ἡμῶν καὶ πινυμένων.
 ἡμῶν τὰ πάντα γὰρ ἡ γὰρ πινυμένων.

δέχεται δὲ καὶ τὰς γὰρ καὶ τρώεσθαι,
περιέειπεν δὲ καὶ γέροντα καὶ νέον.
οὕτω δὲ πῶτος γέγονεν, ὥς, ὡ φίλτατε, *oblatissima*
τὸ γέροντον ἢ τῶν χερσὶν ἢ δὲ λαμβάνει.

περὶ δὲ τῶν ἱστειῶν καὶ Φιλίππου ἐν Κονυγίῃ τῶδε φησὶν.
οὐκ ἔστις ἱστειῶν ἱστὸν ἔστι πάντα καὶ,
ἀλλ' ὅχι γὰρ τῶν οὐδ' αὖτ' ἔστιν ἑλλείδης.

Οἶδα δὲ καὶ ἱστὸν τὴν ἱστειῶν, ἀπομένει ἐν Μυνηγίῃ, ἢ διὰ τῶν
ἱστειῶν, ἀλλὰ δι' ἑτέραν αἰτίαν. ἥ μνημονεύει Ἡρόδοτος ἐν ὑπομνή-
ματι, γράφων ὡς. Τὴν τῶν ἱστειῶν ἱστὸν συντελεῖ Μυνηγίαις.
ἱστειῶν δὲ, πρῶτον ἰστέον, τὸν Ἄϊονος, συντελεῖται τῶν Ἀργεονόων,
ἱστειῶν Ἀἰῶν, οὗτος, καὶ τὴν ἱστὸν ἱστειῶν περὶ τῶν ἱστειῶν. — — —
Ἀφροδίτη, ἥ ὅτι μὲν ἐν Κελύμῳ καλεῖται, οἱ δὲ ἐν Ἑλλεί, Ἀστικῇ (φησὶν)
ἱστειῶν ἱστειῶν ἐν Κελύμῳ καλεῖται, ὅτε ἐπολιόρχει τὴν Σί-
μον, ἱστειῶν ἱστειῶν ἱστειῶν ἐπὶ τῶν ἱστειῶν. *αὐτομάτως*

— Ἡ — καὶ γὰρ ἡμῶν ἡδύτης τοῦτον πλῆθος ἡμῶν ἱστειῶν, περὶ ὧν
ἐπελελύθησαν ὅσον γε δύνανται, ὅσον ὅχλον ἡμῶν ποῖς ἢ ἔχεν. ἡμῶν
γὰρ τῶν Ἀφροδίτης μὲν ὁ Βορέας ἡμῶν καὶ τῶν ἱστειῶν. Ἀπολλο-
νιος δὲ τῶν πλῆθος, ὁ ἱστειῶν δ' ἐπὶ πλῆθος παρὰ τῶν ἱστειῶν φάσκοντες
ἐπὶ τῶν Ἀφροδίτης μετὰ ἱστειῶν πλῆθους καὶ τῶν ἱστειῶν. τὴν Πάροι-
νον ἐπὶ Κελύμῳ, καὶ Λαμπροῖς, καὶ ἱστειῶν. αὐτῇ δὲ ἡ γὰρ
φῶς οὐκ ἔστι. ἱστειῶν δ' ἱστειῶν αὐτῇ, Μυνηγίῃ, Ἀγαλλίῃ, Θερμασίῃ,
Θερμασίῃ αὐτῇ δ' ἐπὶ Κελύμῳ καλεῖται. Ἀφροδίτης, ἱστειῶν, ἱστειῶν
καὶ τῶν οὐκ ἔστι. ἱστειῶν ἱστειῶν καὶ Σίμῳ, καὶ Σινωπὶς ἡ
Λύκος ἐπὶ Κελύμῳ, καὶ ἱστειῶν, καὶ ἱστειῶν, καὶ Θερμασίῃ, ἐπὶ

Λίμαιρα, καὶ Λαμπάς.

— ἔρωσι δὲ δόξα αἰ, ἔδεν ἄρα διαφύσεις Ἀνάβιος τῆς Ἡλίας, ὃν Θεόφρα-
τος, ἐν τῷ ἔρωτικῷ, περὶ τῆς ἔρωτος διαιτὸν γεγονέναι λέγει. οὐδ' ἂν
ἀλλοῖοι δὲ τις ἐν καὶ πορνογράφον καλῶν, ὡς Ἀριστίδην καὶ Πανωσάνην,
ἔστι τε Νικοφάνη, τοὺς γνωστὰς. μετὰ ταῦτα δὲ αὐτῶν, ὡς ταῦτα κα-
λῶς φερόντων, Ποιέμων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι Πινάκων. ὡ
τῆς καλῆς πορνοματίας, ἔνδεσς φίλοι, τῆς τῆς γραμματικῆς τῆς, ὅς
ἔδ' ἐχάλαπτεται, ἀλλ' ἀπαρτίζον τὰ ἑρῶτα αἰεὶ ἐν κεκώ-
πων λέγει.

Κορινθὸν ἔλθον. ὅδεως ἐνταῦθα πως
ἀπαιτῶν τι τῶν ὠκίμων, διέφθαρην.
ἐνταῦθα κατελήγετο τῇ ἐξομίδι.

καλὸς γε ὁ τῶν Κορινθίων σοφιστής, ὁ τοῖς μαθηταῖς διγχοῦμενος, ὅτι δέλι-
μον ἔταίρας ὀνομα. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ, ὡς ἡμεῖς, δεξιμάτα ἀπὸ
ἐταίρων ἔχει τὰς ἐπιγραφάς. Θάλυστα Διοκλῆος, φερύχας Κορινθίων,
ἑνὶ καὶ φιλοπλῆς Ἀνστία, Μετ' ἄνδρα δὲ τοῖς καὶ φάνιον, Ἀλέξιδος
Ὀπώρα, ἑρῶτα Κλεφύδα. ἐπὶ δ' ἐκείνῳ αὐτῇ γ' ἐταίρα, ἐπειδὴ πρὸς
Κλεφύδα συνειδέσθαι, ὡς ἐκείνῳ. ὡς Ἀβελήπιδος ἐργαῖον, ὁ τῆς Ἡλίας,
ἐν τῷ περὶ Διγμορείας τῆς φερόμενος βασιλεῖς, τὸ κύριον αὐτῆς ὀνο-
μα φέρονται εἶναι Μυτρίην.

Ποιῶν cognomina metonymica

ὁ τῆς Σοφοκλῆος Διγμορῶν ἐρῶμενος
τῇ Αἰγῇ Νικῇ, περὶ βυτίαν αὐτῶν, ποτὲ
ἦτος ὡν ἔτ' ἔχεν. ἐπελάλειτο δ' Αἰγῇ,
ὅτι τὸν μέγαν (δὲ) κατέφαθεν ἐρῶμενος ποτὲ
Θαλλόν. παρεγενέσθαι γὰρ εἰς τὴν Ἀσπίην
ἐκτετόμενος χαλιδονίας ἰσχυράς,
ἤμπετον τε φερόμενος μέλι.
Λεγεται δ' ἐκείνην τὴν φωνὴν ἐκτετόμενος

μετὰ τὸν - handlins

μεταπυμπόμενος ποδ', ὡς εἰκ', αὐτὸν, ἀέψιν

πρὸς τὸν μετιόντα παῖδα. Νῦν Πύδων, ἄλλ',

ἐπεὶ γε πῶν ὧν δὴμιτος ἐξένετο,

ἐπειτ' ἐπ' αἷς ὅς ἐστιν ἀνδράμπτην πάλιν;

παύσην νῦν κτλ.

— καὶ ἄλλαι δὲ ἐστὶν ἄλλα μέγα φέρουσι ἐπ' αὐτοῖς, παιδείας ἀποχόμεναι,
καὶ τοῖς μαθήμασι χρόνον ἀπομεινόμεναι. Διόπτηρ καὶ ἐνδύτοι πρὸς τὰς ἀπαν-
τήσεις ἔβαν. Καταφύγωντος δ' οὐ ποτε Στίλπωνος Ἰλνέας παρὰ πότον, ὡς
διαφείδετο τὰς τέας, ὡς φησὶ Σόλωνος ἐν τοῖς Βίοις, ὅπου χεῖρα ἔχοντο
καὶ Ἰπὶν ἀπὸν, ἔργ', ἐχόντων ἀπὸν, ὡς Στίλπων. ἔτε γὰρ ἀέψιν δι-
φείδων τὰς ἐπιτυχόντας τοι, ἡνωφίαν καὶ ἐρωτικὰ βοφύματα δι-
δάσκοντα, ἔμετε ὡδύτως. μὲν δὲ διαφείδων ἐπιτεβομένης καὶ κα-
κῶς παύσασθαι, ἢ μὲν φιλοδόξου ἔχον, ἢ ἐπὶ τῆς. — Ὡς δ' ὅτι μὲν
τῇ δουλειᾷ οὐκ αὐτῆς, ὡδύς ἐστι ἔργον, ἀλλ' ἐφ' ὅτα μόνον. παιδίον,
ἔργ', ὡδύς πρὸς Ἰππομάχον τὸν παιδοτετῆρα μὲν δὲ, οἷοι ἀπὸ φοιτῶντος

ασχ. εἰ. ἀνθ. ἔργον.

de adulteris elegantissime scripsit Ruffinus Plot. Anth. p. 129. 199. ed. Trebell.

Esra linge für nach dem von der Kaiserlichen der Ope-
rungen raufen mit einem imperfecta lex so anzuordnen,
man sollte nur ein gewisse Personen über dem die-
nen spenden dürfen, drey nur ein gewisser
Nussling und ein Thier zu verkaufen, aber ein
Oberricht hat ein alio, in die Verwaltung der
Lex zur Erfüllung zu bringen.

Oben nur so: die nur Aljian ungeschickte Anstalten
nach, sein das Pch. Macedonianum in der Verwaltung, ab
sollte den Kaufmann ein alio zu kaufen, aber
Nussling für ein nicht in die Ope anzuordnen
Erfüllung.

Hugo in G. Gul. Aug. 1819. p. 197. Februar.

fr. 49. §. 2. D. de legat. II. spricht zu widerlegen mit
fr. 40. fr. 114. §. 5. D. legat. I. fr. 11. §. 16. D. lib. 32.
speziell ein Gesetz nach dem Legation anordnen
die ihm anzuordnen Ope sollte Ope zu anzuordnen
zu ein zu anzuordnen, so ist nur fr. 49. §. 2. das ganze
Legat anzuordnen, und so hat die Legation nur fr.
7. §. 16. D. de partib. nicht in. nur die Ope zu anzuordnen
sollte anzuordnen

Ad fragmentum J. Pauli 49. §. 2. D. de legat. Erlangen
apud Balm. scriptum J. Carol. Christian. Glück. 1817.

Leges XII. Tabular. cautum erat, ne inter plebeiosque coniugium
esset (Livius. Hal. Lib. Livius IV. 4). Sic cum plebeis coniugium
Romanis interdum erat (Livius VIII. 14) nisi si per se concedebat quasi
privilegium, ut Campanis (Livius VIII. 26). Nullo magis cum pere-
grinis barbarisque coniugium inire erat negatum, nisi pro diversa

reum conditione, modo popularis, modo: Scabius, modo princeps singulis
in indulget (Heineccii Antiquit. lib. I. app. §. 34.). Quid mirum! cum
ne liberis quidem jus concubii competat. Liberi hoc ex vitis
vetito progenti, servili in conditione nascuntur, hybride nomi-
nabantur (Gesperus p. v. hybrida). Exemplum quod Livius 43. 3.
Ex quo forsan concubinatum originem traxisse dixeris. Nam cum
muliere, quacum concubium non erat, non nisi ope concubina-
tus vivere, et quasi uxorem eam habere permittum erat. / p. 7.
H. Guil. Rovenzen Dissert. in ea, quae ex jure Romano novissimo
locum habebat, ludia concubinae liberisque naturali competebat p. 11.
in bonos. paternos. possidem. Rovenzen 1818.)
Sed aliae insuper cause erant, ex quibus concubinitus potissimum fa-
vebatur, inimicus nuptiis. Exemplum praebeat pater salum Ge-
sumba uxoris lugens, qui liberis novercam suam ducere timuit, quod
v. gr. habemus in Neptasiano, ut narrat Suetonius cap. 3. vide
eius. (p. 7.)

Animas veridice vero, in omnibus civitatibus, quacum mores corrum-
pi incipiunt, atqueque luxuriam a feminis earumque exemplo
proficiat. Sed quod mulieribus primo gratum fuisse videtur, mox in
seius immolatum est. Mores luxuriae fideles a nuptiis abhorrent,
propterea uxorisque desiderii impares. Sic itaque fides, et alia, sibi
aperiant vias, quibus desiderium, quod natura omnibus animalibus
imperiis, leniant. Haec ex causa inter Romanos pulchre con-
cubinatum ordinem esse puto.

Sed ante Augustum nomen civile nondum sibi assumpsit / p. 3. §. 1.
L. de concubinat. neque ex hoc tempore de concubinato certi aliquid
habemus. (p. 4.)

Constat tamen M. liberis naturalibus aliquid retinere nobilibus. c. 1. C. Theod.
de naturalibus liberis. (p. 11.)

Afflictis nuptiis pariter, neque nuptialis neque dolata requirebantur
instrumenta p. 31. L. de donationibus. c. 19. 23. C. de nuptiis (p. 12.)

Conubinatum, expektum reicere videtur jux Romanum pr. l. d. de
conubinis nec obstat pr. ultim. pr. d. de divor. et rep. (p. 12)
Temporibus ante Augustum, in quibus idu quorundam, quo conubiales
erant, in contrahendis nuptiis Romani opus esse in animum sibi
induxerant, hoc infiduta quam maxime ~~huc~~ imp. erant dispo-
na. (p. 14.)

τοὺς δὲ περὶ τῶν μὴ φενομένων βυρρολαίων εἰς κρείον καθέστη-
νοισ ἐπὶ τὴν παρεστῶτην κατεφύγεον ἔδωκεν ὁ νόμος ἵνα μὴ
βυρρολαίων τῶν ἄλλων αὐτοῖς τῇ ἰδιότητι ἀδικουμένων τῶν ἑμπο-
ρῶν, καὶ τῶν ναυκλήρων αὐτὴν δίκην ᾗσι. *ρ. 893. μν.*

τῶν δὲ τῶν ἐκ Βυζαντίας καὶ πάντων δικαίως κερῶν, διὰ τὸ ἐνδε-
τεῖσθαι αὐτοὺς. *ἰβιδ.*

Ἐνεσχηκότες δὲ τῆς δίκης, διδωβὶν ὁ Παρμίνων ὅσμον τέτταρτον περὶ τῶν
ἑκατημύτων. καὶ ἕτος ἑτάξατο, ἐποδωθῆμενος ἑφῶς, ἵνα μὴ
ὁρῶν τὸν ὅσμον. *ρ. 896.*

πρωτὸν μὲν ἐν τὸν χρόνον ἑαυτῷ ἡφύμενος μέγεθος εἶναι τῆς μὴ ἀλ-
θείας τὸ ἑκατὸν εἶναι. ἡμῖν γὰρ ἐπιτροπὴ τέτταρτον πρὸς τὸν Παρμίνωνα,
τέττοντος ἑτος γέγονε, καὶ ἡ γυνὴς τῆς Ἀριστοκλείας. ἡ δὲ ἀγῆτος τῶν δικῶν
τοῦ ἑμπορίου ἑμμενοὶ εἶναι ἀπὸ τῆς βουδουμένης μέχρι τῆς μοναχί-
ας, ἵνα παρεστῶτα τῶν δικαίων τυχόντες ἀνάγκη. *ρ. 900.*

Ἄρα δὲ μοι καὶ τὸν νόμον, ὃς καθύπερθε εἰσὶν ἐπὶ τῆς εἰρήνης. *ρ. 901.*

οἱ μὲντοι νόμοι, καθὼς οὗς ὅμιος δικαστὴς κἀδύδα, ἐκ' οὗτω ἀφῶν. ἀλλ' ὅπως
μὲν τῶν μὴ φενομένων ὅπως βυρρολαίων Ἀδύνατοι μὲν εἰς τὸ Ἀδύνατον ἑμ-
πόριον, παρεστῶτα δὲ δώκεν. *ρ. 900.*

Ἐφ' οὗ γὰρ, ὡς ἄνδρες Ἀδύνατοι, ἐδάνειθα φροσῶνι τέτταρτον εἰκοσι μνᾶς, ἀμφοτε-
ρότατος εἰς τὸν Πόντον, ἐπὶ ἑτέρας ἡ ὑποθήκη. καὶ βυρρολαίαν ἐδέρην πρὸς
Κετῶν, τῷ τεταρτῷ. *ἰβιδ.*

ὡς δ' ἡγάγην αὐτὸν διακενούμενον μὲν προσέχεμαι τῷ Λάμπιδι, λέγων, ὅτι ἐδόν μοι
ποιεῖ τῶν δικαίων φροσῶν, ὅδ' ἀποδίδωμι τὸ δάνειον, καὶ ἅμα ἡφῶν αὐτὸν, εἰ εἰ-
δείη, ὅπως εἶναι πρὸς καλεσθῆμεν αὐτὸν. καὶ ὡς κατὰ τῆς ἑχῶν προσεκαλεσθῆμεν
αὐτὸν. καὶ ὁ Λάμπις, ὡς ἄνδρες Ἀδύνατοι, πρὸς καλεσθῆμεν μοι ἐδόν μοι ἐπὶ
μυθὲν εἰπὴν, ὡς ἀπὸ τῆς πρὸς τούτῃ τὸ χεῦδιον. ὅδ' ὁ εἰκὸς ἦν, εἶπε. χεῦδιον
μυθῶν. τὰ τέτταρτον προσκαλεσθῆναι, ἐμοὶ γὰρ ἀποδίδωμι τὸ χεῦδιον. ἀλλὰ μὴ ὅτι ὁ
Λάμπις ἐκ' ἐφῶς ἔταξα, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὅσοι οὐδὲν ἡφῶν εἰπὴν, παρεστῶ-
τος τῆς Λάμπιδος, ὡς νῦν φηβὶν ἀποδιδόναι τὸ χεῦδιον. καὶ τοῦ εἰκὸς ἡφῶν
αὐτὸν εἰπὴν, ὡς ἄνδρες Ἀδύνατοι. τί με προσκαλεσθῆναι, ὡς ἄνθρωπος, ἀποδίδωμι
γὰρ τέτταρτον τῷ παρεστῶτα τὸ χεῦδιον. νυνὶ δ' ὅδ' ἑτέρας αὐτῶν οὐδ' ὅπως
εἶπεν ἐν τοῖς τεταρτοῖς. *ρ. 911.*

ἡ δὲ ὁμοίον ἔστιν, ὡς ἄνδρες ἀθληταί, εἰς τὰ ὑμέτερον πρόσωπα ἐμφασιπτοῦσα
τὰ ψευδῆ μετευσθῆναι, καὶ πρὸς διαιτηγῆς παρ' ὑμῖν μὲν γὰρ ὅσῃ μεγάλῃ
καὶ τιμωρίᾳ ὑποκείσθαι τοῖς τὰ ψευδῆ μετευσθεῖς. πρὸς δὲ τῷ διαιτηγῇ,
ἀκινδύνως καὶ ἀπειχύντως μετευσθεῖν, ὅ, τι ἂν βούλωνται. p. 91b.

Φορμίων δὲ φθίνει ἀποδοῦναι Λάμπιδι ἐν Βοβοπόρῳ ἑκάτον καὶ ἑξήκοντα ἑταί-
ρας κωμικὰς. — δανειδόμενος ἑταίρων τόκων. ἔδωκε δὲ ἑκατὸν οὐ ἑταί-
ροι τόκοι. p. 91a. διὰ τὴν ἀποδοῦναι τὴν δανεισμένην, καὶ τὴν ἀποδοῦναι τὴν
τόκοις.

ἡγεμόματα-ποιγνόμενος Περικλῆς ἐν Βοβοπόρῳ, ἔπειτα τῷ βούλῳ Ἀδύναξ εἰς τὸ
ἄστικόν ἐμπόριον διγυγῆν, ἀπαλὴν τὸν βίτον ἐξέλεξεν, ἐπαγγυῶν ἐν τῷ Βοβοπόρῳ
Λάμπιδι, ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν τῶν βίτων καὶ τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως
ὀνόματι. γεμίσας δὲ νῆων μεγάλην σῖτα, ἐκώρυξεν εἰς Ἀκρονδον. καὶ
διέδωκε πρὸς κοινωσύνης τῷ τῷ (φορμίονι) ἀπὸ τῶν ὑμέτερον χρημάτων. καὶ
τῷ τῷ ἔπειτα, ὡς ἄνδρες δικασταί, οἰκῶν μὲν Ἀδύναξ, οὐκ ἔστι δὲ αὐτῷ
φονακὸς ἐκείνῳ καὶ παίδων, τῶν δὲ νόμων τὰ ἔδικα ἐπιτίμια πρὸς
θεοκότων, ἔπειτα οἰκῶν Ἀδύναξ ἄλλοι τοὶ διγυγῆναι, ἢ εἰς τὸ ἄστι-
κὸν ἐμπόριον. p. 91d.

Φορμίον τοίνυν τότε χρώμενος κοινωσίᾳ καὶ μετῴ, οἷσται δὲ ἀποσεσῆναι
τὰ χρημάτων ἡμῶν, οἷσται διγυγοῦντες διαστειλέμεν εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον, καὶ
τῶν ἡδὲ καὶ τῶν κατελεγεμένων τὴν πόλιν, ἐν οἷς ὑμεῖς τοὺς χρωμένους τῷ δῶν
ἐξιστάτε, οὐδενὸς τῶν ἀπολεχόμενων. ἴδιον.

ὑμεῖς δὲ τῷ τῷ δικῇν εἰσαχόμενον εἶναι, ὁ νόμος αὐτὸς διαμαρτυρεῖται,
κελεύων τὰς δίκας εἶναι τὰς ἐμπορικὰς τῶν θυρολατῶν τῶν Ἀδύναξ, καὶ
εἰς τὸ τῶν Ἀδύναξ ἐμπόριον, καὶ ὁ μόνον τῶν Ἀδύναξ, ἀλλὰ
καὶ οἱ ἄλλοι γένεταί ἐνέκα τῷ τῷ τῷ Ἀδύναξ. p. 91g.

αἱ δὲ ἐμπόριαι τοῖς ἐφαρμόμοις ἐκ' ἀπὸ τῶν διανοημένων, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν δανειζόντων
εἶναι. καὶ ὅτι νῦν, ὅτε ναύκληρον, ὅτ' ἐπιβάτην ἐκ' ἀναχόμενα, τὸ τῶν δανειζόντων
μῆκος ἂν ἀφαιρῶν. ἐν μὲν οὖν τοῖς νόμοις, πολλὰ καὶ καλά βούλει εἶναι αὐ-
τοῖς. p. 92. quales ha leges?

πολλῶν ἀφαιρῶν εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον, καὶ ἐλλήνων καὶ ῥωμαίων, πολλὰς δίκας
εἶναι ἑκάστοτε ἀπὸ τῶν τῶν ῥωμαίων, ἢ τῶν ἄλλων ἀπάντων. p. 92f.

ρ. 925. 99. *Demofthenis Rhetorici, συγγραφή εμπορικῆς δεικνύου.*

ἐν γὰρ τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν, ἔδεν ἑδικέντες, ἔδεν δίκην ὑφαικότες
ἀνδρείαν αὐτοῖς, βεβλημένα τὰ ἡμέτερά αὐτῶν ὑπὸ σέτων, (καὶ γὰρ οὐκ ὄντων,
ὡς περὶ δεδομένων δόλων φασί, κατ' ἀδυναμίαν. ρ. 931.

ὅσα μὲν γὰρ ἀμφοτερότερον ἔστι τῶν βαρβαρίων, κείως δεικνύει, ὡς ἄνδρες
δικασταί. τὰ δὲ πᾶς ἀμφοτέρων ἐμυλοχθέντα τῶν βυτυδεμένων, καὶ περὶ ὧν
συγγραφαὶ κείνται ναυτικῆς, τίλος ἔχουσιν ἅπαντες τομήεσσι, καὶ χεῖρας
προσέχει τοῖς συγγραμμένοις. ρ. 932.

ἔπειτα—ἀφικόντο δεῦρο, εἰς μὲν τὸ ἡμετέρον ἐμπόριον, οὐ καταπαύσαντες, εἰς φώ-
ρων λιμένα ὁρμήσαντες, ὡς περὶ ἂν εἴ τις εἰς Ἀθῆνας ἢ εἰς Μίλητον ὁρμήσεται.
ἔστι γὰρ ἀποπλεῖν ἐκ τῆς λιμένος τέρας, ὅποι ἂν τις (βέλγῃται, καὶ ὀπηγῇ
ἀν δολῇ αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν πλοῖον ὥρμηκεν ἰνταῦθα πλεῖς, ἢ πέντε καὶ ἑκατόν
ἡμέρας. ρ. 932.

ἔγω δὲ μὴ τὸν Δία τὸν ἑταῖρον, καὶ τῆς θεῆς ἅπαντας, ἔδεν πῶποτε ἐφθάρηαι,
οὐδ' ἐπετίμηαι, ὡς ἄνδρες δικασταί, ἔδεν, εἴ τις βέλγῃται σοφιστὴς εἶναι, καὶ ἰδο-
κᾶται ἀφύρῃ ἀναλίσκῃ. μαινόμεν γὰρ ἂν, εἴ τι μοι σέτων ἐπιμελὲς εἴη, οὐ
μῦθος γὰρ μὴ Δία, οἷμαί γε δεῖν ἀνθρώπου καταφρονεῖντας, καὶ οἰομένους δεῖν
εἶναι, ἰφίεσθαι τῶν ἀλλοτρίων, οὐδ' ἀφικεῖσθαι, τῷ λόγῳ πιστεύοντες. πονηρὸν
γὰρ ταῦτα ἢ ἔστι βωφιστῆ, καὶ οἰρωζομένῃ. ρ. 932. ὡς.

ἀλλὰ πῶς καὶ δίκην λαβεῖν, ὡς ἄνδρες δικασταί, περὶ τῶν ἐμπορικῶν βαρβαρίων, πᾶσα
ποῖα ἀρχὴ ἢ ἂν σὺν χεῖρας, πᾶσα τοῖς ἐνδεκά, ἀλλὰ τοιχωρύχας, καὶ κλέπτας, καὶ
τοὺς ἄλλους κακοῦς τοὺς ἐπὶ θανάτῳ οὗτοι εἰσάγουσιν. ἀλλὰ πᾶσα τῶν ἀρχόντων
οὐκ ἔστι ἐπικλήρων, καὶ ὁρμητῶν, καὶ τῶν τοκίων τῶν ἀρχόντων προσέτακται ἐπιμε-
λεῖσθαι. ἀλλὰ νῦν Δία πᾶσα τῶν βασιλείων ἀλλ' ἔκ τῶν ὑμνασίων, ἔδεν ἀδελφείας
ἔδεναι χειρονομία. ἀλλ' ὁ πολέμαρχος εἰσάξει ἀποσταλὴν γε καὶ ἀποσταλὴν ἀπο-
σταλὴν. οὐκ ἔστι ὑπολοπὴν ἔστιν οἱ στρατηγοί, ἀλλὰ τοὺς τριγυράρχους καθίστανει (οὗτοι
εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον) ἐμπορικὴν δὲ δίκην ἐδελειν εἰσάγουσιν. ρ. 940.

ἔστι γὰρ δέγε, ὡς ἄνδρες δικασταί, τὸν νόμον ὡς χαλεπὸς ἔστιν, ἔάν τις ἀδυναμίαν
ἄλλοις πῶς εὐτυχῇ, ἢ ἀδυναμίαν, ἢ χεῖρας δανείῃ εἰς ἄλλο τι ἐμπόριον, ἢ τὸ
ἀδυναμίαν τοῦ γημίου περὶ σέτων εἶδιν, ὡς μεγάλα καὶ δεινά. ρ. 941.

μαλόμενος οὐκ ἴδε τὴν ἐργασίαν πύργου τὴν ἐν τῇ περὶ τῆς, καὶ τὰς παρὰ
κατασκευὰς λαμβάνων, ὅρων, ὅτι, μήπω τῆς πολιτείας αὐτῷ παρ' ὑμῶν οὐδὲς,
οὐκ οἷός σε ἔβουτο εἰσπελάσσειν, οὐδ' Ἰαβίων ἐπὶ γῆ καὶ βουνοκίεος οὐρανολίης
ἦν. ἔλατο μάλιστα αὐτὸν τὸν Πάβιον χρεῖσιν ἔχειν τῶν τῶν χρημάτων,
ἢ τὰς ἀλλὰς χρεῖσιν, οἷς προέμενος ἦν. ρ. 946.

— λαβὼν δὲ δῶκεν πεντακισχιλίας, καὶ πάντων ἀφ' ὧν τῶν ἐγκαλυμμένων δὲ
δωτέων, εἰς τὸ ἴαρον τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθόν. — ρ. 947.

καὶ τοὶ οὗτοι δὲ τῶν μὲν παῖδα ἐπὶ τῷ πατρὶος καταλειφθέντα, καὶ οὗ τῶν
όντων κύριος ἦν, ἐπίτροπος καταλειφθέντος, οὐκ ἂν ᾔσκηται. δὲ δὲ, ὅς ἀνὴρ
καταλειφθείς, τετταρα καὶ ἑικοβιν ἐστὶν γεγενηὶς ρ. 951.

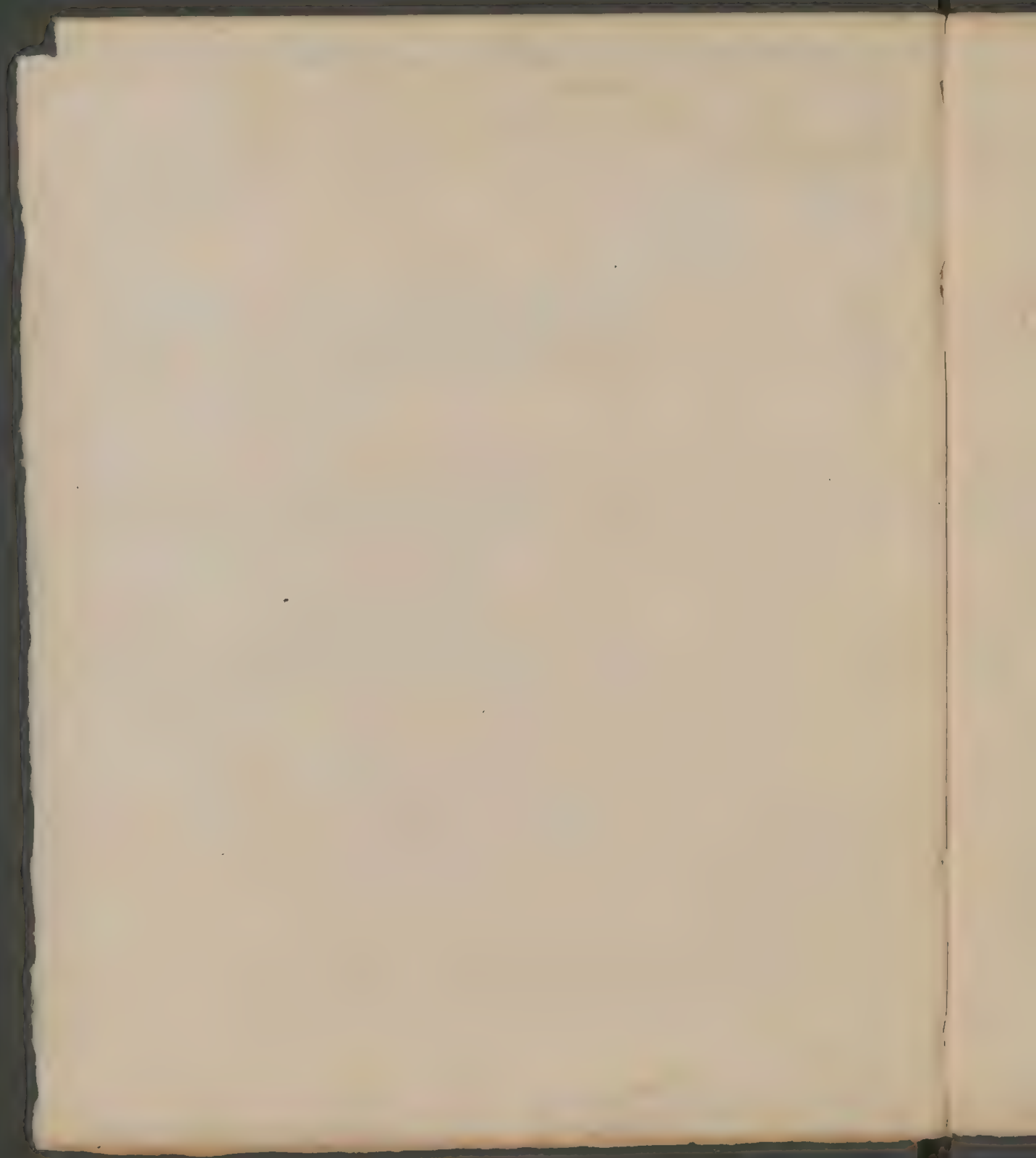
Ακούετε τῶν νόμων λέγοντος, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ τε ἀλλὰ, ὃ μὴ εἶναι δεῖ
δίκας, καὶ οὐδ' αὖτις ἀφῆκεν, ἢ ἀπῆλλαξεν, τες ἰδὲ αὐτῶν. ρ. 952.

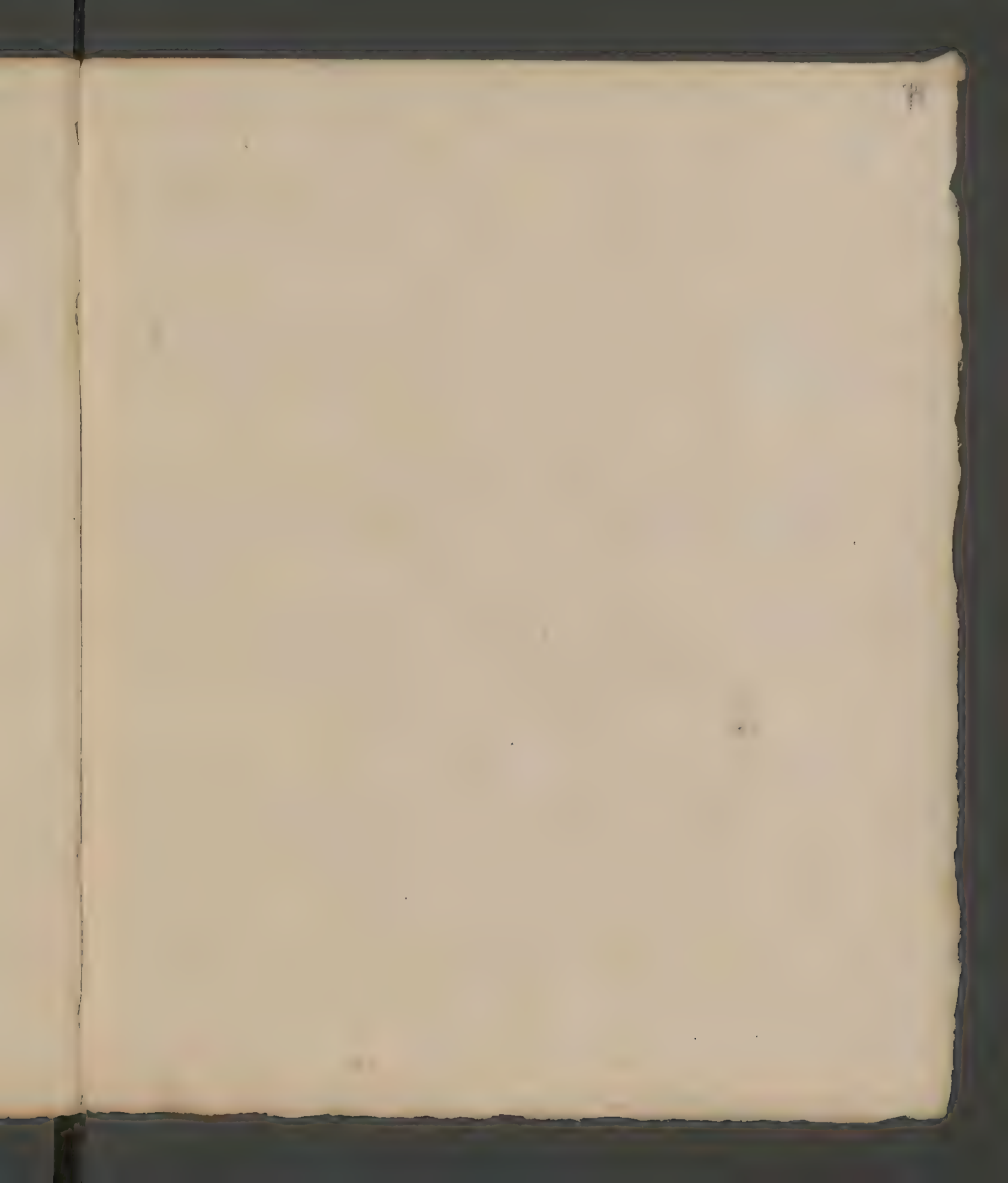
τοὺς μὲν γὰρ ἀδικημένους ἱκανὰ τὰ πάντα ἐστὶν γῆγάτο (ὁ Σόλων) εἶναι εἰσπελάσσειν.
κατὰ δὲ τῶν φενδομένων τὸν χρόνον ἐπορίβει βαρέστατον ἐλαχρόν ἐβρίστατον
καὶ ὅμα ἐπιπρόν ἀδύνατον ἔγνω ὅτι τοὺς τε θυμολόοντας καὶ τὰς μέστους ἀεὶ
ἦν, τὸν νόμον αὐτῶν τῶν ἐθῶν, ὅπως μέγιστος εἴη τῶ δικαίᾳ τοῖς ἐγγύμοις.
ρ. 953. ἰνδὴ

— ἐν Αἰγίνῃ ἔδωκε Στυμόδωρος ἑρμῶν, τῷ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, τὴν γυναῖκα, καὶ
τελευτηγάνης ἐκείνης, ἔδωκε πάλιν τὴν θυγατέρα τὴν ἑαυτοῦ. καὶ πολλὰς αὖ
ἔχοι τις εἰπεῖν τοιάστας. — — διότι τῶ Πάβιον ὁ πατὴρ ὁ βὸς, ὃς πρῶτος, οὐδὲ
μόνος, οὐδ' αὖτὸν ἀφῆλυν, οὐδ' ὅμας, τοὺς υἱοὺς, ἀλλὰ μόνον ὅρων ὡς
εἶναι τοῖς ἑαυτοῦ περὶ μαθῶν — — ὅτε γὰρ τὰ μετὰ πρὸς μέγιστος αὐτοῦ ἦν
τέλειστα, ὅντων παῖδων ἐκ τῆς γυναῖκος φερμῶν τῶν (οἰκίᾳ) τότε ἠρωδοτέας
κύριος δόντος τῷ πατρὶος τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τὰς νόμας αὐτῶν γεγενηγάνης. εἰ γὰρ
αὐτῇ εἶχε λαβὼν ἀδικίᾳ ὅδε, μετένοος δόντος, ἐκ ἧν ἦσαν οἱ παῖδες κληρονο-
μοί. τοῖς δὲ μὴ κληρονομοῖς, ἐκ ἧν μετὰ τῶν ὄντων, ρ. 955.

ἦν δὲ οἱ δεινολογία φάλλοντες τῶν ἐπὶ τῷ ἐργασίᾳ, καὶ τοῖς ἀνδραποδ-
αῖς ἐπελάμναι παρὰ Μνηδικλῆος. καὶ ἔδεν ἦν ἀπλῶν, οὐδ' ὅμας τῶν.
πάντα δὲ ἐλαττωμένοι φερόντες λέγοντες, καὶ τῷ Μνηδικλέους (βεβαίως) ἦν.

προηλασάντα πρόκλησιν ἡμᾶς, ὡς ἔδεδωκεν, ἡ κομιδὴν πάντα τὰ
χρήματα παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπελθεῖν, ἡ διαλῦσαι ὅσας ὕπερ ὧν ἐνε-
κάλουν, αἰτιώμενοι πολλῶν πλείονος ἀξία ἔχειν, ὧν ἐδεδώκειμεν χρε-
μάτων. ρ. 970.

Vita

Natus III. Id. Apr. i. e. die II. Apr. Dio. p. 870. Spart. c. 1. die VI.
Id. Apr. sed falsè. Statian ejus septim, Tripolitanus in Africa
fratris narrant Spart. c. 1. 18. Eusebium, Orosium VII. 17. Victor
Cap. XX. 19. Philostr. Soph. II. 20. 8. 2. Samasius in vita Iudoni
apud Philem cod. CCXLII. p. 1030. ἀπὸ τῶν δὲ ὁ Σεβήστος Εὐρω-
πὸς καὶ Πανδίων Πατρίς, κατὰ τὴν τῶν νόμων ἀρχήν. nisi hoc vult
videlicet Romana gravissimum esse Theimanus ad Arionem p. 1291.

τῶν δὲ δὴ τότε ἀνδρες, τῶν ἑκάστος ποδάρκων Σεραπιδόν καὶ
ἄλλων γενεῶν δοχῶν ἔχοντες, ἀντεδίδοντο τῶν ποδάρκων, ὁ, τε
Σεβήστος καὶ ὁ Νίβος καὶ ὁ Ἀλκίνοος. οὗτος μὲν, τῆς Βρετανίας
ἄρχων, Σεβήστος δὲ, τῆς Παννόνιας, Νίβος δὲ, τῆς Συρίας. Dio. p. 1297.
Herod. II. 9. 2. ὕψιστο δὲ Παδίων πάντων. Σεβήστος. Victor. Cap. XIX. 4.
Severi princip. ann. Provinciae Pannoniae permittit: Septimius Severus, forte
Dyna. legatus, in exterius servus bellum gerabat. Mithras, aliter Victor
Eut. XIX. 2. Hoc tempore Nigra Pannoniae apud Andriam, in
Pannoniae Saloniae Septimius Severus, creatus Augusti. Spartian
Sev. c. 5. a Germanicus legionibus — imperator est
appellatus apud Carnuntum.

τῶν δὲ δὴ τῶν ὕψιστων, ὡν ἕκαστος, δυνάστης ὁ
Σεβήστος. p. 1297.

ὁ δὲ Σεβήστος τὰ ἐν τῇ ἑσπέρῃ πάντα πάλιν τῶν
Βουλωνίων προσπορεύμενος, ἐπὶ τῇ δώμῳ ὑπῆρξε,
οὐδὲ ποτε ἦν τῶν ἀπλῶν φερόμενος, ἀλλὰ ἑλκω-
θεὶς τοὺς ἰσθμὸς ἐπιδεδυμένος, ἐν μέσῳ αὐτοῦ
μετὰ ἡμέραν καὶ νύκτας ἄρχεν. οὐδὲ ἀποδύδαντο
ποτὲ ἑκείνοι τῆς δώδεκα, πρὶν ἐν τῇ δώμῳ γενέσθαι.
p. 1298.

ἔπει δὲ αὐτὸς ἐς τὴν Ἰταλίαν
ἀφίκετο, καὶ τὴν Ἰαβροννὴν ἀκονιτὶ παρέλαβε, καὶ
αὐτὸς αὐτὸν ἐπὶ αὐτὸν ἐπέμπειν, ὃν περιβρῶντας ὑποστρε-
ψαὶ ἢ εἰσέχοντας τῶν παρόντων, προσεχόμενον αὐτῷ
— — — — — εὐσεβεῖας ἡμῶν ὁ Ἰαλνός, κοινω-
τοῦ αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς ἐκίλεσε τὸν Σεβήσον φη-
ρίδαυα.

μὲν δὲ Ἰαλνός οὕτως ἐν αὐτῷ τῷ παλατίῳ
κατὰ κρίματος ἐφενώθη, τοῦτον μόνον εἰπὼν. καὶ
τί δεινὸν εἰσέχοντα τίνα ἀπέκτεινα; ἔφη δὲ ἐξ ἡκ-
τὰ τῆς ἐπὶ καὶ μῆρας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας ἑβδ.,
αὐτῷ δὲ καὶ ἐξήκοντα ἔργον ἡμέρας p. 1210.

ἀλλὰ δὲ ὁ Σεβήσον ταῦτα, ἐς τὴν Ῥώμην ἔδωκε, μὲν
δὲ μὲν τῷ πωλῶν ἐπὶ τῆς ἰσθμῆς καὶ ἐν ἐοδῷ.
πικρὰ ἐλθὼν, ἐντυνδὲν δὲ τὴν τε πολιτικὴν ἀλλοτρι-
αυτος, καὶ βαδίδας. p. 1212. Contraria d'habitu
7. διὰ τὴν ἑαυτοῦ αὐτοῦ Reimans.

ἐλθὼν δὲ οὕτως ἐκινεῖν μὲν, οἷα καὶ οἱ πρῶτοι
ἀλλοτρίοι αὐτοκράτορες, πρὸς ἡμᾶς, ὡς ἐδεδίκα τῶν βο-
αυτῶν ἀποκτείνῃ. καὶ ἡμῶς περὶ τῆς, καὶ τὸ ἔ-
μελλον, ἐξήφισματι κοινῶς αὐτὸ κωροδογῶν προσεστει-
σι, πολέμιον καὶ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν ὁπρ-
εῖοντα αὐτῷ ἐς τὴν τοιαύτην, αὐτὸς τε καὶ τῆς πα-
αὐτῶν, νομίσεια δογματίας. πρῶτος μὲν τοι
αὐτὸς τὸν νόμον τῶτον παρέβη, καὶ ἔκ ἐφελκῆς,
πολλὰς ἀνελών. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Σόλων ὁ Ἰ-
λιος, ὁ καὶ τὸ δόγμα τῆτο κατὰ πρόσταξιν αὐτοῦ
βουλεύσας, οὐ πολλῶν ὅσους ἔδωκεν. p. 1212.

καταστὰς δὲ ἐς αὐτὴν ἡμεῶν τῷ Περσίνῳ κατὰ

ὁ καὶ αὐτὸς
ἀπὸ αὐτοῦ
ἐπὶ αὐτῶν
μὲν αὐτῶν
καὶ φησὶ
ἐν τῇ βίῳ
τῆς Νιφ
ἀλλὰ γὰρ
μὲν αὐτῶν
τοῦ μὲν
τῶν κα
καὶ τὰ
ἀνεστάν
χωρὶς αὐτοῦ
Iennio
μετὰ
τῷ δαν
καὶ βίος
Κενόμ
πῶς
Σεβή
ἐν τῷ
Summ
collato
ἐν τῇ
cum
ὁ δὲ
ἀντὶ
πολλὰ
τοι, αὐ

ἐκείνους, τὸ τε ὄνομα αὐτῶ ἐπὶ τε τοῖς ἐν γὰρ
ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἑπταὶν περὶ τὰς
ἐπιλέγεσθαι. p. 1244. *per. expr. n. d. d. moniam*
funerem manibus Ordinarius iaculam.

καὶ φάσιν δὲ τὸν πάλαιον ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ
βυζαντινῶν. δύο γὰρ μυριάδες τῶν μετὰ
τῶ Νίξου δυνάμει. p. 1249.

ἀλλ' οὐκ οὐδὲ τῆς Ἀποστολῆς οὐ πολλὰ ὄψεσθαι, ἐφ' ὃν
μὲν ἀπ' αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν ἑφ' ὅσον ὁ Νίξου δυνά-
μει, ὅς τῆς βυζαντινῆς φασίν. ἔα δὲ ὅτι
τῶν καταδιωκόντων, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.
καὶ ταυτὴν ὁ Σεβήρος ἐς τὸ Βυζάντιον πέμψας,
ἀνεστάντων δὲ ἰδόντες αὐτὴν οἱ Βυζαντινοὶ πρὸς
χωρὶς δόξαι. *ibid* *confundit res Spartianus in Be-*
lennio c. 6.

μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σεβήρος τὰς τὰ τῶ Νίξου φασί-
νυ βαντας. *ibid*

καὶ οὐκ οὐδὲ τῆς βυζαντινῆς πᾶς αὐτῶ τῷ Σεβήρῳ
κηρύσσοντες, ἔκ τῆς ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὡς
πρὸς ἀπαγγέλλεται. — — — τῶν μὲν οὖν ὁ
Σεβήρος, τῆς παρὰ τὴν βυζαντινὴν ἑλθόντων
ἐν τῷ τῆς οὐβίης ἔχοντες ἰσχυροί. p. 1250.

Summus vis (quis?) ad Spart. Severum c. 14. p. 621.
collato Vichre cap. XX. II. expr. imat. hunc Clementi ibi
indicatum, sed Clementis nomen in textu non erat,
cum tamen ille Spartianus fuisse.

οἱ δὲ δὲ Βυζαντινοὶ καὶ ἰσχυροὶ τῶ Νίξου καὶ τῶ
ἀντιβαντας, πολλὰ καὶ δυνάμει ἔδωκαν. p. 1251.

πολλὰ μὲν οὖν καὶ ὁδὸν καὶ ἑπ' ὅσον οἱ Βυζαν-
τινοὶ, ἀπὸ τοῖς ἔκ τῆς οἰκίας μὲν (ὡς ἐπ' αὐτῶν) ὁδὸν

πὶ ὅλον περιττὸ χρόνον πολιορκήμενοι. p. 1252.
erat oppugn. ab A. C. 946. ad 949. Patet enim,
minus vere scripsisse Herod. III. 6. 18. eodem tempore
Pavum profectum esse adversus Albinum, quo adver-
sus Pyrrachum expugnandum alias copias misit. Nam
Albinus usque ad A. A. C. 950. superstit, ut ex numis
apparet quod Medios. p. 266. Et Pavus usque ad
conjugatam penitus urbem in Mesopotamia mansit
p. 847. C. Dio) atque in terra Osroenos, Adiabenos, et
Arabes rebellavit (p. 844. et. ibid). Patet enim falsum
esse quod Chronologi vulgo tradunt, Pyrrachum
captum esse anno imperii Severi quinto. Nam ejus anni
Pyrratus profectus est. Meminit abscisionis Philoptra-
tus in vita Hippodromi Soph. II. 27. E. 1. p. 666.

(Faint handwritten notes, possibly bleed-through from the reverse side)

επιβίβη δὲ πρὸς Πρατ. ἢ Λαοαλ. v. 1. φ. Ρινδ
ἢ Σφύρος

Τῶν δὲ Σφύρων πόλεμος αὐτοῖς, μήπω ἐκ τῶν βαρβα-
ρικών ἀναπνεύσαντι, ἐμφύλιος πρὸς τὸν Ἀλβινόν τὸν
Λαοαλὸν θυγνέχον. ὁ μὲν ἔως οὐδὲ τὴν τῶν Καοά-
ρος αὐτῶν ἐστὶ ἐξόδα τιμὴν, ἐπιβὴ τὸν Νίξον
ἐκποδῶν ἐποιήδατο, τὰ τε ἄλλα τὰ ἐν τῷ αὐτῷ
ἐξόδατο κατεστήδατο. ὁ δὲ καὶ τὴν αὐτῶν τῶν
αὐτοκράτορος ἐγγύς, ἀπεροχὴν, συγκαταμένους
οὐκ οὐδὲ ταῦτα τῶν οἰκουμένων, γμῆς μὲν οἱ
(βαλὼν τῶν ὑδουμένων ὑδουμένων, ἔδοκ μὴ πρὸς τῶν-
τον ἢ ἐκείνας φανερώς ἀποκλινάσκει, ἐκκοιῶν
ἐφ' ἑα καὶ τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἐκποδῶν. ὁ δὲ
δῆμος οὐκ ἐκδεστέρεον, ἀλλ' ἐκφανεστάτα κατω-
δεδάτο. p. 1258. *Liberas senatus ad Albinum,*
populi enim neminem senatus diligenter exquiri iussit. Hec-
ian 11. 18. 19. Ρινδ, Α. Capital. 19. eaque causa
est, ut tam multi nobilium interfati sint. p. 853.
D. Dio. Α. ut tam infesto populo in senato animo
lucit senatus ibid. 13.

ὁ δὲ Ἀλβινὸς καταποδῶν ἐς οἰκλὴν σὶνα πρὸς τῶν
Ροδανῶν κερμένον, ἐπιβὴ πάντα τὰ πρὸς τῶν
μὲν αὐτῶν, ἐκ τῶν ἀπὸ τῶν ἐκείνων, ἔγω γὰρ οὐκ ἔδοκ
ὁ Σφύρος ἐκδεστέρεον, ἀλλ' ~~παρὰ~~ ἔδοκ ἐκ τῶν
ἐκείνων. p. 1261. φ. Πρατ. v. 14. *Victor Cap. 22.*
22. Ρινδ, Α. in qua se se iussit senatus, opponit
ἔδοκ ἀλγῶν ἐκείνων, neque adeo nullum fieri
videtur eius commentum dubium. Semper indigna
forte quodam (ve Albino) scripserat, quales est
eius comment. sunt apud Capital. v. 10. non

ἐν οἷς ἀεὶ καὶ Σουλπικίανος ὁ τῷ Περτίνα-
κῷ πενθερὸς ἦσθαι μάλιστα. *ibid.*

*Mulla debuit Maru et Antonino, uti huius
in primis debuit. c. f. Neimanns ad l. v.*

ἐν οἷς δὲ ἐπολέμει, δύο ἄνδρες τῶν ἐπιφανῶν ἀπέκτι-
νεν, Ἰάβιον Κρίστον χιλιεξαύτα τῶν δορυφόρων, ὅτι ἀχ-
ροθιῆς τῷ τῷ πολέμῳ κακώβει, ἄλλος τε τῷ Μίρω-
νος τῷ ποιγῶν παρεφύλαττο — — ἀπέκτεινε δὲ καὶ
τὸν Λαίον, ὅτι τὴν φρόνημα ἔσχε, καὶ ὅτι ὑπο τῶν στρα-
τιωτῶν ἡγυῖτο. *p. 1264.*

Al. Al. 952. Corn. Antonino et Auf. Frontone Conf.

οὕτως γοῦν ὁ Σεβήρος ἐπὶ τῆς διγπαρχίᾳ, ὡς
τινὸς τῶν ἀμφ' αὐτὸν ὑποχομένων αὐτῷ, ἐν γε αὐτῇ
δωδὺ πεντακίδας καὶ πενήκοντα μόνας τῶν ἡγε-
ταίων στρατιωτῶν, ἄνευ τῶν ἄλλων κινδύνα τὴν
πόλιν ἐξαιρέσειν, ἐφ' πάντων ἀκαθόντων, καὶ πόδιν
τοσούτης στρατιῶτας ἔχων πρὸς τὴν ἀπείθειαν τῶν
στρατιωτῶν τῷτο εἰπὼν. *p. 1265. eod. ann.*

Πλιντιανὸς δὲ παραδυναστεύων τῷ Σεβήρῳ καὶ τὴν ἐπαρ-
κὴν ἔχων ἐξεδίωκε, πλείους τε ἀνθρώπων καὶ μέγιστον
δυνάμει πολλὰς μὲν τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν καὶ
ὁμοτίμων αὐτῷ ἐθανάτωσε — — καὶ τοὶ καὶ ἐκείνο
προσέφη, ὅτι ἀνθρώπους ἐκάτὸν εὐχεταῖς Ῥωμαῖος ἐξέ-
τεμεν οἴκοι. καὶ τῷτο οὐδὲς ἡμῶν πρὸ τῷ τελευτήσας
αὐτὸν ἦσθαι. *p. 1267. A. C. 953. Al. Severo et Auf.
Antonino Conf.*

ἀλλ' οὐδ' οὐκ ἀπαικῶς ὑπὲρ πάντας τὸν Πλου-
τιανόν, καὶ ὡς αὐτὸν τοὺς αὐτοκράτορας, ἰσχυρὰς

ὅτι τις εἴποι. p. 1268. anno eod.

ἔχοντο δ' ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις καὶ ἄλλων συνδικῶν.
ἐν ᾧ τοσούτον πληθὺς ἀδελφῶν ἀναγκασθὲν συνήλ-
θεν, ὡς δ' ἔμελλε θάνατον, πῶς αὐτοῖς τὸ γάδιον
ἐχέουσε. καὶ γυναῖκες δὲ ἐν τῷ ἄλλῳ τῷ
ἀδελφώτῳ ἀλάμνῳ ἐπαχέσαντο, ὥς καὶ ἐν
ταῖς ἀλλὰς πάντῃ τῷ ἔκκαλῳ μυκῶσι μυδρῶν
γυναῖκα μυδρῶν μονομαχίαν. p. 1269. eod. an.

— αὐτῶν τῶ Σερβῶν γεννηθέντων πρὸς ἡμᾶς
ἐκ συνδικῶν αὐτῶν καὶ φησάντων, ὅτι αὐ-
τὸν ἔστι κακὸν τι ὑπὲρ ἐμὲ Πλαυτιανὸς, ἀλλ'
ἐφάμην, καὶ αἱ εἰκόνες αὐτῶν δόρυπαλαι διαφεί-
νται. p. 1270. eod. an. de ejus morte. p. 1271.
ann. 956. ab. h. l. Septim. Geta et Tulv. Plautian-
no Coss.

Bibl. Regi.

καὶ ὁ Σερβῶν μετὰ ταῦτα συνέχευε μὲν τὴν βί-
αὴν ἐς τὸ θανάσιον, ὃν μὲν καὶ καταφύγετε
τι τῶ Πλαυτιανῶ, ἀλλ' αὐτὸς μὲν τὴν τεφύ-
ειν τὴν ἀνδραπνίαν, ὡς μὴ δυναμένην τιμᾶς
ὑπερέχουσιν ἔχειν, ὡδύρατο, καὶ αὐτὸν ἡττά-
δατο, ὅτι οὕτως αὐτὸν ἐπετιμῆκε καὶ ἐπεφύγ-
κει. p. 1275. eod. ann.

Πλαυτίαν δ' καὶ Πλαυτίαν, οἱ τῶ Πλαυτιανῶ
οἱσις, ποτε μὲν ἐβώθησαν εἰς Λιπάρειν ἐξορίσθαι-
τες, ἐπὶ δὲ Ἀντωνίνῳ ἀπώλοντο, καὶ τοὶ καὶ ῥῶσες,
ἐν τε δέσσι καὶ ταλαπνερίᾳ πολλῇ, τῶν τε ἀναγκά-
λων οὐκ ἐποποιεῖ διὰ τὸν. p. 1276.

